

การแปลนวนิยายเรื่อง
Beloved : ปัญหาและแนวทางการแก้ไข

นางสาวประภาศรี เจตทรงกุล

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการแปล
ศูนย์การแปลและการล่ามเฉลิมพระเกียรติ

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2549

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

Translation of
Beloved : Problems and Solutions

Miss Prapasri Chetsonkcul

A Special Research Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Translation
Chalermprakiat Center of Translation and Interpretation
Faculty of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2006

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาการเปลนวนิยายซึ่งใช้รูปแบบการนำเสนอเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดสารในต้นฉบับ โดยนำนวนิยายเรื่อง *Beloved* มาเป็นกรณีศึกษา เพื่อแสวงหาแนวทางการแปลและวิธีการแก้ปัญหาในการแปลที่เหมาะสมกับตัวบทลักษณะดังกล่าว

กรอบทฤษฎีหลักซึ่งนำมาใช้ในการศึกษาตัวบทต้นฉบับ ได้แก่ การแปลวรรณกรรมตามแนวคิดของฟอรันาโต อีสราเอล และทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคม นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้นำเอาทฤษฎีการแปลพื้นฐานอื่นๆ มาประกอบการศึกษาตัวบทต้นฉบับด้วย ซึ่งได้แก่ ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย การแปลวรรณกรรมตามแนวคิดของวัลยา วิวัฒน์ศรี และทฤษฎีวัจนกรรม

หลังจากที่ได้นำทฤษฎีข้างต้นมาประยุกต์ใช้แล้ว พบว่า แนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอรันาโต อีสราเอลและทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมสามารถนำมาประยุกต์ใช้ร่วมกันในการแปลและแก้ปัญหาที่พบในตัวบทประเภทนี้ได้เป็นอย่างดี

Abstract

This special research is aimed at studying approaches most suitable for translating texts using particular forms in its presentation as well as finding solutions to relevant translation problems. *BeLoved*, a novel by Toni Morrison, was chosen as a case study.

The principal theoretical frameworks based on which the source text is analysed are Fortunato Israel's perspective on literary translation and sociolinguistics. In addition, the researcher has also applied fundamental theories and perspectives in translation studies which include the Discourse Analysis theory, Interpretive theory, Wallaya Wiwatsorn's perspective on literary translation and Speech Act theory in the study.

Upon completing this study, it is found that Fortunato Israel's perspective on literary translation and sociolinguistics could be well applied in translating and solving translation problems found in the texts of the above mentioned characteristics.

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. พจี ยุวชิต อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ที่ได้สละเวลาอันมีค่าให้คำปรึกษาและคำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยจนกระทั่งงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คาริณา โชติรวี อาจารย์ผู้อ่านสารนิพนธ์ที่ได้สละเวลาอ่าน สารนิพนธ์ฉบับนี้และให้คำแนะนำในการแก้ไขให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่และน้องสาวที่ให้การสนับสนุนเรื่องการเรียนรู้เป็นอย่างดีมาโดยตลอดจนถึงทุกวันนี้

ขอขอบพระคุณครูบาอาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้

ขอบคุณผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานที่คอยได้ถามความคืบหน้าเรื่องการเรียนรู้ของผู้วิจัยอยู่เสมอ

ขอบคุณคุณนิชรัตน์ อรุณนารา เพื่อนร่วมรุ่น 6 ผู้ให้ความช่วยเหลือ ความเห็นและคำแนะนำในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ออย่างอดทนมาตั้งแต่ต้น รวมทั้งเพื่อนร่วมรุ่น 6 ทุกคนที่ช่วยเหลือเรื่องการเรียนรู้มาตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา

ขอบคุณคุณณัฐริกาญจน์ คุณโสภภาพรรณ คุณพิชญ์ชานุช คุณเพียงดาว คุณจุฑาทิพย์ คุณนงลักษณ์ คุณนิพัทธา และคุณธัญเนตร สำหรับกำลังใจ ความช่วยเหลือและความเป็นเพื่อนที่ดีที่มีให้กันตลอดมา

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

กิตติกรรมประกาศ

สารบัญ

1. บทนำ	1
1.1 หลักการและเหตุผล	1
1.2 วัตถุประสงค์	4
1.3 สมมติฐาน	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 ขั้นตอนการศึกษา	6
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
2. ทบทวนวรรณกรรม	8
2.1 ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis)	8
2.2 ทฤษฎีการแปลแบบยืดความหมาย (Interpretive Theory)	10
2.3 ทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics)	12
2.4 การแปลวรรณกรรมตามแนวคิดของฟอรันาโต อีสราแอล	14
2.5 การแปลวรรณกรรมตามแนวคิดของวัลยา วิวัฒน์ศร	16
2.6 ทฤษฎีวัจนกรรม (Speech Act Theory)	19
3. การวิเคราะห์ต้นฉบับ	21
3.1 ผู้ประพันธ์	21
3.2 ประเภทของตัวบท	23
3.3 การวิเคราะห์บริบททางสังคมและวัฒนธรรม	24

3.4 การวิเคราะห์องค์ประกอบต้นฉบับ	26
3.4.1 ชื่อเรื่อง	26
3.4.2 โครงสร้างต้นฉบับ	27
3.4.3 โครงเรื่อง	28
3.4.4 แก่นเรื่อง	31
3.4.5 ตัวละคร	32
3.4.6 ฉาก	36
3.5 การวิเคราะห์วัจนลีลาและกลวิธีการเล่าเรื่อง	37
3.5.1 วัจนลีลา	37
3.5.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง	47
3.6 การวิเคราะห์สถานการณ์การสื่อสาร	49
4. การวิเคราะห์ปัญหาในการแปลและการวางแผนการแปล	51
4.1 ปัญหาการถ่ายทอดวัจนลีลา	51
4.1.1 กลวิธีการเล่าเรื่อง	51
- การถ่ายทอดมุมมองในการเล่าเรื่อง	51
- การถ่ายทอดกาลของต้นฉบับ	52
4.1.2 การถ่ายทอดกระแสสำนึกของตัวละคร	54
- ตัวละครต่างวัย	54
- ตัวละครต่างสถานะ	58
4.2 ปัญหาการถ่ายทอดการแลกเปลี่ยนกระแสสำนึกระหว่างตัวละคร ซึ่งนำเสนอในรูปแบบเสียงประสาน (Chorus)	59
4.3 ปัญหาการถ่ายทอดภาษาย่อย	61
4.4 ปัญหาการอ้างถึงตัวบทภายนอก	63
4.5 ปัญหาความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม	65
4.6 การเลือกรูปแบบการแปล	67
5. ตัวบทต้นฉบับ และบทแปล	71

6. บทสรุป	131
6.1 ทบทวนสมมติฐานและสรุปผลการศึกษา	131
6.2 ปัญหาอื่นๆ ที่พบ	131
6.3 ข้อเสนอแนะ	133

บรรณานุกรม

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

Beloved เป็นผลงานซึ่งประสบความสำเร็จมากที่สุดของโทนี มอริสัน (Toni Morrison) นักเขียนหญิงอเมริกันผิวดำ ผู้ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม ประจำปี ค.ศ. 1993 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตของคนผิวดำที่เคยถูกกดขี่ในสังคมทาส รวมถึงผลกระทบจากการกดขี่ดังกล่าว ต่อทั้งคนผิวดำและสภาพสังคมโดยรวม สิ่งที่มนุษย์กระทำต่อกันในครั้งนั้น จึงเปรียบเสมือนจุดบอดของประวัติศาสตร์อเมริกันที่น่าจดจำ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า มรดกความคิดจากประวัติศาสตร์ในช่วงเวลาดังกล่าว ยังคงหลงเหลือให้เห็นในรูปการแบ่งแยกสีผิวในสังคมปัจจุบัน

โทนี มอริสันถ่ายทอดสภาพชีวิตดังกล่าวลงในนวนิยายเรื่อง *Beloved* ซึ่งเธอมองว่าเรื่องราวในนวนิยายเรื่องนี้ เป็นประสบการณ์สากลของผู้เคยเป็นทาส และเป็นประวัติศาสตร์ร่วมของชาวอเมริกันทุกคน มอริสันอาศัยเค้าโครงเรื่องจริงจากชีวิตของมาร์กาเร็ต การ์เนอร์ (Margaret Garner) นางทาสซึ่งปลิดชีวิตลูกสาวของตนและพยายามจะฆ่าตัวตายเพื่อหนีชีวิตทาส มาผูกเป็นเรื่องราวของชีวิตตัวละครอย่างเซ็ท (Sethe) นางทาสที่หลบหนีจากไร่ของนายทาส ผู้ปฏิบัติต่อทาสของตนไม่ต่างอะไรไปจากสัตว์ชนิดหนึ่งเท่านั้น เมื่อถูกนายทาสตามกลับไร่ เซ็ทในฐานะแม่ผู้รักและต้องการปกป้องลูกของตนอย่างสุดกำลังความสามารถก็เลือกที่จะปลิดชีวิตลูกทิ้ง แทนที่จะยอมให้ต้องกลับไปเผชิญความโหดร้ายในไร่ แม้จะตั้งใจฆ่าลูกทุกคน แล้วจึงจะฆ่าตัวตายตาม แต่เซ็ทก็ปลิดชีวิตลูกสาวคนโต (ลูกคนที่ 3 ในจำนวน 4 คน) สำเร็จเท่านั้น และการกระทำดังกล่าวก็ทำให้เซ็ทถูกหลอกหลอนด้วยความรู้สึกผิดเรื่อยมา ซ้ำร้ายไปกว่านั้น วิญญาณของเด็กทารกก็ยังวนเวียนอยู่ในที่พำนักของเซ็ทและลูกที่ยังมีชีวิตอยู่ ณ บ้านเลขที่ 124 และตามหลอกหลอนสมาชิกในบ้านมาโดยตลอด

หลังจากที่แม่สามีเสียชีวิตและลูกชาย 2 คนหนีออกจากบ้านไป เซ็ทก็อาศัยอยู่ในบ้านหลังดังกล่าว กับลูกสาวคนสุดท้องชื่อ เดนเวอร์ (Denver) เด็กสาวอายุ 18 ปี ที่เก็บตัวเงียบอยู่แต่ในบ้านไม่เคยได้ออกไปเข้าสังคมกับใครเป็นเวลานานแล้ว สำหรับเดนเวอร์ วิญญาณของทารกคือเพื่อนเล่นของเธอ แต่เมื่อพอล ดี (Paul D) อดีตทาสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมบ้านสวีต โฮม (Sweet Home) ของเซ็ทปรากฏตัวขึ้นที่บ้านเลขที่ 124 และอาศัยอยู่ในบ้านหลังนั้นในฐานะคู่รักของเซ็ท เขาก็ขบไถวิญญาณของทารกออกไป จึงทำให้เดนเวอร์ไม่พอใจพอล ดีมากขึ้นไปอีก นอกเหนือจากการที่พอล ดีคือผู้แย่งความรักความเอาใจใส่ที่แม่มีต่อตนไป ในขณะที่พอล ดีต้องการสร้างครอบครัวกับเซ็ท ซึ่งก็ดูเหมือนจะเป็นไปได้ด้วยดี จนกระทั่งหญิงสาวที่ใครหลาย ๆ คนเชื่อว่าเป็นร่างของทารกที่เซ็ทปลิดชีวิตไป และ

เรียกเธอว่า บีเลิฟเว็ด (Beloved) ปราบกฏตัวขึ้นและเซ็ธได้รับเธอเข้ามาอยู่ร่วมบ้าน การเข้ามาอยู่ในบ้านเลขที่ 124 ครั้งนี้ บีเลิฟเว็ดมีเจตนาที่จะกลับมาแก้แค้นเซ็ธ ผู้เป็นแม่ซึ่งฆ่าและทำลายโอกาสในการมีชีวิตอยู่ของเธอ บีเลิฟเว็ดค่อยๆ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเซ็ธ เธอทำให้แม่เจ็บปวดโดยมีความสัมพันธ์กับพอล ดีซึ่งรู้สึกผิดและจากบ้านเลขที่ 124 ไปในที่สุด ภายใต้อิทธิพลของบีเลิฟเว็ด เซ็ธเองหมดความสนใจต่อสิ่งรอบตัวหรือแม้กระทั่งตัวของเธอเอง เดนเวอร์ซึ่งไม่สามารถทนเห็นแม่ของเธอตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ได้ จึงขอความช่วยเหลือจากคนในชุมชนให้ช่วยแม่ของเธอและร่วมกัน ขับไล่วิญญาณของบีเลิฟเว็ดไป

เมื่อบีเลิฟเว็ดหายตัวไป เซ็ธเสียใจอย่างมากที่ต้องเสียสิ่งที่รักที่สุดไปในชีวิตเป็นครั้งที่สอง แต่เธอก็ได้พอล ดีกลับมาดูแลเธออีกครั้ง และมีชีวิตก้าวไปข้างหน้าร่วมกัน

นอกจากคุณค่าทางสังคมที่ผู้เขียนสะท้อนให้เห็นเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ โดยสอดแทรกแนวคิดเชิงคุณธรรมในเรื่องคุณค่าความเป็นมนุษย์ ที่ไม่ว่าจะเกิดมาในชาติพันธุ์หรือชนชั้นใดก็ตาม ต่างก็มีสิทธิ เสรีภาพและศักดิ์ศรีที่เท่าเทียม และพึงได้รับการปฏิบัติต่อโดยเท่าเทียมเช่นกัน รวมทั้งตั้งคำถามเกี่ยวกับความถูกต้องในแง่จริยธรรมของการกระทำการุณยฆาต (Mercy Killing) และการฆ่าทารก (Infanticide) ให้ผู้อ่านได้ขบคิดแล้ว *Beloved* ยังเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณค่าทางวรรณศิลป์ ซึ่งผู้เขียนบรรจงใช้นำเสนอเรื่องราว ทั้งในแง่วจนลีลา กลวิธีการเขียน มุมมองการนำเสนอ การใช้ภาพพจน์ประเภทต่างๆ ประกอบการนำเสนอ จนได้เรื่องราวที่ซาบซึ้งกินใจ และส่งผลให้นวนิยายเรื่องนี้ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ ประเภทเรื่องแต่ง (Fiction) เมื่อ ค.ศ. 1988

แม้ว่าเรื่องราวในนวนิยายเล่มนี้ จะอิงอยู่กับประวัติศาสตร์และสังคมอเมริกัน ซึ่งบางคนอาจมองว่าเป็นเรื่องไกลตัวเกินกว่าที่ผู้อ่านชาวไทยจะให้ความสนใจ แต่ในแง่หนึ่งของนวนิยาย ซึ่งผู้เขียนต้องการสื่อให้ผู้อ่านตระหนักถึงคุณค่าความเป็นมนุษย์ไม่ว่าจะเกิดเป็นคนชาติใด หรือมีสถานภาพทางสังคมเช่นไรแล้ว นวนิยายเรื่องนี้จึงมีแก่นเรื่องที่เป็นสากล เหมาะสำหรับผู้อ่านทุกชาติทุกภาษา เพื่อใช้เป็นบทเรียนไม่ให้เกิดการทำร้ายเพื่อนมนุษย์ดังเช่นในอดีตที่ผ่านมา ผู้แปลจึงเห็นว่านวนิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาที่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะนำมาศึกษาและทำโครงการแปลในสารนิพนธ์ฉบับนี้

ในแง่การแปล นวนิยายเรื่องนี้มีความท้าทายหลายประการที่ผู้แปลต้องหาทางแก้ไข อาทิ การถ่ายทอดกลวิธีการเล่าเรื่อง ซึ่งผู้เขียนใช้ทั้งมุมมองของบุรุษที่หนึ่ง (First person point of view) และบุรุษที่สาม (Third person point of view) ผสมผสานกันในการเล่าเรื่อง ซึ่งมีทั้งเหตุการณ์ในอดีตที่ย้อนไปตั้งแต่สมัยการเดินทางข้ามทวีปของทาสจากทวีปแอฟริกา เหตุการณ์ในสมัยสงครามกลางเมือง

อเมริกา และเหตุการณ์หลังสมัยสงครามกลางเมือง รวมทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน โดยการเล่าเรื่องไม่เรียงลำดับเวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ระบุจุดเวลาที่เกิดเหตุการณ์ไว้บ้างเป็นบางช่วงตอน และเป็นการเล่าผ่านเสียงของตัวละครหลายๆ ตัวในโอกาสต่างๆ กัน ทั้งนี้ เพื่อตอกย้ำประสบการณ์ร่วมของประวัติศาสตร์การมีทาสในสังคมอเมริกัน ซึ่งทำให้ผู้แปลต้องมีความระมัดระวังและถ่ายทอดทั้งมุมมองและความแตกต่างของลำดับเหตุการณ์ด้วยความประณีต เพื่อให้สามารถส่งสารไปถึงผู้อ่านในภาษาปลายทางได้ครบถ้วน

ความท้าทายอีกประการในการถ่ายทอดนวนิยายเรื่องนี้เป็นภาษาปลายทาง คือ การถ่ายทอดลักษณะนิสัยของตัวละครผ่านรูปภาพที่ไม่เป็นไปตามขนบการเขียนของภาษาต้นฉบับ ซึ่งจะสะท้อนภูมิหลังของตัวละครด้วย เช่น การใช้ภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เป็นรูปภาพซึ่งไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นมาตรฐานของภาษาต้นฉบับ เพื่อแสดงความเป็นทาสผิวดำ ไร้การศึกษา รวมทั้งการใช้รูปประโยคที่ไม่สมบูรณ์ (Fragments) รูปประโยคที่ไม่ต่อเนื่อง ไม่ใช่เครื่องหมายวรรคตอน ไม่ขึ้นต้นประโยคด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ ไม่เป็นธรรมชาติของภาษาต้นฉบับ เพื่อแสดงการบรรยายความที่ไม่ต่อเนื่องตามลักษณะของตัวละครที่ยังมีความรู้สึกนึกคิดเป็นเด็กวัยสองขวบ เป็นต้น การสื่อสารในลักษณะดังกล่าวเป็นความผิดปกติในการใช้ภาษาต้นฉบับ ในขณะที่หลักโครงสร้างของภาษาไทยก็มีความแตกต่างไป จึงเป็นความท้าทายที่ผู้แปลต้องหาทางแก้ไข เพื่อถ่ายทอดสารไปยังกลุ่มผู้อ่านบทแปลให้ได้สรรพรสเทียบเคียงกัน

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังนำเอาเทคนิคการใช้เสียงประสาน (Chorus) ซึ่งใช้ในละครมาถ่ายทอดการแลกเปลี่ยนกระแสนี้ระหว่างตัวละครในเรื่อง เพื่อช่วยเพิ่มสีสันให้กับการดำเนินเรื่องและการนำเสนอสารในนวนิยายเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งผู้แปลจึงจำเป็นต้องรักษาทั้งความหมายและรูปแบบการนำเสนอ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับสรรพรสและความหมายจากตัวบทที่ครบถ้วน

นวนิยายเรื่องนี้ยังโดดเด่นด้วยการใช้วัจนลีลา ภาษาภาพพจน์ อาทิ การอ้างถึงตัวบทภายนอก การใช้สัญลักษณ์ ซึ่งกลวิธีการนำเสนอเหล่านี้อาศัย พื้นฐานความรู้ร่วมกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน เพื่อสื่อสารในตัวบทต้นฉบับ การขาดความรู้ร่วมกันบางประการระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านบทแปล จึงเป็นความท้าทายที่ผู้แปลต้องหาวิธีการแก้ไข

ทั้งหมดนี้เป็นความน่าสนใจและความท้าทายที่ปรากฏในนวนิยายเรื่อง *Beloved* ซึ่งผู้แปลเลือกมาใช้ในการศึกษาและทำโครงการแปลในสารนิพนธ์ฉบับนี้

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาตัวบทและวิเคราะห์องค์ประกอบต่างๆ ในการแปลนวนิยายเรื่อง *Beloved* รวมทั้งเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาการแปลที่พบ
2. เพื่อค้นหาแนวทางที่เหมาะสมในการถ่ายทอดนวนิยายเรื่อง *Beloved* ให้สื่อความหมาย และได้รรถรสเทียบเคียงกับตัวบทต้นฉบับให้มากที่สุด

3. สมมติฐาน

ในการแปลนวนิยาย ซึ่งมีการใช้รูปแบบการนำเสนอเป็นเครื่องมือสำคัญ เพื่อถ่ายทอดสารในต้นฉบับนั้น ผู้แปลควรใช้แนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอร์ตยูนาโต อิศราแอล ควบคู่กับทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคม เพื่อให้ได้บทแปลที่มีความหมายและอรรถรสเทียบเคียงกับต้นฉบับ

4. ขอบเขตการวิจัย

ต้นฉบับนวนิยาย เรื่อง *Beloved* ซึ่งผู้แปลนำมาใช้ในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์วินเทจ (Vintage) เมื่อ ค.ศ. 1997 มีความยาว 275 หน้า เนื้อหาของนวนิยายแบ่งเป็น 3 ตอน (28 บท) โดยส่วนที่เลือกมาศึกษาในสารนิพนธ์ฉบับนี้ มีจำนวนรวม 36 หน้า ซึ่งแสดงแก่นของเรื่อง และสะท้อนให้เห็นปัญหาในการแปลนวนิยายเรื่องนี้ได้ครอบคลุมและเด่นชัดมากที่สุด ดังนี้

- ตอนที่ 1 บทที่ 16 หน้า 148-153 (6 หน้า) เป็นตอนที่นายทาสและพวก รวม 4 คน เดินทางมาที่ถนนบลูสโตน เพื่อตามตัวทาสกลับไร่ เซ็กซ์ซึ่งไม่ต้องการให้ลูกๆ ของตนต้องกลับไปเผชิญความโหดร้ายของชีวิตทาส จึงตัดสินใจจะฆ่าลูกทุกคนและฆ่าตัวตายตาม แต่ก็ทำสำเร็จเฉพาะลูกคนที่สามเท่านั้น

- ตอนที่ 1 บทที่ 19 (ท้ายบท) หน้า 188-199 (12 หน้า) ซึ่งแสดงถึงประสบการณ์ของเซ็กซ์กับคนผิวขาวหลายๆ คนที่เธอรู้จัก ซึ่งพวกเขาต่างปฏิบัติต่อเธอ (รวมถึงทาสผิวดำคนอื่นๆ) เสมือนเป็นเพียงสัตว์ประเภทหนึ่งเท่านั้น

กลวิธีการเล่าเรื่องที่ปรากฏใน 2 ตอนข้างต้น มีลักษณะเป็นเรื่องเล่า (Narrative) ซึ่งสะท้อนลีลาเฉพาะตัวของผู้เขียน โดยเป็นการเล่าเรื่องซึ่งไม่เรียงลำดับเวลาของการเกิดเหตุการณ์ ดังนั้นเหตุการณ์ซึ่งตัวละครหลายตัวเคยประสบในอดีต จึงถูกนำเสนอสลับกับเหตุการณ์ปัจจุบัน ด้วยมุมมองการเล่าเรื่องทั้งจากบุรุษที่ 1 และบุรุษที่ 3 ซึ่งเป็นความท้าทายที่ผู้แปลต้องหาวิธีการถ่ายทอด

ความแตกต่างของกาล เพื่อแสดงความแตกต่างของช่วงเวลาการเกิดเหตุการณ์ รวมถึงการถ่ายทอด มุมมองการเล่าเรื่องอย่างเหมาะสม เพื่อรักษาความโดดเด่นเฉพาะตัวของงานเขียนของโทนี่ มอร์ริสัน และเพื่อให้ถ่ายทอดสารในตัวบทต้นฉบับไปยังผู้อ่านตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนอย่างครบถ้วน

การเลือกเนื้อหาใน 2 บทนี้มาเป็นส่วนหนึ่งของสารนิพนธ์จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจภูมิหลังของตัวละครแต่ละตัว ซึ่งมีผลอย่างสำคัญต่อการแสดงกระแสสำนึกของตนออกมาเป็นรายละเอียดในบทที่ 20-23 อีกด้วย

- ตอนที่ 2 บทที่ 20 หน้า 200-204 (5 หน้า) เป็นกระแสสำนึกของเซ็ท เพื่อบอกเล่าถึงความรักที่ตนมีต่อบีเลิฟเว็ด โดยการเปรียบเทียบกับความรักที่เซ็ทเชื่อว่าแม่ของเธอมีต่อเธอเช่นกัน
- ตอนที่ 2 บทที่ 21 หน้า 205-209 (5 หน้า) เป็นกระแสสำนึกของเดนเวอร์เพื่อบอกถึงความหวาดกลัวที่ว่าแม่อาจปลิดชีวิตเธอเช่นเดียวกับที่ทำกับบีเลิฟเว็ด สำหรับเดนเวอร์แล้วเธอเชื่อว่าบีเลิฟเว็ดกลับมาเพื่อรอพบพ่อพร้อมๆ กับเธอ และเธอก็มีความรู้สึกเป็นเจ้าของบีเลิฟเว็ดเช่นเดียวกับเซ็ท
- ตอนที่ 2 บทที่ 22 หน้า 210-213 (4 หน้า) เป็นกระแสสำนึกของบีเลิฟเว็ดซึ่งบรรยายสถานที่ที่เธอรู้จักและภาพที่เธอเห็น โดยบทนี้โดดเด่นด้วยวิธีการนำเสนอกระแสสำนึกของตัวละคร ผ่านรูปประโยคที่ไม่สมบูรณ์ และไม่ปฏิบัติตามขนบการเขียนของภาษาต้นฉบับ เพื่อแสดงความคิดที่ขาดความต่อเนื่องตามลักษณะนิสัยของตัวละครบีเลิฟเว็ด ที่มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนเด็กวัยสองขวบ
- ตอนที่ 2 บทที่ 23 หน้า 214-217 (4 หน้า) เป็นกระแสสำนึกของตัวละคร และการแลกเปลี่ยนกระแสสำนึกระหว่างตัวละครที่นำเสนอในรูปแบบเสียงประสาน (Chorus) ซึ่งเริ่มด้วยการแลกเปลี่ยนกระแสสำนึกระหว่างเซ็ทกับบีเลิฟเว็ด ต่อด้วยเดนเวอร์กับบีเลิฟเว็ด ส่วนในตอนท้ายเป็นการแลกเปลี่ยนกระแสสำนึกของตัวละครทั้งสาม ซึ่งไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเป็นกระแสสำนึกที่แสดงโดยตัวละครตัวใด

เนื้อเรื่องใน 4 บทนี้ เป็นบทบรรยายกระแสสำนึกของตัวละครเอกสามตัวในเรื่อง ซึ่งเป็นผู้หญิงล้วน ได้แก่ เซ็ท เดนเวอร์ และบีเลิฟเว็ด ตามลำดับ โดยใช้กลวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้นุชที่ 1 ในการเล่าเรื่อง เพื่อบอกเล่าเรื่องราวทั้งในอดีตและปัจจุบัน ผ่านเสียงของผู้หญิงต่างวัย ต่างสถานะ แต่ผ่านประสบการณ์ที่เลวร้ายเช่นเดียวกัน มีการบรรยายความโดยใช้โวหารภาพพจน์ประเภทต่างๆ การอ้างถึง

ตัวบทภายนอก และการนำเทคนิคเสียงประสาน (Chorus) ซึ่งใช้ในละครมาเป็นเครื่องมือในการนำเสนอสารด้วย

อนึ่ง ในส่วนของบทแปลที่จะปรากฏในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้แปลจะแสดงเฉพาะตัวบทต้นฉบับ และบทแปลเท่านั้น โดยจะไม่แสดงรายละเอียดบันทึกการตัดสินใจแปลแต่อย่างใด

5. ขั้นตอนการศึกษา

1. อ่านทำความเข้าใจตัวบทต้นฉบับ
2. ค้นคว้าหาความรู้และข้อมูลแวดล้อมเพิ่มเติมจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
3. ทบทวนทฤษฎีการแปลที่เกี่ยวข้อง เช่น ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ แนวทางการแปลของ ฟอรัตูนาโต อีสราแอล ทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคม
4. ทำวาทกรรมวิเคราะห์ต้นฉบับโดยละเอียด
5. ระบุปัญหาและวิเคราะห์ปัญหาในการแปล
6. วางแผนการแปล เพื่อนำทฤษฎีมาต่างๆ มาสังเคราะห์ใช้ในแก้ปัญหาที่พบในตัวบทต้นฉบับ
7. ลงมือแปลตัวบทต้นฉบับ และบันทึกปัญหาในการแปลที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากที่ได้วางแผนแก้ปัญหาไว้ในเบื้องต้น
8. ตรวจสอบแก้งานแปล
9. ทบทวนสมมติฐานและสรุปผลการศึกษา

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สร้างทักษะในการแปลตัวบทวรรณกรรมประเภทนวนิยาย

2. ได้บทแปลนวนิยายที่มีคุณค่าทางวรรณกรรม และคุณค่าทางสังคม ซึ่งมีความหมายและ
อรรถรสเทียบเคียงต้นฉบับ

3. สามารถตัดสินใจเลือกแนวทางการแปลและการแก้ปัญหาที่เหมาะสมกับลักษณะตัวบท
ตลอดจนนำแนวทางที่ได้ไปปรับใช้กับการแปลวรรณกรรมในประเภทเดียวกันต่อไป

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษาวิจัยสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยได้เลือกนำทฤษฎีการแปลพื้นฐานและแนวทางการแปลด้วยทฤษฎีวรรณกรรมมาเป็นกรอบในการศึกษาวิจัย โดยมุ่งประโยชน์ในการศึกษาวิเคราะห์ ต้นฉบับและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการแปลด้วยบท

1. ทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์ (Discourse Analysis)

ไมเคิล สต๊อบส์ (Michael Stubbs) ให้คำนิยามของวาทกรรมวิเคราะห์ไว้ใน *Discourse Analysis: The Sociolinguistic Analysis of Natural Language* ว่า

“...discourse analysis is defined as (a) concerned with language use beyond the boundaries of a sentence/utterance, (b) concerned with the interrelationships between language and society and (c) as concerned with the interactive or dialogic properties of everyday communication.”¹

คำจำกัดความดังกล่าว ใกล้เคียงกับหลักในการศึกษาวาทกรรมตามแนวคิดของ ยัน เรนเคมา (Jan Renkema) ที่ระบุว่า การศึกษาวาทกรรมเป็นการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบ และหน้าที่ในการสื่อสารด้วยวจนภาษา²

เรนเคมาได้ขยายความเกี่ยวกับรูปแบบว่า ประโยคหลายๆ ประโยคที่ร้อยเรียงกันจะจัดว่าเป็นตัวบท (Text) ได้ก็ต่อเมื่อประกอบด้วยคุณสมบัติครบ 7 ประการ ซึ่งได้แก่

1. ความเชื่อมโยง (Cohesion) หมายถึง ความเชื่อมโยงภายในตัวบท โดยอาศัย องค์ประกอบภายในตัวบท เช่น ใช้คำสรรพนามหรือคำสันธาน เพื่อให้ประโยคต่างๆ ที่ ร้อยเรียงกันอยู่ไม่เป็นอิสระออกจากกัน

¹ Michael Stubbs, *Discourse Analysis: The Sociolinguistic Analysis of Natural Language* (Oxford: Basil Blackwell, 1983), p. 1.

² Jan Renkema, *Discourse Studies: An Introductory Textbook* (Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company, 1993), p. 1.

2. ความเป็นเนื้อเดียวกัน (Coherence) หมายถึง ความเชื่อมโยงที่เกิดขึ้นจากปัจจัยภายนอกตัวบทซึ่งมักหมายถึงความรู้ของผู้อ่านเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังกล่าวถึง
3. ความตั้งใจ (Intentionality) หมายถึง การที่ผู้ส่งสารมีความตั้งใจหรือปรารถนาที่จะบรรลุจุดมุ่งหมายบางประการด้วยสารนั้น
4. การยอมรับได้ (Acceptability) หมายถึง การที่ประโยคที่ร้อยเรียงกันได้รับการยอมรับและเป็นที่เข้าใจของกลุ่มผู้รับสารเป้าหมาย
5. การให้ข้อมูล (Informativeness) หมายถึง สารที่สำคัญที่ปรากฏในตัวบทซึ่งผู้รับสารจะได้รับและทำความเข้าใจเมื่อรับสารนั้น
6. สถานการณ์ (Situationality) หมายถึง สถานการณ์การสื่อสารที่ทำให้เกิดตัวบทนั้นๆ ขึ้นมา
7. ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบท (Intertextuality) หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทนั้นๆ กับตัวบทอื่นๆ ทั้งในแง่รูปแบบและความหมาย

อย่างไรก็ดี คุณสมบัติทั้ง 7 ประการมิได้มีความสำคัญเท่าเทียมกันทุกประการ โดยผู้ศึกษาวาทกรรมวิเคราะห์ส่วนใหญ่มักให้ความสนใจความเชื่อมโยงและความเป็นเนื้อเดียวกันเป็นหลัก

ในการศึกษาวาทกรรม เรนเคอมายังได้นำแบบจำลองออร์กานอน (Organon) ของบือเลอร์ (Buhler) มาประกอบการทำความเข้าใจบทบาทหน้าที่ของภาษา ซึ่งมีฐานะเป็นสัญลักษณ์ และหน้าที่นี้เองที่ชี้จุดมุ่งหมายและผลของการสื่อสารในสถานการณ์หนึ่งๆ ได้แก่

1. เป็นสัญลักษณ์ซึ่งบ่งบอกลักษณะหรือความตั้งใจของผู้ส่งสารมีจุดมุ่งหมายในการแสดงความรู้สึก หรือวาทกรรมเรื่องเล่า (Narrative discourse)
2. เป็นสัญลักษณ์ซึ่งบ่งบอกวัตถุหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นมีจุดมุ่งหมายในการส่งผ่านข้อมูล หรือวาทกรรมให้ข้อมูล (Informative discourse)

3. เป็นสัญลักษณ์ที่ผู้ส่งสารต้องตีความในสิ่งที่ได้รับมีจุดมุ่งหมายในการจูงใจ หรือวาทกรรมชักชวน (Argumentative discourse)

เพียรศิริ วงศ์วิภาณนท์ อธิบายว่า ดัชนีจะเป็นวาทกรรมได้ก็ต่อเมื่อเข้าไปอยู่ในบริบท ซึ่งบริบทจะเป็นตัวแยกแยะดัชนีแต่ละบทออกจากกัน โดยบริบทแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. บริบทของต้นฉบับ (Textual context) หมายถึง บริบทภายในตัวบทเอง เช่น ลักษณะการใช้ภาษา วัตถุประสงค์หรือจุดมุ่งหมายของตัวบท เป็นต้น
2. บริบทสถานการณ์การสื่อสาร (Situational context) หมายถึง องค์ประกอบในการสื่อสารอย่างละเอียด ในแง่ของผู้ส่งสารและผู้รับสาร รวมทั้งปัจจัยด้านเวลาและสถานที่
3. บริบทสังคมและวัฒนธรรม (Socio-cultural context) หมายถึง กรอบวัฒนธรรมที่ล้อมรอบตัวบทซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความตีความต้นฉบับ

จะเห็นได้ว่า วาทกรรมวิเคราะห์เป็นการศึกษาทำความเข้าใจกับตัวบทที่ใช้ในการสื่อสารอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยพิจารณาจากปัจจัยทั้งภายในตัวบท ซึ่งได้แก่ องค์ประกอบต่างๆ ที่ประกอบกันขึ้นเป็นตัวบท ทั้งในระดับคำ ประโยคและย่อหน้า รวมทั้งปัจจัยภายนอกตัวบท ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์การสื่อสาร หรือสภาพสังคมและวัฒนธรรมของตัวบท เพื่อให้เกิดความเข้าใจในตัวบทและบริบทของตัวบทอย่างถ่องแท้ เมื่อนำมาใช้ในการแปลแล้ว วาทกรรมวิเคราะห์ถือเป็นกุญแจสำคัญที่จะทำให้ผลงานแปลที่ได้มีคุณภาพ ทั้งในแง่ความหมายและอรรถรสโดยเทียบเคียงกับต้นฉบับ

2. ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย (Interpretive Theory)

ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย³ ประมวลขึ้นจากประสบการณ์การทำงานแปลและงานล่ามของนักแปล-นักวิชาการจากสถาบัน Ecole Supérieure d'Interpretes et de Traducteurs หรือ E.S.I.T ในประเทศฝรั่งเศส ซึ่งเน้นว่าการแปลคือ การถ่ายทอดความหมายในระดับวาทกรรม

³ เรียบเรียงจาก ศาสตร์การแปล: รวมบทความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ. มาริอาโน่ เดเดเรร์ และคนอื่นๆ. แปลโดย จิระพรพรชัย บุญยเกียรติ และคนอื่นๆ. (กรุงเทพมหานคร: โครงการศูนย์การแปล คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540), หน้า 1-43.

ในทางภาษาศาสตร์ ความหมาย คือ แนวคิด (Concept) ที่ผูกติดอยู่กับคำ แบ่งเป็น 2 ประเภท⁴ ได้แก่

1. ความหมายประจำทางภาษา หมายถึง แนวคิดที่ผูกติดอยู่กับคำหรือประโยค โดยเป็นความหมายกว้างๆ โดยทั่วไป และยังไม่ถูกนำมาใช้ในวาทกรรม
2. ความหมายในระดับวาทกรรม หมายถึง ความหมายที่แท้จริงในสถานการณ์การสื่อสาร โดยเป็นการนำส่วนเล็กๆ ของความหมายประจำทางภาษามาทำให้เกิดความสมบูรณ์ และชัดเจน โดยอาศัยความเข้าใจที่ผู้รับสารมีมาจากข้อความก่อนหน้า

การทำความเข้าใจความหมายในระดับวาทกรรมจึงเป็นขั้นตอนแรกของกระบวนการแปลตามแนวคิดของนักทฤษฎีสำนักนี้ ซึ่งนักแปลต้องอาศัยความรู้ใน 2 ส่วน ได้แก่ ความรู้ทางภาษาและความรู้ด้านเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับวาทกรรม ในการตีความเพื่อทำความเข้าใจด้วยบทต้นฉบับ

เมื่อเกิดความเข้าใจขึ้นแล้ว นักแปลจะรับทอดความหมายซึ่งเป็นอิสระจากระบบภาษาต้นฉบับ เพื่อทำงานในขั้นต่อไปของกระบวนการคือ การถ่ายทอดความหมาย โดยใช้ภาษาตามแบบแผนที่ผู้อ่านในภาษาปลายทางคุ้นเคย เพื่อสื่อสิ่งที่ผู้เขียนต้องการไปยังผู้อ่าน โดยรักษาความหมายให้ครบถ้วนนั่นเอง

และขั้นตอนสุดท้าย นักแปลต้องตรวจสอบความถูกต้องของความหมายในต้นฉบับแปลด้วย โดยในขั้นตอนนี้ นักแปลต้องตีความอีกครั้งหนึ่งเพื่อยืนยันว่าข้อความที่เลือกไว้แสดงความหมายได้ดีแล้ว

ทฤษฎีของนักแปล-นักวิชาการกลุ่มนี้ตั้งอยู่บนความคิดที่ว่า ความคิดของมนุษย์เป็นอิสระจากภาษา โดยภาษาเป็นเพียงสัญญาณหรือเครื่องรองรับความหมายที่ช่วยให้เราถ่ายทอดสิ่งที่คิดไปสู่ผู้อ่านได้ เมื่อนักแปลตระหนักถึงข้อเท็จจริงดังกล่าว เพื่อแยกความหมายออกจากภาษาได้แล้ว นักแปลก็จะสามารถถ่ายทอดความหมายในต้นฉบับออกมาเป็นภาษาใดๆ ก็ได้ ทั้งนี้ ต้องระลึกไว้เสมอว่า การแปลไม่ใช่การสับภาษา (Tranccoding)

⁴ เรื่องเดียวกัน, หน้า 6.

ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการแปล เนื่องจากช่วยให้นักแปลตระหนักถึงหน้าที่ในการถ่ายทอดความหมายของตัวบทต้นฉบับให้ถูกต้องครบถ้วน โดยใช้รูปแบบภาษาที่เป็นตามข้อกำหนดของระบบภาษาปลายทางและทำให้บทแปลที่ได้มีความเป็นธรรมชาติอีกด้วย

3. ทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistics)

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ อธิบายว่า ภาษาศาสตร์สังคม เป็นแขนงหนึ่งของวิชาภาษาศาสตร์ ซึ่งศึกษาภาษาในแง่ที่สัมพันธ์กับสังคม โดยนำเอาบริบททางสังคมมาใช้ในการอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ ในภาษา และมุ่งตอบคำถามอันเป็นที่สนใจของนักภาษาศาสตร์ เช่น เราจะปรับปรุงทฤษฎีเกี่ยวกับธรรมชาติหรือลักษณะของภาษาอย่างไร ทำไมภาษาจึงมีการแปรและแปรอย่างไร ทำไมภาษาจึงเปลี่ยนแปลงและเปลี่ยนแปลงอย่างไร เป็นต้น⁵

ภาษาศาสตร์สังคม มีหลักการสำคัญ 6 ประการ ได้แก่

1. ภาษาเป็นสมบัติของสังคม กล่าวคือ มนุษย์เรียนรู้ภาษาจากกระบวนการขัดเกลาทางสังคม เช่นเดียวกับวัฒนธรรมอื่นๆ ภาษาจึงเป็นสิ่งที่ได้มาทางสังคม และยังทำให้สังคมหรือชุมชนหนึ่งต่างจากอีกสังคมหรือชุมชนอื่นๆ ด้วย
2. ภาษามีความหลากหลาย (Diversity) กล่าวคือ ภาษาในสังคมหนึ่งย่อมต่างจากภาษาของอีกสังคมหนึ่งเพราะแต่ละสังคมมีวัฒนธรรมที่ต่างกัน และโดยที่ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม ภาษาจึงมีความแตกต่างกันด้วย ความหลากหลายของภาษาอาจถูกจำแนกโดยเกณฑ์ต่างๆ อาทิ เกณฑ์ทางไวยากรณ์ เกณฑ์เขตพื้นที่ (area) เป็นต้น ทั้งนี้ ความหลากหลายของภาษายังอาจหมายถึง การที่ภาษาหนึ่งๆ มีประเภทย่อยหลายรูปแบบก็ได้ เช่น ภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน เป็นต้น
3. ภาษามีการแปร (Variation) การแปรของภาษา หมายถึง การที่รูปภาษาตั้งแต่ 2 รูปขึ้นไปอาจใช้แทนกันได้โดยไม่ทำให้ความหมายหลักเปลี่ยน ทั้งนี้ การแปรอาจเกิดขึ้นในการสะกดคำ การออกเสียง หรือรูปประโยคก็ได้ แต่โดยมีเงื่อนไขทางสังคมเป็นตัวกำหนด การแปรยังก่อให้เกิดภาษาประเภทต่างๆ ซึ่งเรียกว่า วิภาษา (Language variety) โดยนักภาษาศาสตร์สังคมได้ระบุปัจจัยที่ทำให้เกิดวิภาษาต่างๆ ไว้ 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่

⁵ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ภาษาศาสตร์สังคม (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541), หน้า 1.

- 3.1 ปัจจัยตัวผู้พูด หรือ ภาษาย่อย (Dialect) ซึ่งเกิดจากการแปรตามลักษณะทางสังคมของผู้พูด ได้แก่ อายุ เพศ ชาติพันธุ์ ชั้นทางสังคม ถิ่นที่อยู่อาศัย
- 3.2 ปัจจัยการใช้ภาษา หรือ ทำเนียบภาษา (Register) ซึ่งเกิดจากการแปรตามสถานการณ์หรือบริบทของการใช้ภาษา ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง กาลเทศะและเรื่องที่พูด วัตถุประสงค์และวิธีการสื่อสาร
4. ภาษาเป็นสิ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน การศึกษาของนักภาษาศาสตร์สังคมจึงมุ่งศึกษาภาษาที่เป็นจริงและเป็นธรรมชาติ ไม่มีการดัดแปลง และผลของการศึกษาจะไม่ชี้ว่าแบบใดดีหรือเลว แต่จะเน้นเรื่องการวางแผนภาษา
5. ภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นความรู้ทางด้านไวยากรณ์อย่างเดียวจึงไม่เพียงพอ แต่ผู้พูดต้องมีความรู้เกี่ยวกับความยอมรับได้ ความเหมาะสม และการที่รูปภาษานั้นถูกใช้แล้วจริง หรือรวมเรียกว่า สามัตถิยะสื่อสาร (Communicative competence) ผู้พูดจึงจะมีความสามารถในการพูดและเข้าใจภาษาเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้
6. ภาษาอยู่ภายใต้อิทธิพลของสังคม และเปลี่ยนแปลงตามสภาวะของสังคม กล่าวคือสังคมเป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาและหน้าที่ของภาษาที่เราใช้ และเป็นปัจจัยให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เพื่อนำภาษาไปใช้ในหน้าที่ที่หลากหลายขึ้นด้วย

ในการแปล ผู้แปลจำเป็นต้องคำนึงถึงการแปรของภาษา ทั้งที่เป็นผลมาจากลักษณะทางสังคมของผู้พูด และสถานการณ์การใช้ภาษา เพื่อให้ได้ความหมายและอรรถรสเทียบเคียงกับต้นฉบับ

โดยที่ตัวละครในเรื่อง *Beloved* ใช้ภาษาที่รู้จักกันว่าเป็นภาษาอังกฤษของคนผิวดำ (Black English Vernacular) อีกทั้งมีวิยวุฒิที่แตกต่างกัน ทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมจึงช่วยให้ผู้แปลเข้าใจถึงลักษณะและความสำคัญของการแปรของภาษา รวมทั้งเป็นแนวทางให้ผู้แปลมองหาวิธีการแก้ปัญหาการสื่อสารการแปรของภาษาดังกล่าวลงในบทแปลได้อีกด้วย

4. การแปลวรรณกรรมตามแนวคิดของฟอร์ตุนาโต อิสราเอล (Fortunato Israel)

นักวิชาการจากสถาบันเอชทีทีกทานหนึ่งที่เขียนบทความเกี่ยวกับแนวทางการแปลตัวบทประเภทวรรณกรรม โดยใช้ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายเป็นพื้นฐาน คือ ศาสตราจารย์ฟอร์ตุนาโต อิสราเอล (Fortunato Israel) โดยได้ให้คำจำกัดความของการแปลวรรณกรรมว่า

“การแปลวรรณกรรมคือ การสร้างสรรค์มินต์ซึ่งสกัดมาจากองค์ประกอบทั้งด้านเนื้อหา ความคิดและอารมณ์ความรู้สึกของตัวบทต้นฉบับไม่ใช่การยึดติดอยู่กับคำหรือการ “ถ่ายภาพ” คำในต้นฉบับ ตัวบทแปลที่เขียนเรียบเรียงขึ้นใหม่โดยอิงอาศัยค่านิยมและกรอบเกณฑ์ของภาษาเป้าหมาย มีลักษณะเป็นอิสระจากโครงสร้างของภาษาต้นฉบับ แต่ยังสามารถเห็นได้ว่ามีรูปลักษณะโดยรวมของวาทกรรม และบทบาททางสุนทรียะเหมือนกับต้นฉบับ ทั้งยังสามารถสร้างผลกระทบทางอารมณ์ได้เสมอเหมือนกัน”⁶

พร้อมกันนี้ยังได้เสนอกระบวนการแปลวรรณกรรมซึ่งประกอบด้วย 3 ขั้นตอน⁷ ได้แก่

1. กลั่นกรองเอาลักษณะเฉพาะในแง่การใช้ภาษาของผู้แต่งออกมาจากข้อกำหนดทั่วไปของภาษานั้นๆ
2. พิจารณากำหนดว่าแนวทางการใช้ภาษานั้นมีบทบาทอย่างไรในโครงสร้างรวมของงานประพันธ์
3. เลือกรวบรวมคำจากขุมคลังทางภาษาและวัฒนธรรมของผู้อ่านเป้าหมายมาประสมประสานกันเข้าเป็นผลงานซึ่งประกอบด้วยความหมายรวมและรูปแบบที่มีความสัมพันธ์กันเท่าเดิม

จากคำจำกัดความและกระบวนการแปลวรรณกรรมข้างต้นจะเห็นว่าแนวทางดังกล่าวนี้ ยึดหลักการเดียวกับทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายซึ่งไม่ใช้การแปลตรงตัวแบบคำต่อคำ แต่เป็นการสกัดความหมายพร้อมกับคุณค่าเชิงวรรณศิลป์ของตัวบทต้นฉบับ และนำไปถ่ายทอดด้วยข้อกำหนดภาษาปลายทาง

⁶ มาริโออันน์ เลเดแรว์ และคนอื่นๆ, ศาสตร์การแปล: รวมบทความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ, หน้า 107.

⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 105.

แนวคิดของอิสราเอลยังปฏิเสธความคิดที่ว่า ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายไม่สามารถนำมาใช้ในการแปลวรรณกรรมได้ เพราะตัวบทประเภนี้ต่างจากตัวบทประเภที่ข้อเขียนเชิงปฏิบัติตรงที่ผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมผลิตสารขึ้นมาจากจินตนาการส่วนตัว โดยไม่ได้อาศัยสถานการณ์จริงซึ่งเป็นบริบทในการสื่อสารเป็นปัจจัยในการผลิตวรรณกรรมขึ้นนั้นออกมา ในขณะที่นักทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายต่างให้ความสำคัญกับสถานการณ์จริงขณะสื่อสารในฐานะเป็นปัจจัยสำคัญให้นักแปลสกัดความหมายที่แท้จริงออกมาจากต้นฉบับได้ โดยมองว่า วรรณกรรมมีข้อมูลเชิงประวัติวรรณคดีที่ร่ายล้อมเป็นบริบทอยู่ ซึ่งได้แก่ ยุคสมัยที่แต่ง ประเภท กฎเกณฑ์ทางชั้นทักษณ์ สถานการณ์แวดล้อม สถานภาพผู้แต่ง เป็นต้น อีกทั้งยังมีข้อความเชิงภาษา ซึ่งหมายถึง บริบทในตัวบทวรรณกรรมที่เกิดจากการใช้ถ้อยคำบรรยายสถานการณ์แวดล้อมแทนสถานการณ์จริงที่ขาดหายไป ซึ่งทำให้ผู้รับสารเข้าใจเนื้อเรื่องได้โดยตลอด โดยไม่ต้องอาศัยปัจจัยเสริมนอกตัวบทอีก⁸ แต่การจะเข้าใจความหมายรวมของตัวบทต้นฉบับได้ ผู้อ่านวรรณกรรมต้องประมวลความรู้เกี่ยวกับเรื่องทีอ่านทั้งในแง่ประสบการณ์ วัฒนธรรม และความสามารถที่จะร่วมรู้สึกด้วย

นอกจากความหมายแล้ว ตัวบทวรรณกรรมยังให้ความสำคัญกับรูปแบบ ในฐานะที่เกิดขึ้นจากระดมทรัพยากรทางภาษา ซึ่งได้แก่ การเลือกคำมาร้อยเรียงและกำหนดความหมาย ลำดับคำ จังหวะ การเล่นเสียงสัมผัส และการเน้นเสียงหนักเบา เพื่อแสดงเจตนาเฉพาะของผู้เขียน รูปแบบเหล่านี้ ล้วนเป็นพื้นฐานของวรรณศิลป์ที่ใช้สื่อทั้งความหมายรวมและอารมณ์ความรู้สึก อย่างไรก็ตาม การพิจารณารูปแบบต้องคำนึงถึงหน้าที่ของรูปแบบนั้นๆ ด้วย

ตัวบทประเภที่วรรณกรรมเขียนขึ้นเพื่อสร้างผลกระทบทางอารมณ์แก่ผู้รับสาร จึงเกิดขึ้นได้จากความหมาย 2 ประเภทซึ่งผูกติดกันอยู่และมีอาจแยกจากกันได้ คือ

1. ความหมายจากความคิด ซึ่งประกอบด้วย ความหมายเฉพาะที่ ซึ่งได้จากคำ วลี ประโยค หรือย่อหน้า และความหมายรวม ซึ่งมาจากงานทั้งเรื่องทีให้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ และเชิงเปรียบเทียบ
2. ความหมายจากรูปแบบ อันเกิดจากคำและการเรียงร้อยถ้อยคำ ได้แก่ ความยาวของคำ วลี ประโยค ย่อหน้า เสียง จังหวะและภาพพจน์

⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 95.

นอกจากนี้ อิสราเอล ยังกล่าวว่า แม้นักแปลจะมีเสรีภาพในการแปล และการแปลคือการยึดครองตัวบท แต่ก็มิได้หมายความว่า นักแปลจะอย่างไรกับตัวบทก็ได้ นักแปลยังจำเป็นต้องรักษาวัจนลีลาของผู้เขียน เก็บโครงเรื่อง เหตุลงใจ แก่นเรื่องและโครงสร้างของภาษาต้นฉบับเพื่อให้กระทบกระเทือนการถ่ายทอดความหมายน้อยที่สุด รวมถึงการรักษารากฐานของตัวบท และลักษณะความเป็นต่างประเทศ เพื่อขยายขอบฟ้าด้านวัฒนธรรมของผู้อ่านฉบับแปลด้วย⁹

แนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอร์ตนาโต อิสราเอลนี้ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการแปลนวนิยายเรื่อง *Beloved* ซึ่งผู้เขียนระดมทรัพยากรและความสามารถทางภาษา เพื่อสร้างสรรค์ตัวบทนี้ขึ้นมา อีกทั้งรูปแบบต่างๆ ที่ปรากฏในตัวบท ล้วนมีความสำคัญต่อตัวบทโดยรวม ทั้งในแง่ อรรถรสและความหมาย ผู้แปลจึงจำเป็นต้องรักษาทั้งความหมายที่เกิดจากความคิดและความหมายที่เกิดจากรูปแบบตามที่ปรากฏไว้ในบทแปลให้ได้มากที่สุด เพื่อให้ได้บทแปล *Beloved* ที่มีความหมายและอรรถรสเทียบเคียงกับต้นฉบับ

5. การแปลวรรณกรรมตามแนวคิดของวัลยา วิวัฒน์ศร

วัลยา วิวัฒน์ศร ได้ประมวลประสบการณ์ในการแปลของตนมาเป็นแนวทางสำหรับการแปลวรรณกรรม โดยเฉพาะการแปลจากภาษาตะวันตกเป็นภาษาตะวันออก ด้วยตระหนักดีว่าทฤษฎีการแปลที่ใช้ในภาษาตะวันตกไม่อาจนำมาใช้แปลภาษาตะวันตกเป็นภาษาตะวันออกได้ทั้งหมด ทั้งนี้ เป็นผลมาจากความแตกต่างของชุดภาษาและวิถีคิดของคนในสองซีกโลก

วัลยา วิวัฒน์ศร ให้คำนิยามของการแปลวรรณกรรมว่า

“การแปลวรรณกรรมคือการถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์จากตัวบทภาษาหนึ่ง ไปเป็นตัวบทอีกภาษาหนึ่ง ถึงระดับการสร้างสรรค์ของนักประพันธ์ โดยยังรักษาบริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับภาษาเดิมและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปลเสมอ”¹⁰

โดยให้แนวทางการแปลวรรณกรรมซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่

⁹ Fortunato Israel, “Traduction Littéraire: L’Appropriation du Texte” in *La Liberté en Traduction* (Paris: Didier Erudition, *Traductologie*, No 7, 1990) อ้างในวัลยา วิวัฒน์ศร, *การแปลวรรณกรรม*, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547), หน้า 116.

¹⁰ เรื่องเดียวกัน, หน้า 156.

1. การทำความเข้าใจต้นฉบับ โดยวิเคราะห์หัวข้ออย่างละเอียดใน 2 ส่วนหลัก ได้แก่

1.1 ส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เขียน ซึ่งหมายถึง ภูมิหลัง ผลงาน กลวิธีการแต่งและลีลาการเขียน บริบททางสังคม-การเมืองของผู้เขียน รวมทั้งโลกทัศน์ของผู้เขียน เป็นต้น

1.2 ส่วนของวรรณกรรม ซึ่งมีดังนี้

1.2.1 บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรมและสังคมที่ผู้เขียนใช้เป็นฉากและสมัยของเรื่องที่แต่ง

1.2.2 โครงเรื่อง แก่นเรื่อง การสร้างบุคลิกตัวละคร การใช้มุมมอง มิติเวลาและมิติสถานที่ในเรื่อง

1.2.3 ความหมายของเรื่อง ทั้งความหมายรวม ความหมายแฝง ความหมายเชิงสัญลักษณ์ ความหมายเชิงเปรียบเทียบ

1.2.4 ลีลาการเขียนของผู้เขียนเฉพาะเรื่อง และเปรียบเทียบกับลีลาการเขียนโดยรวมของนักเขียนคนนั้น

1.2.5 ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับอาชีพของตัวละครและกรณีเฉพาะที่กล่าวถึงในนวนิยาย

จะเห็นได้ว่าก่อนลงมือแปลได้นั้น ผู้แปลต้องให้เวลากับการทำความเข้าใจหัวข้ออย่างละเอียด โดยอาศัยความรู้ทั้งจากภายในและภายนอกตัวบทมาประกอบ

2. การถ่ายทอดความหมาย/การแปล

2.1 การพิจารณาภาษาเดิมและภาษาที่ใช้แปล ซึ่งผู้แปลต้องถ่ายทอดความหมายให้เกิดความสอดคล้องกันระหว่างต้นฉบับและฉบับแปลทั้งในแง่ความเก่า-ใหม่ของภาษา

จากแต่ละยุคสมัย ความแตกต่างของภาษาเขียน-ภาษาปาก ภาษาวรรณคดีที่แฝง ด้วยความหมายหลายนัยและเสียงในต้นฉบับที่ผู้แต่งใช้สื่ออารมณ์

2.2 การคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรม การแปลวรรณกรรมต่างประเทศเกิดขึ้นเพื่อให้ ผู้อ่านในภาษาปลายทางได้รู้จักวัฒนธรรมของชาติอื่น ดังนั้นการแปลจึงพึงรักษา บริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับและถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ ซึ่งอาจทำได้โดยการใส่ เซึ่งอรรถหรือแปลขยายความสั้นๆ โดยต้องไม่ทำให้ลีลาของผู้เขียนเสียไป ตัวอย่าง ของข้อมูลทางวัฒนธรรมที่พึงคงไว้ในบทแปล เช่น คำนำหน้าชื่อ สกุลเงินตรา ปี ค.ศ. คำพังเพยสุภาษิต เป็นต้น

2.3 การคำนึงถึงผู้อ่าน ทั้งในแง่บริบททางวัฒนธรรมในภาษาปลายทางและโครงสร้าง ทางไวยากรณ์ของภาษาในฉบับแปลที่ต้องไม่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสะดุดหรือได้กลิ่นนม เนยในบทแปล

3. การตรวจและแก้ไขโดยผู้แปล เพื่อให้แน่ใจว่าผู้อ่านจะมีความเข้าใจตามที่ผู้แปลต้องการ และหากตรวจสอบแล้วพบข้อบกพร่องก็พึงรีบแก้ไข โดยอาจตรวจเทียบเคียงกับต้นฉบับ ตรวจสอบการใช้คำ รูปประโยค และขัณฑสีมาภาษาให้สื่ออารมณ์ตรงตามสถานการณ์
4. การตรวจแก้ไขโดยบรรณาธิการต้นฉบับแปล โดยที่ตัวบทวรรณกรรมเป็นการสื่อสารฝ่าย เดียว ซึ่งผู้ส่งสารมิได้มีโอกาสในการโต้ตอบกับผู้รับสาร การจะสื่อสารกับผู้อ่านได้ นักแปลจึงต้องอาศัยบรรณาธิการเป็นตัวกลาง บทบาทของบรรณาธิการจึงมีความสำคัญ โดยต้องทำหน้าที่อ่านบทแปลอย่างตื่นตัวและสนใจ มองเห็นข้อบกพร่องแม้เพียงเล็กน้อยๆ ในตัวบทแปล โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการใช้โครงสร้างของภาษาต้นฉบับในบท แปล

ในการแปลวรรณกรรม ผู้แปลเป็นผู้ทำหน้าที่สื่อสารงานวรรณกรรมที่ผ่านมิติเวลาและ สถานที่มาสู่ผู้อ่านในภาษาปลายทาง ซึ่งถือเป็นการทำหน้าที่แทนผู้เขียน การสื่อสารระหว่างผู้เขียนจะ ปิดบังหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับความซื่อสัตย์ของผู้แปลในการทำงานแปล ผู้แปลจึงพึงซื่อสัตย์ต่อต้นฉบับ ในทุกองค์ประกอบ ทุกแง่มุม ไม่ว่าจะคำ ลีลา น้ำเสียงหรือระดับภาษา¹¹ โดยการ

¹¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 411.

“...เก็บกลิ่นนมเนยไว้ในเรื่องของความคิด วิธีคิดและวัฒนธรรมแต่เราจะกำจัดกลิ่นนมเนยให้หมดสิ้นไปในเรื่องของภาษาที่ใช้แปล”¹²

การแปลวรรณกรรมตามแนวคิดของวัลยา วิวัฒน์ศร เหมาะที่จะนำมาใช้ประกอบการศึกษาวิจัยในสารนิพนธ์ฉบับนี้ เนื่องจากเป็นแนวทางการแปลสำหรับตัวบทเฉพาะประเภท ซึ่งประมวลขึ้นสำหรับการแปลจากภาษาตะวันตกเป็นภาษาไทยอย่างแท้จริง แนวทางการแปลนี้ช่วยให้ผู้แปลตระหนักถึงความสำคัญของการทำให้บทแปลที่ได้มีความเป็นธรรมชาติของภาษาฉบับ

6. ทฤษฎีวิัจจนกรรม (Speech Act Theory)

ทฤษฎีวิัจจนกรรมเป็นการศึกษาภาษาในแนวปฏิบัตินิยม (Pragmatics) ซึ่งมองว่าภาษาเป็นการกระทำประเภทหนึ่ง โดยการศึกษาได้เน้นที่ประเภทของประโยคเช่นเดียวกับทฤษฎีภาษาศาสตร์อื่นๆ แต่เน้นที่การศึกษาคำพูดในฐานะที่เป็นการกระทำอย่างหนึ่ง ศึกษาคำบ่งเจตนาในคำพูดนั้นและศึกษาหน้าที่คำกริยาที่ก่อให้เกิดการกระทำตามมา

นักทฤษฎีที่วางรากฐานการศึกษาทฤษฎีวิัจจนกรรมไว้คือ จอห์น ออสติน (John Austin) ซึ่งมองไปที่ความสามารถของประโยคซึ่งมีองค์ประกอบตามข้อกำหนดทางภาษาในการก่อให้เกิดการกระทำ หรือส่งผลต่อจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร โดยออสตินมองว่า ในถ้อยคำที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่งๆ นอกจากจะมีความหมายแล้วยังประกอบด้วยแรงผลักดันในการสื่อสารซึ่งทำให้การสื่อสารดำเนินต่อไปได้¹³

ตามความคิดของออสติน เมื่อมีการกล่าวถ้อยคำใดๆ ออกมา จะเกิดการกระทำขึ้น 3 ประเภท¹⁴ ซึ่งได้แก่

1. ถ้อยคำที่กล่าวออกมา (Locutionary act) หมายถึง การกระทำเพื่อให้เกิดถ้อยคำในรูปแบบประโยคที่มีความหมายและเป็นไปตามข้อกำหนดทางภาษาในภาษานั้นๆ

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 136.

¹³ Hatim Basil and Ian Mason, *Discourse and Translator* (London: Longman, 1990), p. 59.

¹⁴ *Ibid.*, p. 60.

2. เจตนา (Illocutionary act) หมายถึง แรงผลักดันในการสื่อสารที่ออกมาพร้อมกับถ้อยคำนั้นๆ
3. ผล (Perlocutionary act) หมายถึง ผลของถ้อยคำดังกล่าวที่เกิดขึ้นกับตัวผู้ฟังหรือผู้อ่าน

ทั้งนี้ วรรณมา แสงอร่ามเรือง ระบุว่า ผู้พูดอาจไม่แสดงเจตนาของตนออกมาตรงกับถ้อยคำที่กล่าวเสมอไป แต่แฝงเจตนาของตนโดยการใช้รูปภาษาแบบหนึ่งสื่อเนื้อความอีกอย่างหนึ่งแทน ซึ่งเรียกว่า วัจนกรรมแบบอ้อม (Indirect Speech Act)¹⁵ เช่น การใช้รูปประโยคคำถามเพื่อขอร้องให้ผู้ฟังทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ เป็นต้น

งานแปลจะมีความหมายและอรรถรสเทียบเคียงกับต้นฉบับได้นั้น นอกจากผู้แปลจะต้องสามารถรักษาเนื้อหาสาระของต้นฉบับไว้ได้แล้ว ผู้แปลยังต้องเข้าใจเจตนาในการกล่าวถ้อยคำต่างๆ ในต้นฉบับที่ผู้เขียนผลิตขึ้นด้วย ทฤษฎีวัจนกรรมจึงมีบทบาทอย่างยิ่งต่อการแปลให้ได้ผลสัมฤทธิ์

¹⁵ วรรณมา แสงอร่ามเรือง, ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545), หน้า 52.

บทที่ 3 การวิเคราะห์ต้นฉบับ

ก่อนลงมือแปล ขั้นตอนสำคัญที่ผู้แปลต้องทำคือการวิเคราะห์ต้นฉบับอย่างละเอียด เพื่อให้เข้าถึงองค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกตัวบทอย่างครบถ้วน ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการถ่ายทอดความหมายและอรรถรสให้เทียบเคียงกับต้นฉบับ

3.1 ผู้ประพันธ์

โทนี มอริสสัน (Toni Morrison)¹ นักเขียนหญิงผิวดำคนแรกซึ่งได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม เมื่อ ค.ศ. 1993 มีชื่อเดิมว่า โคลอี้ แอนโทนี วูฟฟอร์ด (Chole Anthony Wofford) เกิดเมื่อวันที่ 18 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1931 ที่เมืองลอเรน (Lorain) มลรัฐโอไฮโอ (Ohio) เธอเป็นบุตรสาวคนที่ 2 ในจำนวนพี่น้อง 4 คน ของครอบครัวซึ่งอพยพมาจากมลรัฐทางใต้เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการเหยียดผิวบิดาของเธอ คือ จอร์จ วูฟฟอร์ด (George Wofford) มีอาชีพเป็นช่างต่อเรือฝีมือประณีต ส่วนมารดา คือ รามาร์ วิลลิส (Ramah Willis) เป็นนักร้องประสานเสียงในโบสถ์ผู้เคร่งศาสนา ตลอดจนยาย ทั้งบิดาและมารดาของเธอต่างมีส่วนสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและประเพณีพื้นเมืองของคนผิวดำให้โคลอี้ได้เรียนรู้ ซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญที่เธอนำมาใช้ถ่ายทอดลงในงานเขียนในเวลาต่อมา แม้ว่าบิดาของเธอจะมีทัศนคติที่เลวร้ายกับคนผิวดำ แต่โคลอี้ก็มีเพื่อนเป็นคนผิวดำต่างสีมากมายเมื่อสมัยเรียนประถม และไม่เคยมีประสบการณ์การถูกเหยียดสีผิวเลย จนกระทั่งเธอคบเพื่อนต่างเพศ

เมื่อ ค.ศ. 1949 โคลอี้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาด้วยคะแนนดีเด่น และเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัยที่มหาวิทยาลัยโฮเวิร์ด (Howard University) ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงสำหรับนักศึกษาผิวดำ ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้เองที่โคลอี้ ตัดสินใจเปลี่ยนชื่อเป็น โทนี ซึ่งมาจากชื่อกลางของเธอแทน เนื่องจากเห็นว่าชื่อเดิมของเธอนั้นออกเสียงได้ยาก ต่อมาเธอเข้าศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยคอร์เนล (Cornell University) ในมลรัฐนิวยอร์ก (New York) และสำเร็จการศึกษาเมื่อ ค.ศ. 1955

หลังจากสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทแล้ว โทนี วูฟฟอร์ดเข้าเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยเท็กซัสเซาเทิร์น (Texas Southern University) ซึ่งให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมของคนผิวดำ โดยจัดให้มีงานสัปดาห์ประวัติศาสตร์นิโกร (Negro history week) จึงทำให้เธอเห็นคุณค่าของ

¹ Toni Morrison Biography [Online], Available from: http://www.math.buffalo.edu/~swm/morrison/morrison_toni-bio.html [2006 November 8]

วัฒนธรรมของคนผิวดำมากยิ่งขึ้น จนถึง ค.ศ. 1958 เธอได้ย้ายไปสอนที่มหาวิทยาลัยไฮเวิร์ด ที่ซึ่งเธอได้พบกับฮาร์โรลด์ มอริสัน (Harold Morrison) สถาปนิกชาวจาไมกา และแต่งงานกันในปีถัดมา อย่างไรก็ตาม ชีวิตคู่ของเธอก็ไม่ประสบความสำเร็จ จึงได้หย่าขาดจากสามี และย้ายกลับมาอยู่ที่เมืองลอสแอน ต่อมานใน ค.ศ. 1964 เธอรับเป็นบรรณาธิการหนังสือของสำนักพิมพ์แรนดอม เฮาส์ (Random House) ทำหน้าที่ตรวจแก้งานเขียนของนักเขียนผิวดำหลายคน เช่น โทนี เคด บาร์บารา (Toni Cade Barbara) เป็นต้น

ค.ศ. 1970 ระหว่างสอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยไฮเวิร์ด พร้อมกับเลี้ยงดูบุตรทั้งสองที่เกิดกับฮาร์โรลด์ มอริสันมีผลงานเขียนเล่มแรก ชื่อ *The Bluest Eye* ซึ่งต่อยอดมาจากงานเขียนที่เธอเคยส่งให้เพื่อนร่วมชมรมนักเขียนอ่านก่อนหย่าขาดจากสามี หลังจากนั้นเธอย้ายไปสอนภาษาอังกฤษอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐนิวยอร์ก เมืองเพอร์เชส (The State University of New York at Purchase) โดยยังคงเป็นบรรณาธิการที่สำนักพิมพ์แรนดอม เฮาส์ จนถึง ค.ศ. 1983 มอริสันยังรับเป็นอาจารย์พิเศษให้กับมหาวิทยาลัยเยล (Yale University) ระหว่าง ค.ศ. 1976-1977 อีกด้วย

หลังจาก *The Bluest Eye* แล้ว โทนี มอริสันยังมีงานเขียนประเภทนวนิยายออกมาอย่างต่อเนื่อง ดังนี้ *Sula* (ค.ศ. 1973) *Song of Solomon* (ค.ศ. 1977) *Tar Baby* (ค.ศ. 1981) *Beloved* (ค.ศ. 1987) *Jazz* (ค.ศ. 1992) *Paradise* (ค.ศ. 1998) *Love* (ค.ศ. 2003) ส่วนงานเขียนประเภทอื่นๆ ได้แก่ ประเภทสารคดีวรรณกรรม (non-fiction) เรื่อง *The Black Book* (ค.ศ. 1974) *Playing in the Dark: Whiteness and the Literary Imagination* (ค.ศ. 1992) *Remember: The Journey to School Integration* (ค.ศ. 2004) ประเภทบทละคร เรื่อง *Dreaming Emmet* (ค.ศ. 1986) และประเภทเรื่องสั้น เรื่อง *"Recitatif"* (ค.ศ. 1983)

ตลอดชีวิตการทำงานในฐานะอาจารย์มหาวิทยาลัยของเธอ มอริสันได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติหลายรางวัล อาทิ ค.ศ. 1994 ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์อัลเบิร์ต ชไวทเซอร์ (Albert Schweitzer) ของมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก เมืองอัลบานี (University of New York at Albany) ค.ศ. 1997 ได้รับแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์โรเบิร์ต เอฟ โกเฮน (Robert F. Goheen) ที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (Princeton University)

และเมื่อ ค.ศ. 1993 โทนี มอริสันก็ได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณกรรม ซึ่งถือเป็นเกียรติประวัติสูงสุดในฐานะนักเขียน โดยเธอเป็นนักเขียนหญิงผิวดำคนแรกที่ได้รับรางวัลอันทรงเกียรตินี้

3.2 ประเภทของตัวบท (Text type)

ใน *A Textbook of Translation* ปีเตอร์ นิวมาร์ค (Peter Newmark) ได้อธิบายการแบ่งประเภทตัวบทออกเป็น 3 ชนิด² โดยใช้หน้าที่ (Function) ของตัวบท เป็นเกณฑ์ตามแนวคิดของบ็อเลอ (Buhler) ดังนี้

1. ตัวบทประเภทแสดงอารมณ์ ความรู้สึก (Expressive) ตัวบทประเภทนี้ให้ความสำคัญกับความคิดจิตใจของผู้ส่งสารเป็นอย่างยิ่ง และมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกของผู้ส่งสาร ซึ่งได้แก่

1.1 งานเขียนประเภทวรรณกรรม เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย บทละคร

1.2 งานเขียนประเภททางการ เช่น งานวิชาการ สุนทรพจน์

1.3 งานเขียนประเภทอัตชีวประวัติ

2. ตัวบทประเภทให้ข้อมูล (Informative) ตัวบทประเภทนี้ให้ความสำคัญกับข้อเท็จจริง สถานการณ์ แนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่ต้องการนำเสนอ โดยมักมีรูปแบบที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งได้แก่ ตำรา วิชาการ รายงานเฉพาะสาขา วิทยานิพนธ์หรือรายงานการประชุม เป็นต้น

3. ตัวบทประเภทปลุกเร้าให้รู้สึกคล้อยตาม (Vocative) ตัวบทประเภทนี้ให้ความสำคัญกับผู้รับสาร โดยมีจุดมุ่งหมายให้ผู้รับสารมีปฏิกิริยาหรือความรู้สึกไปในทางใดทางหนึ่งตามแนวทางของตัวบท เช่น ให้รู้สึกคล้อยตามหรือเกิดความเชื่อถือ ตัวบทประเภทนี้ได้แก่ โฆษณาชวนเชื่อ คำสั่ง เป็นต้น

ทั้งนี้ ตัวบทหนึ่งๆ ไม่จำเป็นต้องมีหน้าที่เพียงประการเดียว แต่มีหลายหน้าที่ซ้อนกันอยู่ได้

เมื่อพิจารณาประเภทของตัวบทโดยใช้หลักเกณฑ์ข้างต้นแล้ว *Beloved* เป็นตัวบทที่ใช้แสดงความรู้สึกของผู้เขียน (Expressive) เป็นหลัก โดยโทนี มอร์ริสัน ใช้งานเขียนเล่มนี้แสดงความรู้สึกของตนที่มีต่อสภาพสังคมที่มีทาส ด้วยการตีแผ่สภาพความโหดร้ายที่ทาสต้องเผชิญ ทั้งในแง่กายภาพและสภาพจิตใจ แม้จะหลุดพ้นจากสถานะความเป็นทาสแล้วก็ตาม

² Peter Newmark, *A Textbook of Translation* (Hertfordshire: Prentice Hall, 1988), p. 14.

นอกจากนี้ *Beloved* ยังปลุกเร้าให้เกิดความรู้สึกคล้อยตาม (Vocative) เพื่อให้ผู้อ่านและสาธารณชนหันมายอมรับความจริงที่ว่า ในช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์อเมริกันมีเพื่อนมนุษย์กลุ่มหนึ่งถูกเหยียดหยามและเลือกปฏิบัติ เพียงเพราะความแตกต่างทางสีผิวและชาติพันธุ์ ซึ่งได้กลายมาเป็นเครื่องกำหนดชนชั้นทางสังคม อีกทั้งเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ครั้งดังกล่าวยังส่งผลกระทบต่อชีวิตคนอเมริกันผิวดำในปัจจุบันที่ยังคงต้องเผชิญกับพฤติกรรมกีดกันเหยียดสีผิว มีผลให้เกิดความรู้สึกด้อยค่าและแปลกแยกในสังคม ผู้เขียนจึงหวังให้ตัวบท *Beloved* ปลุกเร้าให้คนอเมริกันเข้ามามีส่วนร่วมในการเยียวยาและแก้ไขสภาวะดังกล่าว เพื่อให้ผู้คนในสังคมมีความเสมอภาคในความแตกต่างอย่างแท้จริง

3.3 การวิเคราะห์บริบททางสังคมและวัฒนธรรม

งานเขียนของโทนี่ มอริสสันได้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการผลิตงานวรรณกรรมที่สะท้อนภาพสังคม และเป็นโอกาสให้ผู้เขียนได้แสดงความรู้สึกนึกคิดของตนที่มีต่อสภาพสังคมอเมริกันร่วมสมัยที่ยังเต็มไปด้วยปัญหาการไม่ยอมรับความแตกต่างทางชาติพันธุ์และการเหยียดสีผิว เป็นเหตุให้คนผิวดำต้องเผชิญกับความแปลกแยกในสังคม

มอริสสันได้เลือกเอาเรื่องราวในประวัติศาสตร์อเมริกัน ตั้งแต่ในยุคที่การมีทาสยังเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายมาตีแผ่ผ่านนวนิยายเรื่อง *Beloved* เพื่อให้เกิดความตระหนักในข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์อันเป็นต้นตอของปัญหาในปัจจุบันร่วมกัน โดยที่ทาสส่วนใหญ่เป็นชาวแอฟริกันผิวดำที่ต้องคอยรับใช้นายทาสผิวขาว ผู้คนในสังคมจึงถูกปลุกฝังความคิดของความเหนือกว่าหรือด้อยกว่า โดยการใช้สีผิวมาเป็นเครื่องแบ่งแยกชนชั้นทางสังคมไปโดยปริยาย ที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นคือทาสบางคนถูกมองเป็นเพียงสัตว์ตัวหนึ่งเท่านั้น ดังเช่นพฤติกรรมของนายครู (Schoolteacher) ในนวนิยายที่กล่าวว่า

“No, no. That’s not the way. I told you to put her human characteristics on the left; her animal ones on the right. And don’t forget to line them up.”

(*Beloved*: 183)

ฉากหลักของเรื่อง *Beloved* อยู่ที่บ้านเลขที่ 124 ถนนบลูสโตน (Bluestone) ในเมืองซินซินเนติ (Cincinnati) มลรัฐโอไฮโอ (Ohio) สหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. 1873 ช่วงเวลาดังกล่าว สหรัฐฯ อยู่ในยุคฟื้นฟู (Reconstruction) ภายหลังจากสงครามกลางเมืองสิ้นสุดลงเมื่อ ค.ศ. 1865 สงครามครั้งนั้น

ทำให้ชาวอเมริกันสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินมากที่สุด ในประวัติศาสตร์ โดยเฉพาะอดีตรัฐภาคใต้ ซึ่งสนับสนุนการมีทาสและเป็นฝ่ายพ่ายแพ้สงคราม

ความขัดแย้งในเรื่องการมีทาสเป็นชนวนเหตุสำคัญที่นำไปสู่การเกิดสงครามกลางเมือง (ค.ศ. 1861-1865) สำหรับรัฐภาคใต้ สถาบันทาสถือเป็นสถาบันสำคัญที่ค้ำจุนเศรษฐกิจของตนซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนการทำไร่เกษตรกรรมขนาดใหญ่มาเป็นเวลาหลายร้อยปี อาณานิคมเวอร์จิเนียเป็นดินแดนแรกที่น่าทาสเข้ามาใช้ในไร่เกษตรกรรมเมื่อ ค.ศ. 1619 โดยทาสเหล่านี้ถูกขนย้ายมาจากแอฟริกา ผ่านเส้นทางที่ได้รับการเรียกขานว่า เส้นทางสายกลาง (Middle Passage) มายังทวีปอเมริกา โดยตลอดการเดินทางข้ามทวีปของทาสเหล่านี้ พวกเขาต้องถูกบังคับให้จากครอบครัว จากถิ่นฐานบ้านเกิดมายังดินแดนอันห่างไกล บนเรือบรรทุกทาสผู้ประสบชะตากรรมเดียวกันอย่างเบียดเสียดอัดเยียดเกินพิกัด ขณะเดินทางพวกทาสต้องตกอยู่ในสภาวะขาดอาหารและมีความเป็นอยู่ที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ทำให้หลายร้อยหลายพันคนต้องเสียชีวิตระหว่างเดินทาง ในขณะที่ทาสจำนวนไม่น้อยตัดสินใจกระโดดหนีลงจากเรือ ทั้งที่รู้ดีว่าโอกาสรอดชีวิตแทบจะไม่มีเลยก็ตาม

ขณะที่ฝ่ายเหนือไม่เห็นด้วยกับการมีทาส และพยายามต่อต้านด้วยวิธีการหลายรูปแบบ เช่น ต่อต้านการขยายตัวของรัฐมีทาสเข้าไปในดินแดนใหม่ ช่วยเหลือทาสให้หลบหนีผ่านองค์กรขบวนการรถไฟใต้ดิน (Underground Railroad) และปฏิเสธร่างส่งตัวทาสกลับตามกฎหมายว่าด้วยทาสหลบหนี (Fugitive Slave Bill 1850)

ความขัดแย้งระหว่างสองฝ่ายบานปลาย จนกระทั่งรัฐภาคใต้ไม่พอใจที่รัฐภาคเหนือโจมตีการใช้แรงงานทาสของตน จึงประกาศแยกตัวเป็นอิสระ สงครามระหว่างภาคจึงอุบัติขึ้นและสิ้นสุดลงด้วยการพ่ายแพ้ของรัฐภาคใต้ ประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) ผู้นำรัฐภาคเหนือจึงสามารถรักษาความเป็นเอกภาพของสหรัฐฯ ไว้ได้ จากสงครามกลางเมืองครั้งนี้ ก่อให้เกิดผลสำคัญตามมา คือ การประกาศเลิกทาสในสหรัฐฯ และต่อมารัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ก็ได้ให้สิทธิเสรีภาพแก่ชาวแอฟริกัน-อเมริกันผิวดำเท่าเทียมกับชาวผิวขาวทุกประการ แต่การกดขี่ข่มเหง เลือปฏิบัติและลิดรอนสิทธิเสรีภาพของคนผิวดำยังคงมีอยู่อย่างต่อเนื่องแม้กระทั่งในปัจจุบัน

นอกจากบริบททางสังคมในภาพใหญ่แล้ว นวนิยายเรื่อง *Beloved* ยังแสดงให้เห็นถึงบริบททางสังคมและวัฒนธรรมในระดับปัจเจกที่ทาสต้องเผชิญ ภายใต้การควบคุมดูแลโดยนายทาสผิวขาวผ่านภาพของไร่สวีตโฮม (Sweet Home) ถึงปี ค.ศ. 1855 ก่อนที่ตัวละครในเรื่องจะหลบหนีออกจากสวีตโฮม มลรัฐเคนตักกี (Kentucky) ซึ่งเป็นหนึ่งในรัฐภาคใต้ที่การมีทาสถือเป็นสิ่งถูกกฎหมาย

การมีชีวิตอยู่โดยถูกจำกัดเสรีภาพและถูกกดขี่ข่มเหงทำให้ทาสในภาคใต้หลบหนีไปยังรัฐทางภาคเหนือซึ่งไม่สนับสนุนการมีทาส โดยเส้นทางหลบหนีที่ใช้กันมากเส้นทางหนึ่งเป็นเส้นทางข้ามแม่น้ำโอไฮโอ ไปทางภาคเหนือของรัฐเคนตักกีเพื่อเข้าสู่รัฐโอไฮโอ ซึ่งเป็นรัฐเสรี เซ็ธ (Sethe) ตัวละครเอกใน *Beloved* ก็ใช้เส้นทางนี้หลบหนีเช่นกัน โดยได้รับการช่วยเหลือจากเสตมป์ เพด (Stamp Paid) และ เอลล่า (Ella) ซึ่งเป็นสมาชิกขบวนการรถไฟใต้ดินนั่นเอง

แม้ว่าระบบทาสจะหมดไปจากสังคมอเมริกันเป็นเวลาหลายร้อยปีแล้วก็ตาม แต่สภาพสังคมอเมริกันยังคงมีปัญหาการเหยียดสีผิวอยู่ โทนี มอร์ริสันในฐานะสตรีผิวดำคนหนึ่ง ซึ่งเคยผ่านประสบการณ์การถูกเหยียดสีผิวมาเช่นกัน และเติบโตมาในช่วงการต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิพลเมือง (Civil rights movement) ของคนผิวดำในสหรัฐฯ แม้เธอจะไม่ได้มีบทบาทเป็นผู้นำการต่อสู้ แต่ก็พอที่จะทำให้มอร์ริสันตระหนักถึงสภาพสังคมที่จำเป็นต้องได้รับการเยียวยา³

3.4 การวิเคราะห์ห้องคำประกอบต้นฉบับ

3.4.1 ชื่อเรื่อง

Beloved เป็นชื่อตัวละครในนวนิยายเรื่อง *Beloved* ซึ่งโทนี มอร์ริสันตั้งใจสร้างให้ตัวละครดังกล่าวแสดงถึงอิทธิพลของอดีตที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของผู้คนในปัจจุบัน และเป็นอนุสรณ์ถึงชีวิตทาสกว่า 60 ล้านคนที่ต้องเสียชีวิตระหว่างการเดินทางบนเส้นทางสายกลางเพื่อมาเป็นแรงงานทาสในต่างทวีป การเลือกใช้ชื่อตัวละครที่มีคุณลักษณะดังกล่าวเป็นชื่อนวนิยาย จึงสะท้อนให้เห็นสิ่งที่มีมอร์ริสันตั้งใจจะนำเสนอในนวนิยายเรื่องนี้

สำหรับที่มาของชื่อ *Beloved* นั้น มาจากข้อความในพระคัมภีร์ไบเบิลที่มอร์ริสันได้อ้างถึงในบุพพาทะของนวนิยายว่า

I will call them my people,
which were not my people;
and her beloved,
which was not beloved.

(Romans 9:25)

³ [Toni Morrison Biography \[Online\]](#).

จากการค้นคว้าเพิ่มเติมในพันธสัญญาใหม่อันเป็นที่มาของข้อความข้างต้น พบว่า ข้อความ
ต่อจากข้อความข้างต้นคือ

And it shall come to pass in the place
where it was said to them,
You are not My people;
there they shall be called sons of the living God
(Romans 9:26)

ซึ่งเนื้อหาของทั้งสองตอนปรากฏอยู่ในพันธสัญญาใหม่ตอนที่นักบุญเปาโลตรัสถึงพระ
กรุณาที่พระคริสต์ทรงมีต่อมนุษย์ทุกคนไม่ว่าเขาผู้นั้นจะเกิดมาในเผ่าพันธุ์หรือชนชั้นวรรณะใดก็ตาม
ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แสดงว่ามนุษย์ทุกชาติทุกภาษาสามารถอาศัยอยู่ร่วมกันได้อย่างสันติสุข เนื้อความ
ในตอนนี้จึงสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่อัครทูตต้องการแสดงความคิดเห็นต่อสภาพ
สังคมซึ่งเต็มไปด้วยการเหยียดสีผิว เพื่อให้ตระหนักว่ามนุษย์ทุกคน ไม่ว่าจะเชื่อชาติเผ่าพันธุ์ใด ต่างก็
อยู่ในสถานะเดียวกันคือการเป็นบุตรของพระเจ้าและสมควรจะได้รับความรักจากพระองค์โดยทัดเทียม
กัน และด้วยเหตุนี้ การเหยียดสีผิวหรือการแบ่งชนชั้นทางสังคมจึงไม่ควรจะเกิดขึ้น

โดยที่อัครทูตและครอบครัวต่างมีความเลื่อมใสศรัทธาในคริสตศาสนาเป็นอย่างยิ่ง จึงไม่
แปลกที่เธอจะอ้างถึงข้อความในพระคัมภีร์ดังกล่าวในนวนิยาย รวมถึงนำข้อความในพระคัมภีร์มาตั้ง
เป็นชื่อเรื่องและชื่อตัวละคร

3.4.2 โครงสร้างต้นฉบับ

จอห์น เคลย์ตัน⁴ (John Clayton) อธิบายว่าโครงสร้างต้นฉบับประกอบด้วย

1. การขมวดปม (Rising Action หรือ Development) คือ เหตุการณ์ระทึกใจที่ทวีความ
เข้มข้นของพฤติกรรมของตัวละครเพื่อนำไปสู่การขมวดปมเรื่อง⁵

⁴ John Clayton, *The Heath Introduction to Fiction*, 6th ed. (Boston: Houghton Mifflin, 2000), p. 14.

⁵ ราชบัณฑิตยสถาน, *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน* (กรุงเทพฯ:
ราชบัณฑิตยสถาน, 2545), หน้า 85.

2. จุดสุดยอด (Climax) คือ ตอนที่เนื้อเรื่องดำเนินไปจนถึงจุดวิกฤต ซึ่งจะตามมาด้วยการแก้ปมของตัวละครเอกของเรื่อง⁶

3. การแก้ปม (Falling Action หรือ Denouement หรือ Resolution) เนื้อเรื่องที่ผ่านมาจุดวิกฤตไปแล้ว เหตุการณ์ที่ตามมาภายหลังจุดนี้เป็นตอนคลี่คลายเรื่อง หรือคลี่คลายเหตุการณ์ยุ่งยากในเรื่อง อันจะนำไปสู่ตอนจบของเรื่อง⁷

การขมวดปมใน *Beloved* อยู่ระหว่างการขังไว้วิญญาณทารกออกจากบ้านเลขที่ 124 โดยพอล ดี แต่ไม่นานวิญญาณนั้นก็กลับมาที่บ้านในร่างของหญิงสาวชื่อ บีเลฟเว็ด และได้กลายเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้อดีตกลับมามีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตในปัจจุบันตัวละครในบ้านเลขที่ 124 อีกครั้ง

จุดสุดยอดของ *Beloved* เกิดขึ้นสองครั้ง ได้แก่ ช่วงที่เซ็ธตัดสินใจฆ่าลูกทิ้ง เมื่อถูกนายครุมาตามตัวกลับ เพราะไม่ให้ต้องการให้ลูกกลับไปเผชิญความโหดร้ายของการเป็นทาส และ ณ ช่วงเวลาปัจจุบันซึ่งเป็นฉากของเรื่อง เมื่อนายบ็อดวิน เจ้านายผิวขาวใจดีของเดนเวอร์ที่รับเธอเข้าทำงาน จะมารับเดนเวอร์ไปทำงานที่บ้าน แต่เซ็ธเข้าใจผิดคิดว่าเป็นคนขาวที่ต้องการมาเอาลูกของตนไปเป็นทาส จึงพยายามจะฆ่านายบ็อดวินทิ้ง

ส่วนการแก้ปมของเรื่อง เกิดขึ้นเมื่อร่างของบีเลฟเว็ดถูกขังไว้และออกไปจากบ้านเลขที่ 124 หลังจากผู้หญิงในชุมชนร่วมกันทำพิธีขับไล่ ส่วนเดนเวอร์ก็กลับเข้าไปมีชีวิตปกติในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของชุมชน และพอล ดีก็กลับมาใช้ชีวิตร่วมกับเซ็ธเหมือนเดิม

3.4.3 โครงเรื่อง

อี.เอ็ม. ฟอสเตอร์ (E.M. Foster)⁸ อธิบายความหมายของโครงเรื่อง (Plot) ว่า เรื่อง (Story) เป็นการเล่าเหตุการณ์ไปตามลำดับเวลา ส่วนโครงเรื่องเป็นการเล่าเหตุการณ์โดยเน้นที่สาเหตุของเรื่องราว

Beloved เปิดเรื่องขึ้นที่บ้านเลขที่ 124 ถนนบลูสโตน เมืองซินซินเนติ มลรัฐโอไฮโอ ในปี 1873 ซึ่งเซ็ธอดีตทาสของไร่สวิตโฮมอาศัยอยู่กับลูกสาวอายุประมาณ 18 ปีชื่อเดนเวอร์ อยู่มาวันหนึ่งพอล ดีซึ่งเคยเป็นทาสที่ไร่สวิตโฮมเช่นเดียวกับเซ็ธ ปรากฏตัวขึ้นที่บ้านหลังดังกล่าว ทันทีที่ก้าวเข้าบ้าน

⁶ เรื่องเดียวกัน, หน้า 127.

⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 370.

⁸ E.M. Foster, *Aspects of the Novel*, (1927) อ้างถึงในเรื่องเดียวกัน, หน้า 328.

พอล ดีก็สัมผัสถึงวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ร่วมกับสมาชิกในบ้านทั้งเบบี ซักส์ เดนเวอร์ ไฮเวิร์ด บิวกลาร์ มาเป็นเวลาสิบปี เขากำจัดวิญญาณนั้นออกไปได้ แต่ก็สร้างความไม่พอใจให้กับเดนเวอร์ ซึ่งมีวิญญาณนั้นเป็นเพื่อนคนเดียวมาตลอดระยะเวลาหลายปี นอกจากนี้ การที่พอล ดีพูดคุยกับแม่ของเธอ ถึงเรื่องราวในอดีตที่สวีตโฮมที่เธอไม่เคยมีส่วนร่วมได้นั้น ก็ทำให้เดนเวอร์ไม่พอใจพอล ดียิ่งขึ้นไปอีกเพราะรู้สึกว่าคุณพอล ดีกำลังจะมาแย่งความรักของแม่ไปจากตน

เมื่อเซธและพอล ดีตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันถือเป็นสิ่งดีสำหรับทั้งคู่ที่จะได้มีชีวิตเพื่ออนาคต ทั้งคู่คุยกันถึงเรื่องราวในอดีตเมื่อครั้งหลบหนีจากสวีตโฮม เซธเล่าให้พอล ดีฟังว่า ก่อนการหลบหนีตนถูกคุกคามทางเพศจากนายครูอย่างไรบ้าง และยังคงถูกล่วงโทษอย่างรุนแรง จนเกิดเป็นรอยแผลเป็นขนาดใหญ่อยู่บนแผ่นหลัง เมื่อนายครูรู้ว่าเธอเอาเรื่องการคุกคามนั้นไปเล่าให้นางการ์เนอร์ เจ้าของไร่ ฟัง พอล ดีจึงเข้าใจว่าฮัลล์น่าจะเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้เขาถูกกระแทกกระทอนทางจิตใจอย่างรุนแรง จึงไม่หลบหนีไปตามแผนที่วางไว้ด้วยกัน

ฮัลล์เป็นสามีของเซธ เขาซื้ออสิรภาพให้เบบี ซักส์ผู้เป็นแม่ โดยการทำงานพิเศษนอกไร่ แต่เมื่อนายครูมาดูแลไร่แทนครอบครัวการ์เนอร์ก็ได้สั่งห้ามไม่ให้เขาออกไปทำงานข้างนอกอีก ฮัลล์รู้ว่าเขาหมดโอกาสที่จะซื้ออสิรภาพให้ภรรยาและลูกเป็นแน่ จึงตัดสินใจจะหลบหนี โดยวางแผนร่วมกับพอล เอ พอล ดี และซีโซ

แต่การหลบหนีก็ไม่เป็นไปตามแผน พอล เอหายตัวไปและถูกรุมประชาทัณฑ์จนเสียชีวิต พอล ดีและซีโซถูกจับได้ ซีโซถูกทำร้ายและเผาทั้งเป็น พอล ดีถูกนำตัวกลับมาที่ไร่และลงโทษด้วยการครอบเหล็กในปาก ส่วนเซธแม่จะถูกเขียนตืออย่างหนักก่อนการหลบหนี แต่เธอก็ยังหอบท้องแก่ 6 เดือนออกมาจนถึงริมแม่น้ำโอไฮโอ ที่ซึ่งเธอได้พบกับหญิงผิวขาว ชื่อเอมี เดนเวอร์ผู้ช่วยทำคลอดลูกคนที่สี่ให้เธอ เซธจึงตั้งชื่อลูกคนนั้นว่า เดนเวอร์ ไร่เป็นอนุสรณ์ จากนั้นเซธได้รับการช่วยเหลือจากสมาชิกขบวนการรถไฟใต้ดินพาเธอข้ามเขตแดนรัฐไปหาเบบี ซักส์

เซธได้สัมผัสกับคำว่าอสิรภาพเป็นเวลารวม 28 วัน เมื่อนายครูพร้อมกับพวกมาตามตัวเธอกลับไร่ตามสิทธิอันชอบธรรมของนายทาสที่กฎหมายว่าด้วยทาสหลบหนี ค.ศ.1850 บัญญัติ เซธจึงตัดสินใจจะฆ่าลูกของเธอทิ้ง เพราะไม่ต้องการให้ลูกๆ ต้องกลับไปเผชิญความโหดร้ายของการเป็นทาสอีก แต่เธอก็ฆ่าได้เพียงลูกคนที่สามเท่านั้นและถูกจับเข้าคุกในเวลาต่อมา การกระทำครั้งนั้นทำให้เบบีซักส์เลิกสอนศาสนาและล้มป่วยลง ที่เลวร้ายกว่าคือ ครอบครัวของเธอถูกปฏิเสธให้อยู่อย่าง

โดดเดี่ยวจากสังคมที่อาศัย คนในบ้านเลขที่ 124 จึงต้องอยู่เพียงลำพังกับวิญญาณร้ายที่แฝงตัวอยู่ในบ้าน

18 ปีหลังจากนั้น แสตมป์ เพดน่าข่าวตัดจากหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับการฆาตกรรมของเซ็ธมาอ่านให้พอล ดีฟิง เขารับการกระทำนั้นไม่ได้จึงจากเซ็ธไป ทิ้งให้เซ็ธอยู่กับเดนเวอร์และบีเลฟเว็ด หญิงสาวอายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกของเซ็ธที่ถูกฆ่า (หากทวารนั้นยังชีวิตอยู่) บีเลฟเว็ดมีพฤติกรรมแปลกๆ แม้ไม่มีใครรู้ที่มาที่ไปของเธอ แต่เซ็ธก็ไม่ลังเลที่จะรับหญิงสาวคนนี้เข้ามาอยู่ในบ้าน เดนเวอร์เองก็ดีใจที่จะได้มีเพื่อนเช่นเดียวกับเด็กคนอื่นๆ เมื่อบีเลฟเว็ดเข้ามาอยู่ในบ้านเธอก็พยายามแยกพอลดีออกจากเซ็ธ และแค้นเซ็ธที่เป็นคนฆ่าเธอด้วยวิธีต่างๆ เช่น บีบให้เซ็ธเล่าเรื่องในอดีตให้ฟัง หรือมีความสัมพันธ์กับพอล ดี รวมทั้งพยายามมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเซ็ธจนทำให้เดนเวอร์ไม่สบายใจและนับวันยิ่งแน่ใจขึ้นว่า แท้ที่จริงแล้ว บีเลฟเว็ดคือร่างของวิญญาณทวารที่เซ็ธฆ่าตายไปเมื่อ 18 ปีก่อน

หลังจากที่พอล ดีจากไป บีเลฟเว็ดยิ่งทำให้เซ็ธสนใจและใส่ใจแต่เธอมากขึ้น จนเซ็ธหมดความใส่ใจกับสิ่งอื่นใดอีกต่อไป เดนเวอร์ทนเห็นสภาพเช่นนั้นไม่ได้ จึงตัดสินใจออกไปขอความช่วยเหลือจากเลดี โจนส์ (Lady Jones) ผู้เคยเป็นครูของเธอ เดนเวอร์หางานทำจนได้งานที่บ้านพี่น้องบ็อดวิน (Bodwin) ซึ่งเธอได้เล่าเรื่องของบีเลฟเว็ดให้เจนี (Janey) คนใช้อีกคนของพี่น้องบ็อดวินฟัง เจนีจึงร่วมมือกับเอลลาและหญิงอื่นในหมู่บ้านร่วมทำพิธีขับไล่บีเลฟเว็ดออกไป เซ็ธเสียใจมากที่บีเลฟเว็ดต้องจากเธอไปอีกครั้ง แต่เธอก็ได้พอล ดีกลับมาดูแลเธอแทน และทั้งคู่ รวมทั้งเดนเวอร์ก็พร้อมที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่ออนาคต

อย่างไรก็ดี ลักษณะพิเศษของเรื่อง (Story) ที่มอริสสันเล่าใน *Beloved* มิได้เป็นไปตามค่านิยามของ อี.เอ็ม.ฟอสเตอร์ ข้างต้น มอริสสันเล่าเรื่อง *Beloved* โดยไม่เป็นไปตามลำดับเวลา โดยให้ตัวละครมองย้อนกลับไปเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นทั้งในอดีตและปัจจุบันไปพร้อมๆ กัน ดังเช่นตอนที่เซ็ธพูดคุยกับเดนเวอร์อยู่ที่บ้านเลขที่ 124 เธอก็หวนคิดถึงเหตุการณ์ตอนเธอทำป้ายหลุมศพให้ทวารเมื่อหลายปีก่อน

Sethe opened her eyes. "I doubt that," she said.

"Then why don't it come?"

"You forgetting how little it its," said her mother. "She wasn't even two years old when she died. Too little to understand. Too little to talk much even."

“Maybe she don’t want to understand,” said Denver.

“Maybe. But if she’d only come, I could make it clear to her.” Sethe released her daughter’s hand and together they pushed the sideboard back against the wall. Outside a driver whipped his horse into the gallop local people felt necessary when they passed 124.

“For a baby she throws a powerful spell,” said Denver.

“No more powerful than the way I loved her,” Sethe answered and there it was again. The welcoming cool of unchiseled headstones; the one she selected to lean again on tiptoe, her knees wide open as any grave. Pink as a fingernail it was, and sprinkled with glittering chips ten minutes, he said. You got ten minutes I’ll do it for free.

Ten minutes for seven letters. With another ten could she have gotten “Dearly” too? She had not thought to ask him and it bothered her still that it might have been possible—that for twenty minutes, a half hour, says, she could have had the whole thing, every word she heard the preacher say at the funeral (and all there way to say, surely) engraved on her baby’s headstone: Dearly Beloved. But what she got settled for, was the one word that mattered. She thought it would be enough, rutting among the headstones with the engraver, his young son looking on, the anger in his face so old; the appetite in it quite new. That should certainly be enough. Enough to answer one more preacher, one more abolitionist and a town full of disgust.

(*Beloved*: 4)

3.4.4 แก่นเรื่อง

ใน *Beloved* โทนี มอริสันนำเสนอแก่นเรื่องหลายประการ ที่โดดเด่นที่สุดคือแก่นเรื่องเกี่ยวกับระบบทาส และผลของระบบดังกล่าวต่อตัวทาส ทั้งขณะยังเป็นทาสและหลังจากได้รับอิสรภาพแล้ว รวมทั้งผลต่อสังคมโดยรวม ซึ่งผู้เขียนเลือกนำเสนอเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ดังกล่าวผ่านมุมมองของตัวละครผิวดำหลายตัว ซึ่งล้วนแต่เคยผ่านประสบการณ์ความโหดร้ายของการเป็นทาส เพื่อย้ำว่าความโหดร้ายดังกล่าวเกิดขึ้นจริง และเป็นประสบการณ์ร่วมของทุกคน เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดประวัติศาสตร์จากมุมมองที่สาธารณะไม่มีโอกาสได้รับรู้จากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ทั่วไปนัก

แก่นเรื่องที่สำคัญอีกประการ ได้แก่ เรื่องครอบครัว ผลประการหนึ่งของระบบทาสคือการทำให้สมาชิกครอบครัวต้องพลัดพรากจากกัน การพลัดพรากนี้ได้ทำลายกระบวนการขัดเกลาทางสังคมที่จะทำให้นักคนในครอบครัวได้เรียนรู้บทบาทที่เหมาะสมของตนในสถานภาพต่างๆ ดังจะเห็นได้จากการที่

เซธไม่เคยได้รับการเลี้ยงดูจากแม่แท้ๆของตน จึงขาดต้นแบบ (Role model) ของการเป็นแม่ เมื่อเธอมีลูกจึงไม่รู้วิธีการดูแลหรือแสดงความรักต่อลูกอย่างเหมาะสม ในความคิดของเธอ การฆ่าลูกเพื่อไม่ให้ต้องกลับไปเผชิญความโหดร้ายของการเป็นทาส จึงเป็นวิธีการที่เซธเชื่อว่าเป็นการแสดงออกซึ่งความรักต่อลูกที่ถูกต้อง

ใน *Beloved* ตัวละครต้องเผชิญกับอดีตที่โหดร้ายและคอยหลอกหลอนอยู่เรื่อยมา ในระดับปัจเจก สิ่งที่คุณเคยผ่านประสบการณ์เช่นนี้พึงปฏิบัติคือ การเรียนรู้ที่จะยอมรับและรู้จักจัดการกับอดีตอย่างถูกต้อง เพื่อก้าวเดินต่อไปในวันข้างหน้า เมื่อนำแนวทางดังกล่าวมาปรับใช้กับสังคมประเทศโดยรวม จะเห็นว่าที่ผ่านมามีสหรัฐอเมริกาที่เช่นกัน เลือกที่จะจัดการกับอดีตที่ไม่อาจจดจำด้วยการลี้ภัยเหมือนไม่เคยเกิดขึ้น ซึ่งมอริสันเห็นว่าไม่ได้ส่งผลดีต่อคนในชาติ แต่กลับยิ่งก่อปัญหาทางสังคมมากมาย โดยเฉพาะปัญหาความแตกต่างทางเชื้อชาติ มอริสันจึงใช้ชีวิตของตัวละครใน *Beloved* เพื่อแสดงให้เห็นว่า คนอเมริกันมีหนทางในการจัดการกับอดีตด้วยการยอมรับว่าเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง เพื่อให้ปัจจุบันและอนาคตดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ อย่างไรก็ตาม วิธีดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยความเข้มแข็งของสังคมและความเข้มแข็งของสังคมนี้เองที่เป็นปัจจัยสำคัญให้สมาชิกในสังคมมีความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์อีกด้วย

3.4.5 ตัวละคร

เราสามารถจำแนกประเภทตัวละครออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครมิติเดียว (Flat character) และตัวละครพหุมิติ (Round character)

- ตัวละครมิติเดียว ได้แก่ ตัวละครแบบเดียว (Stereotype) ที่เป็นแบบฉบับเหมือนกัน เป็นพิมพ์เขียว เช่น ตัวละครที่เป็นแม่ค้าต้องปากจืด ตัวละครชาวยิวที่หน้าเลือด เห็นแก่เงิน หรือตัวละครเข้าแบบ (Stock character) คือ ลักษณะตัวละครที่ใช้เป็นประจำ จนมีลักษณะเฉพาะตัว เช่น นางเอกที่งามทั้งกายและใจ แม่เลี้ยงใจร้าย ภรรยาที่จู้จี้ขี้บ่น เป็นต้น

- ตัวละครพหุมิติ คือ ตัวละครที่เสมือนเป็นคนจริงๆ มีความลึกและมีพัฒนาการด้านพฤติกรรมอุปนิสัย ตลอดจนมีการเปลี่ยนแปลงด้านความคิดและทัศนคติ ไปตามเหตุการณ์หรือช่วงชีวิตต่างๆ ไม่หยุดนิ่ง

ใน *Beloved* มีตัวละครสำคัญๆ ดังนี้

1. เซ็ธ (Sethe) เป็นตัวละครเอกของเรื่อง ซึ่งเคยผ่านประสบการณ์อันโหดร้ายของการเป็นทาสที่ยังคงหลอกหลอนเธอมาจนถึงปัจจุบัน เซ็ธเคยเป็นทาสที่ไร่สวีตโฮม เธออยู่กินกับฮัลล์และมีลูกด้วยกัน 4 คน ไม่นานหลังจากที่ไร่มีนายทาสคนใหม่ ทั้งสองจึงวางแผนหลบหนีออกพร้อมกับพวก แต่ในวันหลบหนี เซ็ธซึ่งกำลังตั้งท้อง 6 เดือนกลับถูกทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง เกิดเป็นรอยแผลเป็นรูปต้นไม้ขนาดใหญ่บนแผ่นหลัง หลังจากเธอฟ้องนางการเนอร์ว่านายครูและหลานๆ กระทำผิดมีร้ายและทารุณเธอ แต่การหลบหนีก็ไม่เป็นไปตามแผน ฮัลล์ไม่ปรากฏตัวตามที่นัด เซ็ธจึงหลบหนีออกจากไร่เพียงลำพัง จนถึงบ้านเบปี ซักส์ แต่ไม่นานนายครูก็มาตามเธอกลับไร่ ด้วยสัญญาอนุญาตของความ เป็นแม่และความรักที่เธอมีต่อลูก เซ็ธจึงตัดสินใจจะฆ่าลูกทั้งหมดทิ้งเพื่อไม่ให้พวกเขาต้องกลับไปเป็นทาส แต่เซ็ธก็ทำได้เฉพาะทารกน้อยคนที่สามเท่านั้น การกระทำนี้ทำให้เธอและครอบครัวถูกโดดเดี่ยว ออกจากสังคม 18 ปีให้หลังเธอตัดสินใจที่จะเริ่มต้นชีวิตครอบครัวอีกครั้งกับพอล ดี ทาสอีกคนจากสวีตโฮม แต่ชีวิตคู่ระหว่างพอล ดีกับเซ็ธก็ไปด้วยกันไม่รอดเมื่อเขารับไม่ได้ที่เธอเคยเป็นฆาตกรฆ่าลูกตัวเอง ช่วงเวลาเดียวกับที่พอล ดีปรากฏตัว มีหญิงสาวอีกคนปรากฏตัวขึ้นที่บ้านเลขที่ 124 เช่นกัน ทุกคนเรียกเธอว่าปีเลิฟเว็ด เซ็ธรักและใส่ใจเธอมาก ยอมทำทุกอย่างเพื่อเติมเต็มความรักให้ปีเลิฟเว็ด ยอมแม้กระทั่งเล่าเรื่องราวในอดีตที่เธอไม่เคยต้องการรื้อฟื้น การตามใจปีเลิฟเว็ดทุกอย่างทำให้สุขภาพของเซ็ธทรุดโทรมลงเรื่อยๆ จนกระทั่งผู้หญิงในชุมชนมาช่วยกันไล่ปีเลิฟเว็ดออกไป และพอล ดีก็กลับมาดูแลเธอในที่สุด

ความโดดเด่นของตัวละครนี้ คือ การเป็นผู้หญิงแกร่งที่ช่วยเหลือตัวเองให้หลบหนีออกจากไร่ โดยไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือใดๆ จากผู้ชาย สอดคล้องกับสถานะภาพของผู้หญิงในสังคมคนผิวดำที่มักมีบทบาทในกิจกรรมทางสังคมมากกว่าเพศชาย

เซ็ธเป็นแม่ที่รักลูกอย่างยิ่งยวด แม้เธอจะไม่เคยได้รับการเลี้ยงดูจากแม่แท้ๆ ของตน แต่ด้วยสัญชาตญาณที่ต้องการปกป้องดูแลลูก การกระทำของเธอจึงถือเป็นการแสดงความรักด้วยการเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูก ถึงตัวละครตัวอื่นหรือผู้อ่านอาจไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เธอทำก็ตาม

แต่เซ็ธก็กลับถูกหลอกหลอนด้วยอดีตที่โหดร้ายมาโดยตลอด ไม่ว่าจะอดีตขณะเป็นทาส หรือหลังจากที่เธอเป็นอิสระแล้ว เธอเลือกที่จะเก็บอดีตเหล่านั้นไว้กับตัวและไม่พูดถึง จากพัฒนาการของตัวละครก็แสดงให้เห็นว่าวิธีการที่เซ็ธเลือกจัดการกับอดีตของเธอนั้นไม่ถูกต้อง เป็นเหตุให้เธอต้องทนทุกข์ทรมานอยู่หลายสิบปี แต่เมื่อเซ็ธรู้จักที่จะยอมรับกับความเป็นจริงของอดีต เธอก็สามารถกลับมาใช้ชีวิตที่เป็นปกติสมบูรณ์ได้อีก

เมื่อพิจารณาจากลักษณะนิสัยและพัฒนาการของตัวละครข้างต้นแล้ว เช็ธเป็นตัวอย่างของตัวละครที่มีความเป็นพหุมิติที่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์และเปลี่ยนแปลงทัศนคติของตนไปตามเหตุการณ์ สถานการณ์ต่างๆ ที่ต้องเผชิญอย่างไม่หยุดนิ่ง

2. เดนเวอร์ (Denver) เป็นตัวละครอีกตัวที่มีลักษณะพหุมิติ เธอไม่เพียงแต่จะมีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมและทัศนคติที่ก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ตามวัยวุฒิเท่านั้น แต่ยังมีบทบาทสำคัญในการทำให้ตัวละครอื่นมีพัฒนาการของตนเช่นกัน

เดนเวอร์เป็นลูกสาวคนที่ 4 ของเช็ธ ซึ่งได้ชื่อตามหญิงผิวขาวที่ช่วยทำคลอดให้เธอ ณ ฉากของเรื่องใน ค.ศ. 1873 เดนเวอร์อายุประมาณ 18-19 ปี เธออยู่โดดเดี่ยวในบ้านเลขที่ 124 มานานและไม่เคยก้าวออกไปจากรั้วบ้านเพียงลำพังมาหลายปีแล้ว เพื่อนเล่นเพียงคนเดียวของเธอตลอดเวลาที่ผ่านมาคือวิญญาณของทารกที่สิงสถิตอยู่ในบ้านเท่านั้น

เดนเวอร์มักไม่พอใจกับการกระทำของตัวละครอื่นที่เข้ามาแย่งความรักที่เช็ธมีต่อเธอ ไม่ว่าจะเป็นพอล ดีหรือปีเลิฟเว็ด พัฒนาการของเดนเวอร์เด่นชัดขึ้นเมื่อเธอไม่อาจทนเห็นสภาพแม่บอบช้ำทั้งร่างกายและจิตใจจากการกระทำของปีเลิฟเว็ดได้ จึงตัดสินใจก้าวออกจากบ้านไปขอความช่วยเหลือจากคนนอก ซึ่งได้กลายเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของทั้งชีวิตเธอเองและชีวิตเช็ธที่ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากปีเลิฟเว็ด

3. ปีเลิฟเว็ด (Beloved) สถานะของตัวละครตัวนี้เป็นข้อถกเถียงกันมากในหมู่ผู้อ่าน *Beloved* ความซับซ้อนของตัวละครทำให้เกิดปัญหาในการตีความว่าแท้ที่จริงแล้ว ตัวละครตัวนี้เป็นใคร บ้างก็ว่า ปีเลิฟเว็ดเป็นวิญญาณของลูกสาวเช็ธที่ถูกฆ่าไป บ้างก็ว่า เธอเป็นแม่ของเช็ธหรือเป็นตัวแทนของทาสกว่า 60 ล้านที่เสียชีวิตไปในอดีต ขณะเดียวกันก็มีอาจชี้ชัดลงไปว่า มอริริสันตั้งใจสร้างตัวละครตัวนี้ขึ้นมาตามลักษณะตัวละครมิติเดียวด้วยความเป็นวิญญาณร้ายที่มุ่งแต่จะแก้แค้นหรือเป็นตัวละครพหุมิติที่มีอารมณ์รัก โลก โกรธ หลงรุนแรงเช่นเดียวกับมนุษย์

ปีเลิฟเว็ด หญิงสาวรูปร่างลักษณะเท่าผู้ใหญ่อายุ 20 ปี แต่วิธีการพูด ความคิดและพฤติกรรมต่างๆ กลับเหมือนเด็กเล็ก เธอมาปรากฏตัวที่บ้านเลขที่ 124 ด้วยเนื้อตัวที่เปียกโชก ไม่มีใครรู้ว่าเธอเป็นใครมาจากไหน แต่ตัวละครในเรื่องเชื่อว่า เธอคือร่างของวิญญาณทารกที่เช็ธฆ่าตาย โดยพิจารณาจากอายุ พฤติกรรมและชื่อปีเลิฟเว็ด (Beloved) ซึ่งเหมือนกับคำว่า "Dearly Beloved" ที่สลักอยู่บนป้ายหลุมศพของทารกที่ถูกเช็ธฆ่า

การปรากฏตัวของเธอ ในชั้นแรกก็ทำให้ตัวละครอื่นรู้สึกตื่นเต้นดีใจและมีความหวัง แต่ต่อมาพฤติกรรมของเธอกลับทำให้เซธแทบไม่หลงเหลือความเป็นตัวของตัวเองอีก บีเลิฟเว็ดเรียกร้องความรักความเอาใจใส่จากเซธอย่างไม่รู้จักพอ จนรูปร่างของเธออ้วนท้วนสมบูรณ์ ขณะที่เซธซูบซีดผ่ายผอมและล้มป่วยในที่สุด บีเลิฟเว็ดยังทำร้ายจิตใจเซธด้วยการบีบให้เธอเล่าถึงเรื่องราวในอดีต โดยเฉพาะที่สวีตโฮมให้เธอฟัง ซึ่งการกระทำนี้ ทำร้ายเซธอย่างฉกาจฉกรรจ์ เพราะที่ผ่านมามีเซธเลือกที่จะไม่กล่าวถึงเรื่องราวต่างๆ นั่นอีก การกระทำเช่นนี้จึงเป็นเหมือนการแก้แค้นที่เซธเป็นคนทำลายชีวิตเธอเมื่อ 18 ปีก่อน

นอกจากนี้ เธอยังมีความสัมพันธ์กับพอล ดีเพื่อแก้แค้นแม่ของเธอเอง และความสัมพันธ์นี้ทำให้พอล ดีตั้งคำถามเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตนมากขึ้น นอกจากนี้เคยคิดว่าตัวตนของตนถูกทำลายไปตั้งแต่ขณะเป็นทาสแล้ว

บีเลิฟเว็ดหายตัวไปหลังจากที่ผู้หญิงในชุมชนร่วมกันทำพิธีขับไล่ เช่นเดียวกับการปรากฏตัวของเธอ ไม่มีใครยืนยันได้ว่าเธอหายตัวไปอย่างไรแน่

โทนี มอริสสันใช้บีเลิฟเว็ดแสดงแก่นของเรื่อง เป็นตัวแทนชีวิตทาสกว่า 60 ล้านคนที่ต้องตายไปในเส้นทางสายกลางของการค้าทาส เป็นตัวแทนของความโหดร้าย รวมทั้งเป็นพลังแห่งอดีตที่กระทบต่อสภาพชีวิตในปัจจุบัน โดยสร้างให้มีลักษณะพิเศษต่างจากตัวละครอื่น คือ เป็นวิญญาณที่ปรากฏตัวในร่างมนุษย์ จึงไม่เหมาะหากจะนำเกณฑ์การพิจารณาลักษณะตัวละครซึ่งจำลองพฤติกรรมของมนุษย์มาใช้วัดลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของบีเลิฟเว็ด

4. พอล ดี (Paul D) เป็นทาสจากไร่สวีตโฮมคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ เขาวางแผนหลบหนีออกจากไร่พร้อมกับฮัลล์และเซธ แต่กลับถูกจับได้และถูกลงโทษอย่างรุนแรง ชีวิตของเขาผ่านประสบการณ์ความโหดร้ายทารุณในชีวิตการเป็นทาสมานับไม่ถ้วน สิ่งเหล่านี้ได้ทำลายตัวตนความเป็นคนของเขาไปจนหมดสิ้น เขาจึงตั้งคำถามเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของตนเองมาโดยตลอดและพยายามเก็บความทรงจำอันเลวร้ายไว้ก้นบึ้งของหัวใจ ค.ศ. 1873 พอล ดีปรากฏตัวขึ้นที่บ้านของเซธ และตกลงใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน แต่เมื่อรู้ว่าเธอฆ่าลูกตัวเองก็รับไม่ได้และจากไป แต่ด้วยความเห็นอกเห็นใจ พอล ดีคอยติดตามอาการของเซธและย้อนกลับมาดูแลเธอเมื่อบีเลิฟเว็ดจากไป ประสบการณ์ของพอล ดีสอนให้เขาเรียนรู้ที่จะอยู่กับอดีตที่เจ็บปวดให้ได้ ตัวละครตัวนี้จึงมีความเป็นพหุมิติ

5. นายครู (Schoolteacher) เป็นตัวละครที่เรียกได้ว่าเป็นแม่แบบของนายทาสผิวขาว โดยทั่วไปสายตาของคนผิวดำ กล่าวคือ เป็นพวกเหยียดผิว ไร้มนุษยธรรม บีบบังคับใช้แรงงานทาสอย่างหนัก ลงโทษทาสอย่างรุนแรงและไม่เป็นธรรม ปฏิบัติต่อทาสเหมือนไม่ใช่คน เขาเคยถึงกับสั่งให้หลานเปรียบเทียบลักษณะของมนุษย์และสัตว์ที่พบในตัวทาสด้วย นายครูเป็นญาติกับครอบครัวการ์เนอร์ ซึ่งได้เข้ามาดูแลไร่หลังจากที่นายการ์เนอร์เสียชีวิตและนางการ์เนอร์ล้มป่วยลง เขาได้เปลี่ยนแปลงกฎระเบียบต่างๆ ในไร่ให้เข้มงวดมากกว่าเดิมหลายเท่า และแม้ว่านายครูจะปฏิเสธที่จะนำตัวเช็ทกลับไปไร่ แต่ก็ไม่ใช่เพราะเขามีความปรานีต่อทาส หากเป็นเพราะเห็นว่าเช็ทจะไม่ทำประโยชน์ใดๆ ในเชิงพาณิชย์ให้ได้อีก ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติที่เห็นแก่ได้อย่างไม่มีสิ้นสุด

ลักษณะนิสัยของตัวละครตัวนี้ จึงมีความเป็นมิติเดียวตามต้นแบบของนายทาสผิวขาวทั่วไป ในประสบการณ์ที่ทาสและคนผิวดำส่วนมากเคยสัมผัส

6. เบบี ซักส์ (Baby Suggs) เป็นแม่สามีของเช็ท เธอเคยเป็นทาสที่สวิตโฮมเช่นกัน แต่ฮัลล์ซื้ออิสรภาพให้เธอออกมาจากไร่ แล้วจึงย้ายมาอยู่ที่ซินซินเนติ ที่นี่เองเบบี ซักส์สอนศาสนาให้ผู้คนผิวดำในชุมชนรู้จักรักตัวเอง แต่เธอก็ต้องยุติบทบาทดังกล่าวและล้มป่วยลงหลังจากที่เช็ทฆ่าลูกน้อยของเธอ

7. แสตมป์ เพด (Stamp Paid) เดิมชื่อโจเซฟ (Joshua) แต่เปลี่ยนชื่อหลังจากที่ต้องยกภรรยาให้หมอนกับนายทาส จนทำให้เขารู้สึกว่าเขาได้ซดใช้ค่าตัวของตนเองไปหมดสิ้นแล้ว เขาเป็นสมาชิกขบวนการรถไฟใต้ดินที่ช่วยเช็ทให้รอดพ้นจากไร่สวิตโฮมมาได้ แต่ก็เกือบจะเป็นคนทำลายชีวิตเช็ทด้วย เมื่อนางสาวตัดที่เธอฆ่าลูกตัวเองไปให้พอล ดีอ่านและทำให้เขาหนีไป

8. ครอบครัวการ์เนอร์ (Garners) เป็นเจ้าของไร่สวิตโฮมคนแรก ซึ่งมีลักษณะต่างจากนายทาสผิวขาวโดยทั่วไป คือ เป็นผู้มีความมึนุษยธรรมอยู่บ้าง ยอมรับฟังในสิ่งที่ทาสในไร่พูด ทั้งคู่อนุญาตให้ฮัลล์ออกหางานทำเพื่อเก็บเงินซื้ออิสรภาพให้แม่ได้ แต่พอนายการ์เนอร์เสียชีวิต ไร่สวิตโฮมก็ตกอยู่ในการดูแลของนายครูแทน

3.4.6 ฉาก

ฉากแรกของ *Beloved* เริ่มต้นที่บ้านเลขที่ 124 ถนนบลูสโตน เมืองซินซินเนติ มลรัฐโอไฮโอ ในปี ค.ศ. 1873 ซึ่งเป็นบ้านของพี่น้องบ็อดวินที่ให้เบบี ซักส์เข้าไปอาศัย และเมื่อเช็ทพาลูกๆ หลบหนีออกมาจากสวิตโฮม จึงได้ตามมาอยู่ที่นี้ ก่อนเกิดสงครามกลางเมือง โอไฮโอเป็นรัฐเสรีทางภาคเหนือซึ่งไม่มีทาส และมีขบวนการรถไฟใต้ดินฝังตัวช่วยเหลือทาสที่หลบหนีอยู่ในพื้นที่นี้

การดำเนินเรื่องซึ่งย้อนกลับไปในสมัยก่อนเกิดสงครามกลางเมือง โดยเฉพาะในช่วงที่ความขัดแย้งระหว่างภาคในเรือทาสกำลังครุกรุ่น มอริสสันได้ใช้มลรัฐเคนตักกีในช่วงทศวรรษ 1850 เป็นฉากที่ตั้งของไร่สวีตโฮม ซึ่งตัวละครในเรื่องต้องทนทุกข์ทรมานในฐานะทาสเป็นเวลาหลายปี โดยเคนตักกีเป็นรัฐมีทาสทางภาคใต้ ซึ่งมีอาณาเขตทางตอนเหนือติดกับรัฐโอไฮโอ โดยมีแม่น้ำโอไฮโอขึ้นเป็นเขตแดนระหว่าง 2 รัฐ ใน *Beloved* สถานที่ที่แห่งนี้เกิดเหตุการณ์สำคัญคือ เซ็ธคลอดเดนเวอร์ได้รับการช่วยเหลือของเอมี เดนเวอร์ หญิงผิวขาวรายหนึ่ง และต่อจากนั้น เซ็ธและลูกก็ได้รับการช่วยเหลือจากสมาชิกขบวนการรถไฟใต้ดินพาข้ามแม่น้ำโอไฮโอไปสู่ดินแดนแห่งเสรีภาพที่ปราศจากทาส การข้ามแม่น้ำโอไฮโอไปได้เป็นเสมือนสัญลักษณ์ของการก้าวไปสู่อิสรภาพอันยิ่งใหญ่ แม้มอริสสันจะใช้การเดินทางข้ามแม่น้ำโอไฮโอเป็นสัญลักษณ์ให้ผู้อ่านหวงรำลึกถึงการเดินทางข้ามมหาสมุทรของทาสหลายล้านคนมายังทวีปอเมริกาบนเส้นทางสายกลาง แต่ทว่าจุดหมายปลายทางของการเดินทางทั้งสองนับว่าแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เซ็ธและเดนเวอร์ได้รับอิสรภาพ ในขณะที่ทาสผิวดำถูกลิดรอนสิทธิเสรีภาพจนแทบไม่เหลือแม้กระทั่งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

นอกจากฉากบริเวณรัฐเคนตักกีและโอไฮโอแล้ว มอริสสันยังใช้มลรัฐจอร์เจีย (Georgia) และเดลาแวร์ (Delaware) เป็นฉากของเรื่องอีกด้วย

เมื่อพอล ดีพยายามผ่านนายทาสคนใหม่ที่ซื้อเขามาจากนายครูนัน เขาจึงถูกส่งตัวไปคุมขังที่คุกในเมืองอัลเฟรด มลรัฐจอร์เจีย ซึ่งเป็นรัฐทางภาคใต้ที่มีทาสเช่นกัน ฉากนี้เป็นสถานที่อีกแห่งหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความโหดร้ายในสังคมทาส นักโทษที่ถูกคุมขังต้องถูกทรมานในห้องมืดเล็กๆ ในชั้นใต้ดิน และถูกตรวนโซ่ออกมาทำงานกลางแดดทุกวัน หลังจากฉากที่คุกแห่งนั้นแล้ว พอล ดีกับพวกอีกประมาณ 40 คนก็ร่วมกันหลบหนี โดยเขาเลือกเดินทางขึ้นเหนือไปสู่ดินแดนที่เชื่อกันว่าเป็นดินแดนแห่งอิสรภาพ ไปพักอาศัยอยู่กับช่างทอผ้าหญิงคนหนึ่งที่รัฐเดลาแวร์อีกเป็นเวลา 18 เดือนแล้วจึงเดินทางต่อมาที่บ้านเลขที่ 124

3.5 การวิเคราะห์วัจนลีลาและกลวิธีการเล่าเรื่อง

3.5.1 วัจนลีลา

ลีลา (Style) หมายถึง ลักษณะเฉพาะตัวในการแสดงออกและวิธีการที่นักเขียนแต่ละคนใช้ในการแต่งร้อยแก้วและร้อยกรองในทุกแง่มุม⁹

⁹ ราชบัณฑิตยสถาน, *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*, หน้า 419.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ได้แบ่งประเภทของวจนลีลาเป็น 5 ระดับ¹⁰ ได้แก่

- 1) วจนลีลาตายตัว เป็นรูปแบบของภาษาที่ใช้ในโอกาสที่สำคัญมากๆ กับบุคคลที่มีชื่อเสียงสูงศักดิ์และผู้ที่ถูกผู้พูดให้ความเคารพอย่างสูง มักพบในวรรณกรรมชั้นสูงและพิธีการสำคัญ โดยมีลักษณะสำคัญด้วยการใช้ภาษาที่อลังการ ถ้อยคำหรูหรา รูปประโยคซับซ้อน มีรูปแบบที่ตายตัวเปลี่ยนแปลงไม่ได้ และมักใช้สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ
- 2) วจนลีลาเป็นทางการ เป็นรูปแบบภาษาที่ใช้ในสถานการณ์สำคัญ เป็นรูปแบบที่มีความสุภาพและหรูหราในถ้อยคำ ประโยคที่ใช้จะผูกติดกันอย่างกระชับ ไม่มีการพูดซ้ำ มีการใช้คำศัพท์เฉพาะสาขาวิชา
- 3) วจนลีลาหารือ เป็นรูปแบบที่เป็นกลางที่สุดไม่สูงหรือต่ำเกินไป ใช้ในชีวิตประจำวัน และในการติดต่อกับบุคคลภายนอก โดยเมื่อเปรียบเทียบกับวจนลีลาเป็นทางการแล้ว จะมีการออกเสียงไม่ชัดเจนไม่สมบูรณ์เท่า และมีรูปประโยคซับซ้อนน้อยกว่า ไม่ใช้ศัพท์เฉพาะสาขาวิชา แต่มีการใช้คำย่อ คำภาษาต่างประเทศ และมีการละคำ เช่น ประธานของประโยค
- 4) วจนลีลาเป็นกันเอง เป็นรูปแบบภาษาที่ใช้กับเพื่อนสนิทและคนรู้จักคุ้นเคยในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ โดยลักษณะประโยคจะไม่สมบูรณ์ ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ แต่เป็นประโยคเรียบง่าย มีการละคำที่ไม่สำคัญในประโยค ละประธานมากกว่าวจนลีลาแบบหารือ มีการใช้คำแสดง และคำลงท้าย (เช่น นะ ซิ เถอะ) วจนลีลาประเภทนี้มักมีการแปรทางด้านภาษาย่อยมาก
- 5) วจนลีลาสนิทสนม เป็นรูปแบบภาษาที่ใช้ในครอบครัวหรือคนที่สนิทสนมกันมาก ลักษณะภาษาอาจแยกจากวจนลีลาเป็นกันเองได้ยาก แต่อาจพบการกร่อนของคำและประโยคมากกว่า รวมทั้งมีการใช้คำย่อ คำศัพท์เฉพาะกลุ่ม (jargon) คำสแลงสาบานมาก

หากพิจารณา *Beloved* ตามระดับวจนลีลาข้างต้นแล้ว จัดได้ว่า มอริริสันใช้วจนลีลาในระดับเป็นกันเองในการเขียน *Beloved* ซึ่งประกอบด้วยการแปรของภาษาย่อย โดยการใช้ภาษาอังกฤษของคนผิวดำ (Black English Vernacular) การเลือกใช้วจนลีลาในระดับนี้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียนที่ต้องการชี้ให้คนอเมริกันทั่วประเทศตระหนักถึงสภาพปัญหาในสังคมปัจจุบัน และเรียกร้องให้

¹⁰อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, *ภาษาศาสตร์สังคม*, หน้า 155.

จัดการกับอดีตอย่างถูกต้อง แม้อดีตนั้นจะโหดร้ายแต่จะทำเหมือนไม่เคยเกิดขึ้นไม่ได้ ภาษาที่ใช้จึงต้องสร้างความรู้สึกใกล้ชิดคุ้นเคยกับผู้อ่าน เพื่อให้คล้อยตามได้โดยง่าย

นอกจากรูปแบบของภาษาแล้ว ลีลาและความสามารถในการเขียนของมอริสันก็ทำให้ *Beloved* ประสบความสำเร็จอย่างงดงามในการทำให้คนผิวขาวในสังคมอเมริกันเองหันมายอมรับและตระหนักว่า สิ่งที่มีมอริสันเสนอไว้ใน *Beloved* มิใช่เป็นเพียงประสบการณ์ของคนเฉพาะกลุ่มเท่านั้น แต่เป็นประสบการณ์ร่วมกันของคนอเมริกันทั้งหมดไม่ว่าจะเกิดมาในเชื้อชาติหรือผิวสีใดก็ตาม ลีลาการเขียนที่น่าสนใจตามที่ปรากฏใน *Beloved* มีดังนี้

1. **ลักษณะการเขียนแบบร้อยแก้วแนวร้อยกรอง (Poetic prose)** ด้วยภาษาที่วิจิตร ประณีต มีการสร้างจังหวะด้วยกลวิธีต่างๆ เช่น ใช้รูปประโยคคู่ขนาน การซ้ำคำ เป็นต้น รวมทั้งมีการใช้ภาษาภาพพจน์ประกอบ

It went on that way and might have stayed that way but one evening, after supper, after Sethe, he came downstairs, sat in the rocker and didn't want to be there. ...

It went on that way and might have stayed that way except one evening, after supper, after Sethe, he came downstairs and lay on Baby Suggs' bed and didn't want to be there. ...

It went on that way and might have stayed that way except one evening, after supper, after Sethe, he lay on a pallet in the stroeroom and didn't want to be there. ...

(*Beloved*: 116)

ลีลาการเขียนเช่นนี้ มอริสันได้รับอิทธิพลจากนักเขียนที่เธอชื่นชมทั้งวิลเลียม ฟอล์กเนอร์ (William Faulkner) และเวอร์จิเนีย วูล์ฟ (Virginia Woolf)

2. การใช้เทคนิคบทเสียงประสาน (Chorus)

เทคนิคเสียงประสานดังกล่าวใช้กันในละครกรีกโบราณและในการฉลองเทพไดโอนีสัส ถือเป็น ส่วนประกอบสำคัญของโศกนาฏกรรมกรีก โดยมีหน้าที่หลายประการ¹¹ คือ

¹¹ ราชบัณฑิตยสถาน, *พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*, หน้า 79.

- 1) ทำหน้าที่เป็นตัวละครในเรื่อง มีหน้าที่ออกความเห็น ให้คำแนะนำและบางครั้งก็อาจคุกคามที่จะเข้าขัดขวางหรือมีบทบาทในเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง
- 2) เป็นผู้ที่ตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ ไม่ว่าจะในแง่ศีลธรรมหรือความรับผิดชอบ ซึ่งจะใช้เป็นบรรทัดฐานในการพิจารณาคุณภาพตัวละคร
- 3) เป็นผู้ชมในอุดมคติ คือมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องดังที่นักเขียนต้องการให้ผู้ชมมีต่อละครของตน
- 4) ช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องและช่วยให้เรื่องตื่นเต้นเร้าใจหรือช่วยทำให้ความผันผวนของเหตุการณ์ออกกรสชาติมากขึ้น
- 5) ช่วยเพิ่มสีสันบนเวที ช่วยให้มีการเคลื่อนไหวบนเวที และส่งเสริมให้ฉากต่างๆ น่าดูมากขึ้น
- 6) มีหน้าที่ทำให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างมีจังหวะไม่เร็วเกินไปและไม่ช้าเกินไป เพราะจะมีบทขับร้องของนักร้องหมู่แทรกเป็นระยะๆ ไป

โทนี มอร์ริสันใช้เทคนิคดังกล่าวนำเสนอเนื้อหาในบทที่ 23 เป็นการแสดงอารมณ์ความรู้สึกปรารถนาในเบื้องลึกของจิตใจตัวละครทั้งสาม ซึ่งต่างมีความรู้สึกเป็นเจ้าของชีวิตตัวละครตัวอื่นอย่างรุนแรง แต่บทสนทนากลับจบลงด้วยความรู้สึกในแง่ลบที่ตัวละครมีต่อกัน

You are my face; I am you. Why did you leave me who am you?

I will never leave you again

Don't ever leave me again

You will never leave me again

You went in the water

I drank your blood

I brought your milk

You forgot to smile

I loved you

You hurt me
You came back to me
You left me

(*Beloved*: 216)

จุดเปลี่ยนในเนื้อหาของบทเสียงประสานดังกล่าว เป็นการบอกใบ้ให้ผู้อ่านทราบถึงความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้นต่อไป การดำเนินเรื่องกำลังเข้าสู่ภาคที่ 3 ซึ่งเดวิดกำลังจะช่วยแม่ของตนออกจากพันธนาการของบีเลฟเว็ดและทำให้ร่างของบีเลฟเว็ดสูญสลายไป ดังนั้น ในทัศนะของผู้วิจัยบทเสียงประสานในบทที่ 23 จึงมีหน้าที่ตรงกับ 4) คือเป็นการสร้างบรรยากาศของเรื่องและช่วยทำให้เรื่องตื่นเต้นเร้าใจหรือช่วยทำให้ความผันผวนของเหตุการณ์ออกกรสชาติมากขึ้น

3. การเขียนนวนิยายแนวกอทิก (Gothic) โดยใช้เทคนิคสัญนิยมมหัศจรรย์ (Magical realism) ประกอบ นวนิยายแนวกอทิกมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความลึกลับและน่าสะพรึงกลัว มีส่วนประกอบเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ มีฉากเป็นบ้านผีสิงและมีบรรยากาศแห่งความหายนะ เคราะห์กรรมและความสิ้นหวัง¹² ซึ่งใน *Beloved* พอล ดีได้สัมผัสถึงบรรยากาศของฉากดังกล่าวในทันทีที่ก้าวเข้าสู่บ้านเลขที่ 124

Now the iron was back but the face, softened by hair, made him trust her enough to step inside her door smack into a pool of pulsing red light.

She was right. It was sad. Walking through it, a wave of grief soaked him so thoroughly he wanted to cry. It seemed a long way to the normal light surrounding the table, but she made it – dry-eyed and lucky.

(*Beloved*: 9)

นอกจากนี้ ยังมีการใช้เทคนิคสัญนิยมมหัศจรรย์ประกอบด้วย¹³ เทคนิคดังกล่าวเป็นการทำให้เรื่องประหลาด เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ เหมือนความฝันกลายเป็นเรื่องราวเหมือนจริง¹⁴ ซึ่งเป็น

¹² เรื่องเดียวกัน, หน้า 201.

¹³ ปรีศนา แหล่งรัมย์, “ความแปลกแยกของคนผิวดำในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสัน,” (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543), หน้า 127.

¹⁴ *One Hundred Years of Solitude - Magic Realism* [Online], Available from: <http://www.123helpme.com/assets/4358.html> [2006 November 10]

เทคนิคที่มอร์ริสันใช้นำเสนอพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับบีเลฟเว็ด ทั้งในแง่การปรากฏตัวของเธอนั้นที่บ้านเลขที่ 124 จนทำให้เชื่อบ้างว่าเธอคือลูกสาวที่ถูกฆ่าตายกลับมาหาเธออีกครั้ง หรือการที่เธอมีเพศสัมพันธ์กับพอล ดี ตัวละครต่างมองว่าเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นจริง และเชื่อว่าบีเลฟเว็ดมีตัวตนอยู่จริง

4. การใช้ภาษาภาพพจน์ (Figurative Language)

ภาพพจน์ หมายถึง ถ้อยคำที่ทำให้เกิดจินตนาการ เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่อข้อความที่ได้อ่านได้อย่างกระจ่างชัด¹⁵ ซึ่งมีหลายประเภท เช่น อุปมา อุปลักษณ์ บุคลาธิษฐาน สำหรับ *Beloved* รูปแบบของภาษาภาพพจน์ที่ใช้มากได้แก่ การอ้างถึง (Allusion) ซึ่งหมายถึง การกล่าวถึงเรื่องอื่นนอกเรื่องที่ยกมา ซึ่งอาจเป็นบุคคล เหตุการณ์ นิทาน หรือวรรณกรรมต่างๆ เพื่อขยายงานเขียนนั้นให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น¹⁶ โดยแบ่งเป็น 4 ประเภท ได้แก่

- การอ้างถึงพระคัมภีร์ไบเบิล (Biblical allusion)
- การอ้างถึงเทพตำนานกรีก (Mythological allusion)
- การอ้างถึงวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ (Literary allusion)
- การอ้างถึงวัฒนธรรม (Cultural allusion)

ใน *Beloved* ใช้การอ้างถึงพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นหลัก เช่น การอ้างข้อความในพระคัมภีร์ไบเบิลเป็นนุพวาทะ

I will call them my people,
which were not my people;
and her beloved,
which was not beloved.

(Romans 9:25)

นอกจากนี้ ยังมีการอ้างถึง “The Four Horsemen” ซึ่งได้แก่ ความอดอยาก (Famine), สงคราม (War), โรคระบาด (Pestilence) และความตาย (Death) จากคัมภีร์อะโปกาลิปซ

¹⁵ ดวงใจ ไทยอุบล, ทักษะการเขียนภาษาไทย (กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543), หน้า 73.

¹⁶ ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน, หน้า 13.

(Apocalypse) ที่ว่าด้วยการสิ้นสุดของโลก ซึ่งเป็นเล่มสุดท้ายในพันธสัญญาใหม่ (The New Testament) ในตอนที่นายครูและพวกมาตามเชือกกลับไปเป็นทาสด้วย

When the four horsemen came—schoolteacher, one nephew, one slave catcher and a sheriff—the house on Bluestone Road was so quiet they thought they were too late.

(*Beloved*: 148)

การอ้างถึงวรรณกรรมเรื่องอื่นๆ ก็ปรากฏใน *Beloved* เช่นกัน เช่น การกล่าวถึงกฎหมายว่าด้วยทาสหลบหนี ซึ่งมอริสันได้นำข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกฎหมายฉบับดังกล่าว มาเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่การเกิดเรื่องราวต่างๆ ใน *Beloved*

No more discussions, stormy or quiet, about the true meaning of the Fugitive Bill, the Settlement Fee, God's Ways and Negro pews; antislavery, manumission, skin voting, Republicans, Dred Scott, book learning, Sojourner's high-wheeled buggy, the Colored Ladies of Delaware, Ohio, and the other weighty issues that held them in chairs, scraping the floorboards or pacing them in agony or exhilaration.

(*Beloved*:173)

นอกจากนี้ ผู้เขียนยังใช้การอ้างถึงวัฒนธรรมในนวนิยาย เช่น การกล่าวถึงสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกาซึ่งเกิดขึ้นระหว่าง ค.ศ. 1861-1865 อันเป็นช่วงหนึ่งซึ่งมอริสันใช้เป็นฉากของเรื่อง

But each year, following the death of his son in the War, he grew more and more crotchety.

(*Beloved*: 191)

5. การใช้สัญลักษณ์ (Symbol)

สัญลักษณ์ (Symbol) หมายถึง การใช้สิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตซึ่งเป็นตัวแทนของอีกสิ่งหนึ่ง¹⁷

ใน *Beloved* รอยแผลเป็นบนแผ่นหลังของเชิร์รูปร่างคล้ายต้นช็อกเบอร์รี่เป็นสัญลักษณ์แทนความโหดร้ายในอดีตที่ผ่านไปแล้ว และเป็นสัญลักษณ์แสดงความเกลียดชังที่คนผิวขาวมีต่อคนผิวดำด้วย

¹⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 463.

สัญลักษณ์อีกอย่างในนวนิยายเรื่องนี้ คือ เลขที่บ้าน 124 การขาดหายไปของเลข 3 ในลำดับตัวเลขที่เรียงกันนั้น เป็นสัญลักษณ์แสดงการจากไปของลูกคนที่สามของครอบครัวเชอร์รี่นั่นเอง

ใน *Beloved* สีแดงเป็นสัญลักษณ์ของการเริ่มต้นและสิ้นสุด ดังที่มอริสันกล่าวถึงดอกกุหลาบสีแดงที่เชอร์รี่เฝ้านางานคาร์นิวัล ซึ่งเป็นเวลาที่พวกเขากำลังจะเริ่มต้นสร้างครอบครัวใหม่ด้วยกัน แต่ในขณะที่เดียวกันสีแดงของเลือดที่เปื้อนเนื้อตัวของเชอร์รี่หมายถึงเลือดของลูกที่เธอฆ่าทิ้งไปเช่นกัน

อีกหนึ่งสัญลักษณ์ที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ คือ จำนวนวันที่เชอร์รี่เป็นอิสระอยู่ที่โอไฮโอ (28 วัน) ซึ่งเท่ากับจำนวนวันของรอบเดือนของผู้หญิงโดยปกติ จึงเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงความเปราะบางและความพร้อมของวัยเจริญพันธุ์

6. การใช้รูปภาษาที่ไม่สอดคล้องกับขนบการเขียนของภาษาต้นฉบับ ในบทที่ 22 ของ *Beloved* ซึ่งตัวละครบีเลฟเว็ดบรรยายกระแสสำนึกของตนเกี่ยวกับสถานที่ที่เธอรู้จักและภาพที่เธอเห็น เพื่อให้สะท้อนภูมิหลังของตัวละครที่มีความรู้สึกนึกคิดเป็นเด็กวัยสองขวบ ลักษณะเด่นของลีลาการเขียนที่เลือกใช้ในบทนี้จึงเป็นการใช้รูปประโยคที่ไม่สมบูรณ์ (Fragment) และขนบการเขียนที่ผิดจากธรรมชาติและมาตรฐานของภาษาต้นฉบับ ได้แก่ การไม่ใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษตัวใหญ่ขึ้นต้นประโยค รวมทั้งไม่จบประโยคด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) อีกทั้งระยะห่างระหว่างแต่ละข้อความก็มีมากกว่าปกติ ทั้งนี้ เพื่อแสดงความไม่ต่อเนื่อง ไม่เป็นเหตุเป็นผล และลักษณะความคิดที่กระจัดกระจายไม่เป็นระบบ

I cannot lose her again my dead man was in the way like the noisy
clouds when he dies on my face I can see hers she is going to smile at me
she is going to her sharp earrings are gone the men without skin are making loud
noises they push my own man through they do not push the woman with my face
through she goes in they do not push her she goes in the little
hill is gone she was going to smile at me she was going to a hot thing

(*Beloved*: 212)

7. การใช้ภาษาย่อย (Dialect) โดยที่นวนิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตทาส ตัวละครเป็น คนผิวดำ ไร้การศึกษา ภาษาที่ตัวละครใช้จึงมีลักษณะที่เรียกว่า ภาษาอังกฤษของคนผิวดำ (Black

Speech Vernacular) ซึ่งทรัตทิลส์¹⁸ ได้ระบุถึงลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาย่อยดังกล่าวจากภาษาอังกฤษแบบอื่นๆ ไว้ ดังนี้

1. ไม่เติม s ที่กริยานุรูปที่ 3 เอกพจน์ เมื่อเป็นปัจจุบันกาล เช่น

He go

It come

2. ไม่มีคำกริยาที่ใช้เชื่อมและส่วนขยาย (to be) ที่อยู่ในรูปปัจจุบันกาล เช่น

She real nice

He not American

3. ไม่ผันรูปกริยา be หรือใช้รูป be เป็นกริยาสำคัญของประโยค เช่น

He usually be around

She be nice and happy

4. กลับตำแหน่งประธาน กริยาในประโยคคำถามในประโยครายงาน (Indirect speech)

I asked Mary where did she go

I want to know did he come last night

5. ใช้ it (Existential “it”) แทน there is there are ในภาษามาตรฐาน เช่น

It's a boy in my class name Joey

It ain't no heave for you to go to

6. นำกริยาช่วยในรูปปฏิเสธมาใช้ข้างหน้า (Negative auxiliary pre –position) เมื่อมีอนิยมนสรรพนามที่เป็นปฏิเสธ (Negative indefinite) และกริยาช่วยที่เป็นปฏิเสธ (doesn't, can't) สามารถวางหน้าประโยคได้ โดยใช้ทำนองเสียงของประโยคบอกเล่า เช่น

Can't nobody do nothing about it

Wasn't nothing wrong with that

¹⁸ปีเตอร์ ทรัตทิลส์, ภาษาศาสตร์เชิงสังคม, แปลโดย สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และคณะ (กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2531), หน้า 82.

ตัวอย่างของภาษาอังกฤษของคนผิวดำตามลักษณะที่ทรัดกิลล์อ้าง ซึ่งปรากฏในนวนิยายเรื่อง
นี้ เช่น

Beloved, she my daughter. She mine. See. She come back to me of her own free will and I don't have to explain a thing. I didn't have time to explain before because it had to be done quick. Quick. She had to be safe and I put her where she would be. But my love was tough and she back now.

(*Beloved*: 200)

"You ain't got no business walking round these hills, miss."

"Looka here who's talking. I got more business here'n you got. They catch you they cut your head off. Ain't nobody after me but I know somebody after you." Amy pressed her fingers into the soles of the slavewoman's feet. "Whose baby that?"

Sethe did not answer.

"You don't even know. Come here, Jesus,": Amy sighed and shook her head.

"Hurt?"

"A touch."

"Good for you. More it hurt more better it is, can't nothing heal without pain, you know. What you wiggling for?"

(*Beloved*: 78)

8. การสอดแทรกวัฒนธรรมพื้นเมืองของคนผิวดำ ดังที่ได้กล่าวไว้ในประวัติของผู้ประพันธ์¹⁹ ว่า โทนี มอร์ริสันได้รับการถ่ายทอดประเพณีและวัฒนธรรมของคนผิวดำจากครอบครัวของเธอ และได้นำเรื่องราวดังกล่าวมาเป็นวัตถุดิบในการเขียนนวนิยาย *Beloved* ก็เช่นกัน เธอได้นำเอาเพลงบลูส์ซึ่งเป็นหนึ่งในวัฒนธรรมพื้นเมืองของคนผิวดำมาประกอบในเรื่อง โดยให้ตัวละครพอล ดีเป็นคนถ่ายทอด

Bare feet and Chamomile sap.

Took off my shoes; took off my hat.

¹⁹ ดู 3.1 หน้า 21

Bare feet and Chamomile sap.
Gimme back my shoes; gimme back my hat.
Lay my head on a potato sack,
Devil sneak up behind my back.
Steam engine got a lonesome whine;
Love that woman till you go stone blind.
Stone blind; stone blind.
Sweet Home gal make you lose your mind.

(*Beloved*: 263)

นอกจากนี้ หากพิจารณาในแง่วิธีการดำเนินเรื่องแล้ว จะเห็นว่า วัฒนธรรมเพลงบลูส์มีอิทธิพลมากต่อการเขียนของมอริสัน โดยธรรมชาติของเพลงบลูส์มักมีเนื้อเพลงที่เคลื่อนจากการเน้นเรื่องความสูญเสียในตอนต้นไปสู่บทสรุปเชิงแนะนำวิธีการแก้ไขความโศกเศร้าดังกล่าวผ่านการกระทำ²⁰ โครงเรื่องของ *Beloved* ก็เช่นกัน ในตอนต้นเรื่อง มอริสันเน้นถึงความโหดร้ายของระบบทาสต่อชีวิตทาสและสังคม และจบเรื่องด้วยการเสนอแนะวิธีการจัดการกับความทรงจำอันเลวร้ายดังกล่าว

3.5.2 กลวิธีการเล่าเรื่อง (Narrative technique)

1. มุมมองที่ใช้ในการเล่าเรื่อง มุมมอง (Point of view) หมายถึง การเล่าเรื่องตามฐานะของผู้เล่าเรื่อง โดยในนวนิยายเรื่องหนึ่งๆ อาจเล่าจากหลายมุมมองรวมกัน

อาร์ปและจอห์นสัน (Arp and Johnson)²¹ แบ่งมุมมองออกเป็น 4 ประเภทใหญ่ ดังนี้

1. การใช้ผู้บรรยายแบบเห็นทุกอย่าง (Omniscient point of view) คือ การใช้ผู้บรรยายแบบบุรุษที่สามซึ่งมีความรู้ในเรื่องที่เล่าอย่างไม่มีข้อจำกัด ผู้บรรยายสามารถไปที่ใด หรือไปอยู่ในความรู้สึกนึกคิดของตัวละครก็ได้ และบอกผู้อ่านได้ว่าตัวละครตัวนั้นๆ คิดอย่างไร

²⁰ Cat Moses, *The Blues Aesthetic in Toni Morrison's The Bluest Eye* [Online], Available from: http://www.findarticles.com/p/articles/mi_m2838/is_4_33/ai_59024884/print [2006 November 12]

²¹ Thomas Arp and Johnson Greg, *Perrine's Story and Structure*, 11th ed. (Boston: Thomson Higher Education, 2006), p. 170-175.

2. การใช้ผู้บรรยายบุรุษที่สามแบบจำกัด (Third-person limited point of view) คือ การบรรยายเรื่องโดยใช้บุรุษที่สามผ่านสายตาตัวละครตัวใดตัวหนึ่งในเรื่อง โดยผู้เขียนบรรยายเรื่องราวที่เกิดผ่านความรู้สึกนึกคิดของตัวละครตัวนี้ และสามารถบอกผู้อ่านได้ว่าตัวละครตัวนี้ พูดยังได้ยิน เห็น รู้สึกอย่างไร แต่จะไม่มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับตัวละครตัวอื่นเลย ซึ่งการเล่าเรื่องในมุมมองนี้อาจกระทำโดยตัวละครหลักหรือรองก็ได้ และจะเป็นผู้กระทำเองหรือเป็นผู้สังเกตการณ์ก็ได้

3. การใช้ผู้บรรยายบุรุษที่หนึ่ง (First-person point of view) คือ การที่ผู้เขียนกลายเป็นตัวละครตัวหนึ่งในเรื่อง แล้วเล่าเรื่องโดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่ง โดยอาจเป็นตัวละครหลักหรือรอง เป็นตัวเอกหรือเป็นผู้สังเกตการณ์ก็ได้

4. การใช้ผู้บรรยายที่เป็นกลาง (Objective point of view) คือ การที่ผู้บรรยายกลายเป็นเหมือนกล้องที่เคลื่อนไหวไปรอบๆ แต่จะบันทึกได้เพียงสิ่งที่ได้เห็นและได้ยินเท่านั้น ไม่สามารถให้ข้อคิดเห็น ตีความหรืออ่านความรู้สึกตัวละครได้

ใน *Beloved* มีการเล่าเรื่องโดยใช้มุมมองหลายประเภท ได้แก่

1. การใช้ผู้บรรยายแบบเห็นทุกอย่าง ทำให้สามารถบอกได้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นบ้างและตัวละครมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร อย่างไรก็ดี ผู้บรรยายหลีกเลี่ยงที่จะแสดงความเห็นหรือชี้ว่าการกระทำของตัวละครถูกหรือผิดหรือไม่ อย่างไร

2. การใช้มุมมองแบบบุรุษที่ 1 ในการเล่าเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวจากมุมมองของตัวละครหลายหลายตัวที่เคยผ่านประสบการณ์เดียวกันมา เพื่อสื่อให้เห็นถึงความเป็นประสบการณ์ร่วมกันของการเรื่องราวที่เกิดในประวัติศาสตร์ การเล่าเรื่องโดยมุมมองนี้เด่นชัดในบทที่ 20-22 ที่เป็นบทพูดเดี่ยว (Monologue) ของตัวละครเซ็ธ เดนเวอร์และบีเลฟเว็ด ตามลำดับ โดยมีการใช้เทคนิคการเขียนแนวกระแสสำนึก (Stream of Consciousness) ประกอบ เพื่อให้ตัวละครได้ปลดปล่อย และพรรณนาความรู้สึกนึกคิดของตนให้พลั่งพรั่งไปเรื่อยๆ โดยไม่มีการจัดลำดับความคิดก่อนหลัง ซึ่งเป็นธรรมชาติประการหนึ่งของการทำงานของสมองมนุษย์อยู่แล้ว

2. การเล่าเรื่องโดยไม่เป็นไปตามลำดับเวลา (Non-linear narrative) ใน *Beloved* ผู้อ่านจะได้รับรู้ถึงเนื้อหาของเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งในอดีตและปัจจุบันไปพร้อมๆ กัน เนื่องจากมอริสสันเลือกใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบการมองย้อนกลับ (Flashback) โดยให้ตัวละครใช้ฉากปัจจุบัน ณ ปี ค.ศ. 1873

ซึ่งมีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นกับตัวละคร เช่น การกลับมาของบีเลฟเว็ด และการเริ่มสร้างครอบครัวใหม่ของเซธ เป็นจุดเริ่มของการเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตตั้งแต่เมื่อตัวละครยังใช้ชีวิตอยู่ในไร่สวิตไฮม รวมทั้งช่วงเวลาหลังจากที่พวกเขาได้รับอิสรภาพแล้ว

In the Clearing, Sethe found Baby's old preaching rock and remembered the smell of leaves simmering in the sun, thunderous feet and the shouts that ripped pods off the limbs of the chestnuts. With Baby Suggs' heart in charge, the people let go.

Sethe had had twenty-eight days—the travel of one whole moon—of unslaved life. From the pure clear stream of spit that the little girl dribbled into her face to her oily blood was twenty-eight days. Days of healing, ease and real-talk. Days of company: knowing the name of forty, fifty other Negroes, their views, habits; where they had been and what done; of feeling their fun and sorrow along with her own, which made it better. One taught her the alphabet; another a stitch. All taught her how it feel to wake up at dawn and decide what to do with the day. That's how she got through the waiting for Halle. Bit by bit, at 124 and in the Clearing, along with the others, she had claimed herself. Freeing yourself was one thing; claiming ownership of that freed self was another.

Now she sat on Baby Suggs' rock, Denver and Beloved watching her from the trees. There will never be a day, she thought, when Halle will knock on the door. Not knowing it was hard; knowing it was harder.

(Beloved: 95)

วิธีการเล่าเรื่องเช่นนี้สอดคล้องกับแก่นของเรื่องที่มีอริสันนำเสนอเกี่ยวกับการยอมรับความจริงที่เกิดขึ้นในอดีต ซึ่งยังกระจ่างชัดและส่งผลกระทบต่อปัจจุบัน

3.6 การวิเคราะห์สถานการณ์การสื่อสาร

โทนี มอริสัน เขียนนวนิยายเล่มนี้ขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1987 โดย ณ ช่วงเวลานั้น ความตึงเครียดระหว่างคนผิวขาวและคนผิวดำเบาบางกว่าทศวรรษที่ 1970 ซึ่งมีการรณรงค์ต่อสู้เพื่อสิทธิพลเมืองอย่างกว้างขวาง ก่อให้เกิดผลทางบวกหลายประการต่อคนผิวดำ รัฐบาลสหรัฐฯ ทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐต่างพยายามกำหนดนโยบายสาธารณะที่เป็นธรรมแก่คนทุกชาติทุกเผ่าพันธุ์บนแผ่นดินสหรัฐฯ แต่ก็ยังมีอีกทำให้การเลือกปฏิบัติกับคนต่างผิวดำสิ้นสุดลงได้จริง

สภาพชีวิตของคนผิวดำส่วนใหญ่ซึ่งยังคงตั้งถิ่นฐานอยู่ทางภาคใต้ของประเทศ ยังมีฐานะยากจน การศึกษาน้อย ประสบภาวะว่างงานและอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดไม่ได้ต่างไปจากก่อนหน้านี้ แม้บางคนจะอพยพไปหางานทำในเมืองใหญ่ทางภาคเหนือ อย่างมหานครนิวยอร์ก แต่ก็ยังต้องอาศัยรวมกัน ในชุมชนแออัดของเขตบรองซ์ (Bronx) ในขณะที่คนผิวขาวฐานะดีมีชีวิตหรูหราในเขตแมนฮัตตัน (Manhattan) ซ้ำร้ายไปกว่านั้น ในช่วงทศวรรษที่ 1990 พรรครีพับลิกันเป็นพรรครัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมเศรษฐกิจแบบทุนนิยม เน้นการลดบทบาทของรัฐบาลในระบบเศรษฐกิจ จึงดำเนินนโยบายลดทอนความช่วยเหลือด้านสวัสดิการสังคมสำหรับประชาชน และมีบางนโยบายที่เกิดผลกระทบโดยตรงต่อคนผิวดำโดยตรงและกลายมาเป็นภาวะความกดดันให้คนผิวดำมากยิ่งขึ้น

สภาพความเป็นอยู่เช่นนี้เป็นภาพที่มอร์ริสัน ซึ่งขณะนั้นอาศัยอยู่ในนิวยอร์กได้รับรู้จินตนา และได้กลายเป็นแรงบันดาลใจและวัตถุดิบ ให้เธอในฐานะคนผิวดำ นำมาสื่อสารเรื่องราวจากมุมมองและการรับรู้ของคนผิวดำออกสู่สาธารณชน

บทที่ 4

การวิเคราะห์ปัญหาในการแปลและการวางแผนการแปล

4.1 ปัญหาการถ่ายทอดวจนลีลา

4.1.1 กลวิธีการเล่าเรื่อง

- การถ่ายทอดมุมมองในการเล่าเรื่อง

ในนวนิยายเรื่องนี้ ผู้เขียนใช้มุมมองในการเล่าเรื่องหลายรูปแบบผสมผสานกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงแก่นของเรื่องให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยความสำคัญของมุมมองในการเล่าเรื่องที่มีต่อการดำเนินเรื่องของผู้เขียนแล้ว ผู้แปลจึงต้องถ่ายทอดลักษณะดังกล่าวให้ผู้อ่านบทแปลได้สัมผัสถึงความแตกต่างของมุมมองการเล่าเรื่องในแต่ละช่วงตอน รวมทั้งสื่อให้ผู้อ่านเห็นความสำคัญของมุมมองการเล่าเรื่องดังกล่าวที่มีต่อองค์ประกอบภายในเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องหรือแก่นของเรื่อง

ผู้วิจัยเลือกใช้ระดับภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดกลวิธีการเล่าเรื่องดังกล่าว เพื่อให้ผู้อ่านเห็นถึงความแตกต่างในแต่ละส่วนตามที่ปรากฏจริงในต้นฉบับโดยส่วนที่เป็นการเล่าเรื่องจากบุรุษที่ 3 ผู้วิจัยเลือกใช้ระดับภาษาค่อนข้างไปทางระดับหยาบหรือมากกว่าการเล่าเรื่องจากบุรุษที่ 1 ส่วนในการเล่าเรื่องจากบุรุษที่ 1 นั้น ผู้วิจัยเลือกใช้ภาษาระดับเป็นกันเองและระดับสนทนา ที่มีการแปรของภาษาย่อยมากกว่า เพื่อสะท้อนภูมิหลังของตัวละคร ดังมีรายละเอียดของลักษณะภาษาในแต่ละระดับตามที่ได้อธิบายไว้แล้วในบทที่ 3 นอกจากนี้ โดยที่ผู้เขียนเลือกใช้ตัวละครหลายๆ ตัวเป็นผู้ถ่ายทอดประสบการณ์ของตนออกมาเป็นเรื่องราวใน *Beloved* เพื่อเข้าถึงความเป็นประสบการณ์ร่วมกันของประวัติศาสตร์การมีทาสของอเมริกันชนทุกคน ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การถ่ายทอดมุมมองในการเล่าเรื่อง โดยเฉพาะการเล่าเรื่องผ่านมุมมองบุรุษที่ 1 จำเป็นต้องอาศัยระดับภาษาและภาษาย่อยเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดเช่นเดียวกับการถ่ายทอดบทสนทนาของตัวละคร

ตัวอย่าง

การเล่าเรื่องจากบุรุษที่ 3

Sethe understood it then, by now with a paying job and an employer who was kind enough to hire an ex-convict, she despised herself for the pride that made pilfering better than standing in line at the window of the general store with all the other Negroes. She didn't want to jostle them or be jostled by them. Feel their judgment or their pity, especially now.

(*Beloved*: 191)

ในยามนั้นเธอยังพอเข้าใจ แต่มาบัดนี้ด้วยงานที่เธอมีทำเพื่อหาเลี้ยงชีพและนายจ้างที่ใจกว้างพอจะรับคนเคยมีคดีติดตัวเข้าทำงาน เธอรู้สึกกังวลเกี่ยวกับความทะนงตนที่ทำให้คิดไปว่าการลักขโมยนั้น ดีกว่าจะไปยืนต่อแถวซื้อของอยู่หน้าร้านร่วมกับนิโกรคนอื่นๆ เธอไม่อยากเข้าไปเบียดกับพวกเขาหรือถูกเบียดเสียดจากคนพวกนั้น เธอรู้สึกได้ถึงความสงสารและคำพิพากษาที่พวกเขามีต่อเธอ โดยเฉพาะ ณ เวลานี้

การเล่าเรื่องจากบุรุษที่ 1

You was too little to remember the quarters. Your brothers slept under the window. Me, you and your daddy slept by the wall. The night after I heard why schoolteacher measured me, I had trouble sleeping. When Halle came in I asked him what he thought about schoolteacher. He said there wasn't nothing to think about. Said, He's white, ain't he? I said, But I mean is he like Mr. Garner?

(*Beloved*: 195)

หนูยังเล็กมากเกินกว่าที่จะจำความเกี่ยวกับบ้านของเราได้ พี่ๆ เค้านอนกันได้หน้าต่าง แม่ หนูกับพ่อฮัลล์นอนข้างกำแพง คืบถัดจากที่แม่ได้ยินนายครูพูดว่าวัดขนาดตัวแม่ไปทำไม แม่ก็นอนไม่หลับ พอพ่อฮัลล์กลับมา แม่ก็ถามว่าเขาคิดยังไงกับนายครู พ่อฮัลล์บอกว่าไม่ได้คิดอะไร แค่คิดว่ามันเป็นคนขาวไม่ใช่เรอะ แต่ที่แม่หมายถึงนี่คือมันเหมือนนายท่านมัย

- การถ่ายทอดกาลของต้นฉบับ

โทนี่ มอริสันเขียน *Beloved* ให้ตัวละครระลึกถึงและถ่ายทอดเหตุการณ์ที่เคยประสบมาในอดีตให้ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีตสลัดกับเหตุการณ์ในปัจจุบันไปโดยตลอด โดยไวยากรณ์ในภาษาต้นฉบับที่เอื้อให้มอริสันสามารถถ่ายทอดเรื่องราวตามกลวิธีการเล่าเรื่องแบบไม่เป็นไปตามลำดับเวลาได้ โดยผู้อ่านต้นฉบับยังสามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจนว่าเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นก่อนหรือหลังอย่างไร คือ ระบบกาล (Tense) ในภาษาอังกฤษ

ในขณะที่การถ่ายทอดเป็นบทแปล ภาษาปลายทางมีข้อจำกัดในแง่ไวยากรณ์ซึ่งไม่มีระบบกาลในการผันกริยาเช่นเดียวกับภาษาต้นฉบับ อย่างไรก็ตาม การแสดงรูปกาลที่ปรากฏในตัวบท *Beloved* มีความสำคัญมาก ผู้วิจัยไม่สามารถละทิ้งความสำคัญของลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ดังนั้น การถ่ายทอดบทแปล ผู้วิจัยจึงเลือกใช้การแปลชดเชยเพื่อแก้ปัญหาการถ่ายทอดกาลของต้นฉบับ

การแปลชดเชย (Compensation) หมายถึง กลวิธีการแปลเพื่อทดแทนผลหรือความหมายของตัวบทต้นฉบับที่ขาดหายไปในบทแปล ด้วยเหตุจากความแตกต่างทางภาษาหรือวัฒนธรรม โดยอาศัยกลไกทางภาษาปลายทางเป็นเครื่องมือสำคัญ¹ การแปลชดเชยแบ่งเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. การแปลชดเชยโดยใช้เครื่องมือภาษาต่างชนิดกับต้นฉบับ (Compensation in kind) เพื่อให้เกิดผลอย่างเดียวกับที่เกิดในต้นฉบับ เช่น การแปลกาล ซึ่งไม่ปรากฏในภาษาไทย ต้องใช้คำช่วยอื่นมาเสริมแทน
2. การแปลชดเชยในตำแหน่งที่ต่างกับต้นฉบับ (Compensation in place) เนื่องจากข้อจำกัดในการถ่ายทอดผลดังกล่าวในตำแหน่งเดิม จึงชดเชยโดยการเปลี่ยนตำแหน่งของคำในประโยค แต่ยังคงได้ผลเช่นเดียวกับต้นฉบับ
3. การแปลชดเชยโดยการรวมความ (Compensation by merging) เป็นการนำลักษณะของต้นฉบับมาใส่ในฉบับแปลโดยทำให้กระชับกว่าเดิม เช่น การเรียกชื่อขนมปังประเภทต่างๆ ในภาษาอังกฤษ ซึ่งในบทแปลภาษาไทยอาจชดเชยโดยการเรียกรวมๆ ว่า ขนมปัง เท่านั้น
4. การแปลชดเชยโดยการขยายความ (Compensation by splitting) เป็นการขยายความคำๆ หนึ่งในต้นฉบับ โดยได้เป็นภาษาปลายทางที่ยาวกว่าต้นฉบับ เช่น การให้คำอธิบายเพิ่มเติมถึงสิ่งที่มีอยู่ในวัฒนธรรมต้นทางแต่ไม่ปรากฏในวัฒนธรรมปลายทาง

ผู้วิจัยใช้การแปลชดเชยโดยใช้เครื่องมือทางภาษาต่างชนิดกับต้นฉบับในการแก้ปัญหาการถ่ายทอดกาลของต้นฉบับลงในบทแปล โดยในภาษาไทย การแสดงกาลทำได้โดยการเติมคำกริยานุเคราะห์ ประเภทคำบ่งเวลา เพื่อแสดงเวลาที่เกิดกริยา เช่น ได้ เคย แล้ว เพื่อแสดงอดีตกาล จะ จวน กำลัง เพื่อแสดงอนาคตกาล² ทั้งนี้ การเติมคำบ่งเวลาดังกล่าวไม่จำเป็นต้องทำทุกหน่วยประโยค เนื่องจากจะทำให้อ่านแล้วขัดหู ไม่เป็นธรรมชาติของภาษาปลายทาง

¹ S. Harvey and I. Higgins, "Compensation" in Mona Baker, ed., *Routledge Encyclopedia of Translation Studies* (New York: Routledge, 1998), pp. 37-40.

² ไกล่รุ่ง อามระดิษ, "คำกริยานุเคราะห์," *เอกสารประกอบการสอนวิชาทักษะภาษาไทยสำหรับนักแปลและล่าม ภาคต้น ปีการศึกษา 2548*. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

ตัวอย่าง

Once, long ago, she was soft, trusting. She trusted Mrs. Garner and her husband too. She knotted the earrings into her underskirt to take along, not so much to wear but to hold. Earrings that made her believe she could discriminate among them. That for every schoolteacher there would be an Amy; that for every pupil there was a Garner, or Bodwin, or even a sheriff, whose touch at her elbow was gentle and who looked away when she nursed.

(*Beloved*: 188)

ครั้งหนึ่งนานมาแล้วเธอเคยเป็นคนอ่อนโยน เชื้อคนง่าย เธอเชื่อใจนางการ์เนอร์และสามีของหล่อน ด้วยเช่นกัน เธอกลัดต่างหูคู่นั้นไว้กับกระโปรงชั้นในเพื่อเอาไปไหนมาไหนด้วย โดยมักจะถือติดตัวมากกว่า ใส่ไว้เสียอีก ต่างหูคู่นี้ทำให้เธอเชื่อว่าเธอแยกแยะพวกเขาออกจากคนอื่นได้ ทุกๆ ครั้งที่มีนายครูก็จะมีเอมี และทุกๆ ครั้งที่มีนักเรียนก็จะมีนางการ์เนอร์หรือนายบ็อดวินหรือแม้แต่ นายอำเภอคนที่เตะข้อศอกเธอด้วยความนุ่มนวลและหันไปทางอื่นเมื่อเธอให้นมลูก

4.1.2 การถ่ายทอดกระแสสำนึกของตัวละคร

การเล่าเรื่องผ่านกระแสสำนึกของตัวละครเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่มอริสันใช้ถ่ายทอดเรื่องราวใน *Beloved* โดยในบทที่ 20-22 ของนวนิยายเรื่องนี้ ตัวละครเซธ เดนเวอร์ และปีเลิฟเว็ด พรรณนาความรู้สึกนึกคิดของตนให้พลังฟูไปเรื่อยๆ โดยไม่มีการจัดลำดับความคิดก่อนหลัง ซึ่งเป็นธรรมชาติการทำงานของสมองมนุษย์ ดังนั้นนอกจากผู้วิจัยต้องแก้ปัญหาการถ่ายทอดมุมมองในการเล่าเรื่องดังกล่าวแล้ว ยังต้องแก้ปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายทอดความต่างวัยและต่างสถานะของตัวละครที่ปรากฏในนวนิยาย ให้ผู้อ่านบทแปลได้สัมผัสอีกด้วย

- ตัวละครต่างวัย

ตัวละครเอกใน *Beloved* ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องล้วนแต่เป็นตัวละครเพศหญิง ไม่ว่าจะเป็นเซธ เดนเวอร์ หรือปีเลิฟเว็ด ทั้งสามอยู่ในช่วงวัยที่แตกต่างกัน ซึ่งทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมที่กล่าวถึงมาแล้วในการทบทวนวรรณกรรมถือว่า อายุของผู้พูดเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการแปรของภาษาดังนั้น ในการถ่ายทอดบทแปลให้ผู้อ่านเข้าถึงภูมิหลังของตัวละคร และได้บทแปลที่เป็นธรรมชาติ ผู้วิจัยจึงอาศัยหลักการทางภาษาศาสตร์สังคมดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ประกอบการถ่ายทอดบทแปล ซึ่งจะแสดงถึงความแตกต่างระหว่างวัยของตัวละครในเรื่องด้วย

เครื่องมือของภาษาปลายทางที่ผู้วิจัยนำมาใช้ประโยชน์ในการถ่ายทอดกระแสสำนึกของตัวละครต่างวัยคือ ระบบสรรพนามในภาษาปลายทาง โดยเฉพาะสรรพนามบุรุษที่ 1 ซึ่งตัวละครใช้เรียกแทนตัวเองในกระแสสำนึกนั้น โดยผู้วิจัยพิจารณาจากปัจจัยทางสังคมของตัวละครในแง่อายุและเพศเป็นหลักเพื่อประกอบในการเลือกใช้สรรพนาม ดังนี้

ในบทที่ 20 ซึ่งมีเนื้อหาเป็นการถ่ายทอดกระแสสำนึกของเซธ ผู้วิจัยเลือกใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ให้เซธเรียกแทนตัวเองว่า “ฉัน” ในช่วงต้นของบท เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ตัวละครกำลังพรรณนาความรู้สึกนึกคิดของตนเองให้พรังพรอออกมาเรื่อยๆ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้สรรพนามดังกล่าวในบทแปลไปจนเมื่อกระแสสำนึกของเซธในบทเดียวกันนี้ ก้าวเข้าสู่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวละครอื่น ซึ่งก็คือบีเลฟเว็ด ผู้เป็นลูก โดยผู้วิจัยเลือกใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 ให้เซธเรียกแทนตัวเองว่า “แม่” เพื่อสื่อให้ผู้อ่านเห็นชัดว่ากระแสสำนึกของตัวละครที่กำลังถ่ายทอดออกมาขณะนั้น ต้องการสื่อสารกับลูกของตนเป็นหลัก เพื่อแสดงความรักความผูกพันที่ตนมี ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า สรรพนามทั้ง “ฉัน” และ “แม่” ที่ใช้กับตัวละครเซธนี้มีความเหมาะสมกับภูมิหลังของตัวละครซึ่งเป็น เพศหญิงในวัยกลางคน

ตัวอย่าง

When I explain it she'll understand, because she understands everything already. I'll tend her as no mother ever tended a child, a daughter. Nobody will ever get my milk no more except my own children. I never had to give it to nobody else—and the one time I did it was took from me—they held me down and took it. Milk that belonged to my baby.

(Beloved: 200)

ถ้าฉันอธิบาย ลูกจะเข้าใจ เพราะลูกก็เข้าใจทุกอย่างอยู่แล้ว ฉันจะดูแลลูกอย่างที่ไม่เคยมีแม่คนไหนดูแลลูกของตัวมาก่อน ลูกสาว จะไม่มีใครได้กินนมฉันอีก นอกจากลูกๆ ของฉันเอง ฉันไม่เคยต้องเอานมให้ใครอื่น ครั้งเดียวที่ต้องให้ก็ถูกพวกมันดูดไป กัดฉันลง แล้วเอานมฉันไป นำนมที่เป็นของลูกฉัน

I didn't mean to. Clamped down on it, it come right off. I thought, Good God, I'm going to eat myself up.

(Beloved: 202)

แม่ไม่ได้ตั้งใจหรอก พอกัดแรงๆ อีกที ขึ้นเนื้อก็หลุดออกมา พระเจ้าช่วย! แม่กำลังจะกลืนกินตัวเองลงไป

ส่วนเดนเวอร์ ที่แม่จะอยู่ในวัย 18 ปี แต่เธอก็ตัดขาดตัวเองจากสังคมภายนอกมาเป็นเวลานาน ทำให้ไม่ได้รับการขัดเกลาทางสังคมให้เติบโตตามวัย ความคิดของเธอจึงยังคงมีความเป็นเด็กปะปนอยู่ จนกว่าเธอเรียนรู้ที่จะก้าวออกไปสู่สังคมภายนอก ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นหลังจากบทที่ผู้วิจัยตัดตอนมาศึกษาในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ดังนั้น การถ่ายทอดกระแสสำนึกของตัวละครเดนเวอร์ในตอนที่ถูกผู้วิจัยศึกษาจึงเลือกใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 “หนู” ให้เดนเวอร์ใช้แทนตัวเอง เพื่อสะท้อนภูมิหลังดังกล่าวของตัวละคร

ตัวอย่าง

Ever since I was little she was my company and she helped me wait for my daddy. Me and her waited for him. I love my mother but I know she killed one of her own daughters, and tender as she is with me, I'm scared of her because of it. She missed killing my brothers and they knew it.

(Beloved: 205)

ตั้งแต่เล็ก พี่ก็เป็นเพื่อนหนู อยู่คอยพ่อเป็นเพื่อนหนู หนูกับพี่รอพ่อไปพร้อมกัน หนูรักแม่ หนูรู้ว่าแม่เคยฆ่าลูกสาวของตัวเองไปคนนึง และยังอ่อนโยนเมื่ออยู่กับหนู แต่นั่นแหละที่ทำให้หนูกลัว แม่เกือบจะฆ่าพี่ชายหนูแล้วด้วย พี่ๆ เขาก็รู้

สำหรับปีเลิฟเวีดนั้น แม่เธอจะกลับมามีชีวิตอยู่ในโลกปัจจุบันในร่างของหญิงสาววัย 20 ปี แต่วุฒิภาวะ ความคิดและการแสดงออกของเธอไม่ได้แตกต่างอะไรไปจากเด็กวัย 2 ขวบ สรรพนามบุรุษที่ 1 ที่ปีเลิฟเวีดแทนตัวเองซึ่งผู้วิจัยเลือกใช้ คือ “หนู” เพื่อแสดงวัยวุฒิเช่นเดียวกัน

ตัวอย่าง

In the beginning I could see her I could not help her because the clouds were in the way in the beginning I could see her the shining in her ears she does not like the circle around her neck I know this I look hard at her so she will know that the clouds are in the way I am sure she saw me I am looking at her see me

(Beloved: 211)

ที่แรกหนูเห็นเธอ หนูช่วยเธอไม่ได้เพราะมีเมฆเข้ามาขวาง ที่แรกหนูเห็นเธอ
 ประกายวาวที่ใบหู เธอไม่ชอบวงกลมๆ ที่ฟันคอ หนูรู้ หนูจ้องเธอเขม็งเธอจะ
 ได้รู้ว่ามีเมฆเข้ามาขวาง หนูแน่ใจเธอเห็นหนูแหง หนูมองดูเธอดูหนู

อนึ่ง มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า ลักษณะการใช้ภาษาของเด็กในภาษาไทยนั้น มักพูดลากเสียงและมีวิธีออกเสียงพยัญชนะต่างจากผู้ใหญ่ เช่น เสียง ส หรือ ซ มักออกเป็น ช หรือ ฉ หรือ จ และเสียง ร มักออกเป็น ย ดังตัวอย่าง

ภาษาผู้ใหญ่	ภาษาเด็ก
สาม	ฉาม หรือ จำม
เร็ว	เย็ว

รวมทั้งมีการออกเสียงกร่อนคำ เช่น

ภาษาผู้ใหญ่	ภาษาเด็ก
สนุก	หนุก
ขนม	หนม
หนังสือพิมพ์	ฉือ-พิม

นอกจากนี้ ภาษาเด็กยังปรากฏคำศัพท์เฉพาะ เช่น หม่า เป็นต้น³

อย่างไรก็ดี เนื่องจากโครงสร้างของภาษาต้นทางไม่ปรากฏความแตกต่างระหว่างการใช้ภาษาของผู้ใหญ่และเด็กมากเท่าภาษาปลายทาง ในนวนิยายเรื่องนี้ มอริสันจึงใช้ภาษาที่มีโครงสร้างประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment) และลักษณะความคิดที่ไม่ต่อเนื่อง เพื่อแสดงวิยวุฒิของตัวละครบีเลฟเว็ดเท่านั้น ดังนั้น ผู้แปลจึงหลีกเลี่ยงการถ่ายทอดลักษณะการออกเสียงของเด็กในภาษาปลายทางตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น ลงในบทแปล เนื่องจากอาจก่อให้เกิดความไม่เทียบเคียงกันกับต้นฉบับได้

³ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ภาษาศาสตร์สังคม, หน้า 33.

- ตัวละครต่างสถานะ

ใน *Beloved* โทนี่ มอร์ริสันใช้เทคนิคการเขียนแบบสัญนิยมมหัศจรรย์ในการนำเสนอเรื่อง⁴ ตามที่ได้กล่าวถึงแล้วในบทที่ 3 ดังนั้นตัวละครซึ่งมีบทบาทในเรื่องจึงมีทั้งตัวละครที่เป็นมนุษย์และอมมนุษย์จากการศึกษาในขั้นต้น ผู้วิจัยเห็นว่า การถ่ายทอดความแตกต่างของสถานะที่แตกต่างกันดังกล่าวของตัวละครจะทำให้ผู้แปลสามารถถ่ายทอดสารและอรรถรสในต้นฉบับได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและเปรียบเทียบวิธีการที่นักแปลท่านอื่นใช้ในการถ่ายทอดบทประพันธ์ซึ่งมีกลวิธีการเขียนแบบเดียวกัน ก็ไม่พบว่ามีการเสนอแนะแนวทางการแก้ปัญหาดังกล่าวนี้แต่อย่างใด นักแปลท่านอื่นไม่ได้ใช้วิธีการใดเป็นพิเศษเพื่อนำเสนอและแก้ไขปัญหาความแตกต่างของสถานะตัวละครที่แตกต่างกันภายในเรื่อง โดยผู้วิจัยเห็นว่าเหตุผล 2 ประการ คือ

1. ความเคารพต่อต้นฉบับของนักแปล โดยที่กลวิธีการเขียนแบบสัญนิยมมหัศจรรย์ใช้บริบทภายในเรื่องเพื่อชี้สถานะของตัวละครมากกว่าจะแสดงสถานะของตัวละครดังกล่าวด้วยวิธีการที่เป็นรูปธรรม นักแปลจึงยังเลือกรักษารูปแบบการนำเสนอตามกลวิธีดังกล่าวตามที่ปรากฏในต้นฉบับไว้เช่นเดียวกัน

2. ความเคารพต่อผู้อ่านบทแปล โดยที่ตัวบทต้นฉบับไม่ได้แสดงสถานะของตัวละครอย่างเป็นรูปธรรม แต่เว้นช่องให้ผู้อ่านได้ใช้จินตนาการของตนเองเพื่อทำความเข้าใจกับบริบทและภูมิหลังของตัวละครในนวนิยาย นักแปลจึงเลือกใช้วิธีการเดียวกัน เพื่อไม่ให้เป็นภาระที่นำผู้อ่านบทแปล หรือดูถูกความรู้และจินตนาการของผู้อ่านบทแปล

ทั้งสองเหตุผลนี้ เป็นไปเพื่อการรักษาเสน่ห์ของนวนิยายในแนวสัญนิยมมหัศจรรย์ไว้ ในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยคำนึงถึงเหตุผลดังกล่าวเช่นกัน จึงยังไม่สามารถหาข้อสรุปในวิธีการแก้ปัญหการถ่ายทอดกระแสสำนึกของตัวละครต่างสถานะเพื่อบ่งชี้ให้ผู้อ่านเห็นสถานะความเป็นอมมนุษย์ของตัวละครอย่างเป็นรูปธรรมได้ ผู้วิจัยจึงยังอาศัยเฉพาะบริบทต่างๆ ภายในเรื่องและรูปแบบการถ่ายทอดกระแสสำนึกเท่าที่ปรากฏในต้นฉบับ เป็นเป็นปัจจัยที่จะทำให้ผู้อ่านบทแปล รับทราบและเข้าใจถึงสถานะที่แท้จริงของตัวละครตามที่ปรากฏในต้นฉบับเท่านั้น

⁴ ดู 3.5.1 หน้า 41

4.2 ปัญหาการถ่ายทอดการแลกเปลี่ยนกระแสนี้ระหว่างตัวละคร ซึ่งนำเสนอในรูปแบบเสียงประสาน (Chorus)

การนำเสนอเนื้อหาในบทที่ 23 ของ *Beloved* มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากบทอื่นๆ คือ ผู้เขียนให้ตัวละครแลกเปลี่ยนกระแสนี้ระหว่างกัน ในรูปแบบเสียงประสาน ดังที่ได้อธิบายรายละเอียดแล้วในบทที่ 3 ในการถ่ายทอดบทแปลผู้วิจัยจึงเลือกรูปแบบการแปลที่จะสะท้อนรูปแบบเสียงประสาน และดึงความสนใจผู้อ่านให้ทราบว่า ลักษณะการนำเสนอเนื้อความในบทนี้แตกต่างไปจากบทอื่นๆ ในหนังสือผู้วิจัยจึงเห็นว่าควรนำเอาวิธีการแปลกวีนิพนธ์มาปรับใช้

อังเดร เลอ เฟฟวร์ (Andre Lefevere) กล่าวถึงวิธีการแปลกวีนิพนธ์ไว้ ดังนี้⁵

1. การแปลตรงตัว (Literal translation)
2. การแปลด้วยเสียง (Phonemic translation) โดยพยายามหาคำในภาษาฉบับแปลที่มีเสียงพยัญชนะ สระ ใกล้เคียงกับคำในต้นฉบับ และมีความหมายใกล้เคียงด้วย
3. การแปลเป็นบทร้อยแก้ว (Prose translation) เป็นการนำบทร้อยกรองมาเขียนใหม่ในแบบร้อยแก้ว โดยมุ่งถ่ายทอดความหมายเป็นสำคัญ
4. การแปลเป็นกลอนเปล่า (Blank verse translation) โดยพยายามรักษารูปแบบการแปลไว้ในระดับวรรค และบรรทัด และรักษาระเบียบการเรียงความคิดไว้ให้ตรงกับต้นฉบับ
5. การแปลด้วยจังหวะ (Metrical translation) โดยแปลแบบรักษารูปแบบ และจำนวนพยางค์ของคำกลอนแต่ละวรรคของต้นฉบับไว้ในฉบับแปล แต่ความหมายมักคลาดเคลื่อนเพราะมีรูปแบบบังคับ
6. การแปลด้วยสัมผัส (Rhyming Translation) มีลักษณะการแปลเหมือนข้อ 5 แต่เพิ่มการใช้สัมผัสของต้นฉบับลงไปฉบับแปลด้วย แต่อาจทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนและการสื่อสารไม่ได้ผลเต็มที่

⁵ Andre Lefevere, *Translating Poetry: Seven Strategies and a Blueprint*, (Assen: Van Corcum, 1975) อ้างในสัญญาธิ์ สายบัว, *หลักการแปล*, พิมพ์ครั้งที่ 6 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540), หน้า 93-94.

โดยที่ต้นฉบับเสียงประสานนี้ก็ไม่ปรากฏการสัมผัสคล้องจองหรือรูปแบบของฉันทลักษณ์แต่อย่างใด ผู้เขียนเพียงใช้รูปแบบเสียงประสานในการนำเสนอบทสนทนาระหว่างตัวละครเท่านั้น รูปแบบการแปลกวีนิพนธ์ที่ผู้แปลนำมาปรับใช้จึงเป็นการแปลเป็นกลอนเปล่าซึ่งมุ่งรักษาระเบียบความคิดให้ตรงกับต้นฉบับ และรักษาหน่วยแปลในระดับวรรคและบรรทัดไว้

ทั้งนี้ อภินันท์ แกมแก้ว สรุปความหมายของกลอนเปล่าในกวีนิพนธ์ไทยไว้ว่า “กลอนเปล่า คือ ร้อยกรองรูปแบบใหม่ที่ไม่บังคับคณะ สัมผัส ไม่มีฉันทลักษณ์ที่แน่นอน เขียนเป็นวรรคๆ บทๆ เน้นความคิดที่ผู้เขียนแสดงออกเป็นสำคัญมากกว่าความไพเราะ ด้วยการใช้ถ้อยคำและสัมผัสโดยการให้ภาษาที่เรียบง่าย”⁶ ซึ่งโดยทั่วไป มีกลวิธีการแต่ง ดังนี้⁷

1. ใช้ข้อความซ้ำ เพื่อย้ำความและขณะเดียวกันก็แสดงความเป็นเอกภาพและเชื่อมโยงเนื้อหา คำประพันธ์ทั้งบทเข้าด้วยกัน
2. ใช้คำง่าย เพื่อให้เข้าใจได้ทันที โดยไม่นิยมคำหรูหรา แต่อาจใช้โวหารได้
3. ใช้สัญลักษณ์ เพื่อการนำเสนออย่างสลับซับซ้อน และท้าทายความสามารถของผู้แต่งด้วย
4. ใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่นๆ โดยนอกจากจะใช้การเว้นวรรค เพื่อความสบายตาในการอ่านและเพื่อบรรยายช่วงอารมณ์ความคิดแล้ว กลอนเปล่ายังนิยมใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่นๆ เช่น จุลภาค (,) ไข่ปลา (...) เป็นต้น ซึ่งสัญลักษณ์ดังกล่าวจะช่วยสื่ออารมณ์น้ำเสียงของผู้แต่งให้ชัดเจนและทำให้บทกลอนมีรูปแบบเชิงสร้างสรรค์ที่แปลกใหม่ขึ้นด้วย
5. แต่งเป็นแบบบทละคร โดยมีการกำหนดตัวผู้พูด ใช้ถ้อยคำในวงเล็บเพื่อบอกอกกับกิริยาน้ำเสียง หรือเสียงประกอบ มีส่วนที่เป็นบทสนทนาโต้ตอบโดยใช้เครื่องหมายคำพูดและมีส่วนที่เป็นบทลำนำที่ตัวละครสลับกันกล่าวพร้อมกัน

⁶ อภินันท์ แกมแก้ว, “หนังสือกลอนเปล่าที่ตีพิมพ์ในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2526 – 2529,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531), หน้า 23.

⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 36-40.

ตัวอย่าง

Tell me the truth. Didn't you come from the other side?

Yes. I was on the other side.

You came back because of me?

Yes.

You remember me?

Yes. I remember you.

You never forgot me?

Your face is mine.

Do you forgive me? Will you stay? You safe here now.

(Beloved: 215)

บอกความจริงกับแม่สิ หนูมาจากฝั่งโน้นไซ้มี๊

จ๊ะแม่ หนูเคยอยู่ฝั่งโน้น

หนูกลับมาเพราะแม่ไซ้มี๊

จ๊ะแม่

หนูจำแม่ได้ไซ้มี๊

จ๊ะแม่ หนูจำแม่ได้

หนูไม่เคยลืมแม่เลยไซ้มี๊

ใบหน้าแม่เป็นของหนูจ๊ะ

หนูยกโทษให้แม่ไซ้มี๊ หนูจะอยู่ที่ไซ้มี๊ ณ ที่นี้ ตอนนี้หนูปลอดภัยแล้ว

4.3 ปัญหาการถ่ายทอดภาษาย่อย

ดังที่ได้ชี้ให้เห็นแล้วในบทที่ 3 ถึงการใช้ภาษาอังกฤษของคนผิวดำในดราม่า *Beloved* ซึ่งเป็นลักษณะการแปรของภาษาตามภูมิหลังของตัวละครในเรื่อง เมื่อมาถึงขั้นตอนการแปล ผู้วิจัยก็ต้องถ่ายทอดลักษณะพิเศษดังกล่าวลงในบทแปลเช่นเดียวกัน เพื่อให้ผู้อ่านบทแปลได้สัมผัสกับตัวตนของตัวละครได้ตามความตั้งใจของผู้เขียนเช่นกัน

การถ่ายทอดคุณลักษณะของการใช้ภาษาของคนผิวดำลงในบทแปลนั้น ผู้วิจัยคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ดังนี้

1. การที่ภาษาอังกฤษของคนผิวดำมิได้เป็นภาษามาตรฐานเช่นเดียวกับภาษาอังกฤษที่คนผิวขาวทั่วไปใช้
2. สถานภาพทางสังคมโดยทั่วไปของคนผิวดำในสังคมอเมริกัน ซึ่งมักอยู่ในฐานะชนชั้นล่าง ไร้การศึกษา
3. ภูมิหลังของตัวละครในเรื่องซึ่งเคยเป็นทาสมาก่อน และขาดโอกาสทางการศึกษาเช่นกัน

ปัจจัยทั้งสามประการนี้ ทำให้ผู้วิจัยเลือกใช้ภาษาในบทแปลที่จะแสดงลักษณะความไม่เป็นมาตรฐานของภาษาที่ตัวละครใช้ไว้ด้วย โดยการเลือกใช้ภาษาปลายทางระดับกันเองเป็นหลัก ซึ่งเป็นระดับภาษาที่ใช้กันมากในหมู่เพื่อนสนิท รูปประโยคจะไม่สมบูรณ์ตามหลักไวยากรณ์ มีการละคำที่ไม่สำคัญในประโยค การใช้คำแสลง และคำลงท้าย โดยผสมผสานกับระดับสนทนาสนม ซึ่งเป็นภาษาปาก มีค่าไม่สุภาพคำสบถสาบานมาก รวมถึงใช้ลักษณะการออกเสียงพูดที่ไม่ชัดเจน และการกร่อนคำอย่างไรก็ดี ผู้วิจัยหลีกเลี่ยงการใช้คำสะกดผิดเพื่อแสดงความไม่เป็นมาตรฐานของภาษาที่ตัวละครใช้ เนื่องจากเกรงว่า อาจทำให้ผู้อ่านบทแปลเข้าใจผิดและคิดว่าเป็นการพิมพ์ข้อความผิดพลาดมากกว่าเป็นเจตนาของผู้วิจัย

ตัวอย่าง

Beloved, she my daughter. She mine. See. She come back to me of her own free will and I don't have to explain a thing. I didn't have time to explain before because it had to be done quick. Quick.

(Beloved: 200)

บีเลิฟเว็ดลูกสาวฉัน ลูกฉัน เห็นมั๊ย ลูกกลับมาหาฉันด้วยจิตวิญญาณเสรีของตัวเอง ฉันเลยไม่ต้องอธิบายสิ่งใดแม้ซักอย่าง ฉันไม่มีเวลาได้อธิบายก่อนเพราะต้องทำเร็ว เร็ว

“What you want to know, Sethe?”

“Him and her,” I said, “they ain't like the whites I seen before. The ones in the big place I was before I came here.”

“How these different ?” he asked me.

“Well,” I said, “they talk soft for one thing.”

“It don’t matter, Sethe. What they say is the same. Loud or soft.”

“Mr. Garner let you buy out your mother,” I said.

“Yep. He did.”

“Well?”

(*Beloved*: 195)

“แกอยากรู้อะไรล่ะ เซ็ธ”

“ทั้งนายท่านและนายหญิงไม่เห็นเหมือนคนขาวที่ฉันเคยเห็น ไม่เหมือนพวกที่อยู่ในบ้านหลัง
เบ็อเรอที่ฉันเคยอยู่ก่อนมานี่” แม่บอก

“ไม่เหมือนยังงั๊วะ” พอลล์ถาม

“ก็พูดเพราะกว่า อย่างนี้ล่ะ”

“ไม่เห็นแปลก จะพูดเพราะพูดไม่เพราะก็ได้คือกันนั่นล่ะวะ”

“นายท่านให้แกไถ่แม่ของแกคืนมานะ” แม่บอก

“อืม แล้วไง”

“ก็..”

4.4 ปัญหาการอ้างถึงตัวบทภายนอก

ใน *Beloved* ผู้วิจัยพบปัญหาการแปลการอ้างถึงตัวบทภายนอกอยู่ด้วย เช่น การอ้างถึง
วัฒนธรรม

But each year, following the death of his son in the War, he grew more and more
crotchety.

(*Beloved*: 191)

ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการแจงให้ชัด (Explicitation) มาใช้แก้ปัญหาการอ้างถึงตัวบทภายนอกที่พบ
ดังกล่าว

การแจงให้ชัด หมายถึง วิธีการนำข้อมูลที่อาจไม่ได้กล่าวถึงโดยตรงในต้นฉบับ แต่สามารถอนุมานได้จากบริบททำให้เกิดชัดในบทแปล โดยวิธีนี้แบ่งเป็น 4 ประเภท⁸ ได้แก่

1. การแจงให้ชัดที่จำเป็นต้องทำเมื่อโครงสร้าง 2 ภาษาแตกต่างกัน (Obligatory explicitation) โดยที่ระบบวากยสัมพันธ์และความหมายของภาษาต้นทางและปลายทางต่างกัน หากผู้แปลไม่แจงให้ชัด ภาษาปลายทางอาจผิดหลักไวยากรณ์และขาดความหมายสำคัญ เช่น กรณีการแปลเพศและพจน์ของคำ
2. การแจงให้ชัดที่อาจเลือกได้ตามความเหมาะสม (Optional explicitation) ซึ่งผู้แปลจะทำหรือไม่ก็ได้ ตามแต่กลวิธีการสร้างตัวบทและการเลือกใช้วัจนลีลาของภาษาต้นทางและปลายทาง แม้ไม่ทำบทแปลก็ยังคงอ่านรู้เรื่อง แต่หากทำการแจงให้ชัดจะช่วยเน้นความสละสลวยของภาษาปลายทาง เช่น การเชื่อมข้อความด้วยคำสันธาน
3. การแจงให้ชัดเพื่อวัตถุประสงค์ด้านวัจนปฏิบัติ (Pragmatic explicitation) ซึ่งผู้แปลต้องทำเมื่อวัฒนธรรมของตัวบทกับวัฒนธรรมปลายทางแตกต่างกัน และเป็นไปได้ยากที่ผู้อ่านบทแปลจะเข้าใจสิ่งที่นอกเหนือจากประสบการณ์ของตนทั้งหมด เช่น การแปลชื่อเมือง ชื่อสกุล เงิน
4. การแจงให้ชัดที่เป็นธรรมชาติของกระบวนการแปล (Translation-inherent explicitation) ซึ่งผู้แปลมักอธิบายความให้มากกว่าตัวบทต้นฉบับอยู่เสมอเพื่อให้ผู้อ่านฉบับแปลเข้าใจถึงสิ่งที่ปรากฏในต้นฉบับอย่างถ่องแท้ เนื่องจากตระหนักดีว่าคำในภาษาปลายทางมีความแตกต่างจากภาษาต้นฉบับ

จึงได้บทแปลดังนี้

ตัวอย่าง

But each year, following the death of his son in the War, he grew more and more crotchety.

(*Beloved*: 191)

⁸ Kinga Klauđy, "Explicitation" in *Routledge Encyclopedia of Translation Studies*, p. 80.

แต่หลังจากสูญเสียลูกชายไปในสงครามกลางเมือง เขาก็กลายเป็นคนแปลกขึ้นทุกวี่ทุกวัน

เนื่องจาก the War ที่ระบุนีในต้วบท หมายถึง สงครามกลางเมืองในสหรัฐฯ ซึ่งเป็นข้อมูลเฉพาะวัฒนธรรมและเป็นไปได้ยากที่ผู้อ่านบทแปลจะเข้าใจสิ่งที่นอกเหนือจากประสบการณ์ของตนทั้งหมด ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาการอ้างถึงต้วบทภายนอกด้วยวิธีการแจงให้ชัด เพื่อให้ผู้อ่านทราบว่า ผู้เขียนเจาะจงสื่อถึงสงครามครั้งสงครามกลางเมือง

4.5 ปัญหาความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม

การแปลเป็นการเปิดขอบฟ้าทางด้านวัฒนธรรมของผู้อ่าน แต่ความแตกต่างของแต่ละวัฒนธรรมนี้เองที่เป็นประเด็นปัญหาสำคัญในศาสตร์การแปล ซึ่งผู้แปลมักพบความไม่เหมือนกันของคำศัพท์ในแต่ละวัฒนธรรม หรือความไม่คุ้นเคยกับวัฒนธรรมต้นทาง เป็นต้น

นักวิชาการด้านการแปลต่างยอมรับว่าปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรมเป็นสิ่งท้าทายสำคัญที่นักแปลต้องเผชิญ ปีเตอร์ นิวมาร์กจึงได้แบ่งประเภทของวัฒนธรรมเป็น 5 ประเภท⁹ ได้แก่

1. วัฒนธรรมทางด้านนิเวศวิทยา (Ecology) เช่น ชื่อพรรณไม้ที่ต่างกันตามสภาพภูมิศาสตร์
2. วัฒนธรรมทางด้านวัตถุ (Material culture) เช่น อาหาร เสื้อผ้า เครื่องนุ่งห่ม อาคาร บ้านเรือน สถาปัตยกรรม การคมนาคมขนส่ง
3. วัฒนธรรมทางด้านสังคม (Social culture) เช่น การทำงาน การพักผ่อน กิจกรรมยามว่าง
4. วัฒนธรรมทางด้านองค์กร ขนบประเพณี ระเบียบปฏิบัติ แนวคิด (Organisations, customs, activities, procedures, concepts) เช่น ระบอบการปกครอง ศาสนา
5. วัฒนธรรมทางด้านอากัปกริยาและลักษณะนิสัยของคนในสังคม (Gestures and habits) เช่น วิธีการทักทายด้วยการจับมือ หรือการไหว้

⁹ Peter Newmark, *A Textbook of Translation*, p. 95.

ความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมที่พบใน *Beloved* เช่น

- วัฒนธรรมทางด้านนิเวศวิทยา ได้แก่ ชื่อพันธุ์ไม้ เช่น

...and something there with the leastest little bit of blue—light, like a cornflower but pale, pale. Real pale.

(*Beloved*: 192)

สภาวะอากาศ เช่น

Ohio winters, which he thought of now, while resisting the urge to run into the August sunlight.

(*Beloved*: 151)

- วัฒนธรรมทางด้านวัตถุ ได้แก่ ชื่ออาหาร เช่น

Only rice pudding left and half a pan of gingerbread that didn't come out right.

(*Beloved*: 189)

ในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการแปลชดเชย (Compensation) ผสมผสานกับการแจ้งให้ชัด (Explicitation) เพื่อแก้ปัญหาความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมที่ปรากฏในต้นฉบับ ตามแต่ความเหมาะสม ทั้งนี้ โดยคำนึงว่าบทแปลที่ได้จะต้องเทียบเคียงกับต้นฉบับ และไม่รบกวนหรือทำให้ผู้อ่านเกิดความรำคาญจนเกินไป

ตัวอย่าง

...and something there with the leastest little bit of blue—light, like a cornflower but pale, pale. Real pale.

(*Beloved*: 192)

...กับดอกอะไรด้วยที่สีฟ้า เขมออยู่นิดๆ สีฟ้าอ่อน คล้ายดอกคอรีนฟลาวเวอร์ที่พบมากตามนาข้าว แต่สีชืดๆ ชืดจริงๆ

ตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยแสดงการแก้ปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรมที่พบในตัวบท โดยการแปลชดเชยโดยการขยายความ (Compensation by splitting) ด้วยการเติมคำอธิบายแหล่งที่มักพบดอกไม้ประเภทนี้ เพื่อมิให้อ่านบทแปลที่พอรู้ภาษาต้นฉบับ (ภาษาอังกฤษ) อยู่บ้าง แต่ไม่รู้จักดอกไม้ประเภทนี้เกิดความเข้าใจผิดว่าดอกไม้ดังกล่าวเป็นดอกของต้นข้าวโพด (Corn)

ตัวอย่าง

The other one was further down for long-lasting things, potatoes, pumpkin, okra, pork salad.

(Beloved: 192)

อีกแปลงไกลออกไปหน่อย ปลุกพืชยืนต้นอย่างมันฝรั่ง พักทอง กระเจี๊ยบสด ผักเลียงหมู

ตัวอย่างนี้ ผู้วิจัยแก้ปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรมโดยการแจ้งให้ชัดเพื่อวัตถุประสงค์ด้านวัจนปฏิบัติ (Pragmatic Explicitation) จากการค้นคว้า ที่ผู้วิจัยไม่สามารถค้นหาความหมายของคำว่า pork salad ได้ แต่เมื่อประมวลจากบริบททั้งภายในและภายนอกของต้นฉบับแล้ว อนุมานได้ว่า ผู้เขียนต้องการหมายถึงผักประเภทหนึ่งที่ใช้เป็นอาหารสัตว์ที่ปรากฏในวัฒนธรรมต้นทาง ดังนั้นหากแปลชดเชยโดยการรวบรวมมาให้ pork salad หมายถึง ผัก เท่านั้น ก็จะไม่สามารถสื่อความหมายได้เทียบเคียงกับต้นฉบับ ผู้วิจัยจึงเลือกแปล pork salad ว่า ผักเลียงหมู ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบริบทของต้นฉบับดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ประกอบกับวัฒนธรรมของภาษาปลายทางที่ผู้อ่านบทแปลจะเข้าใจได้ด้วยเช่นกัน

4.6 การเลือกรูปแบบการแปล

ใน *A Textbook of Translation* ปีเตอร์ นิวมาร์กได้แบ่งรูปแบบการแปลออกเป็น 8 ประเภท¹⁰ ตามแผนภูมิรูปตัววี (V Diagram) ดังนี้

SL emphasis

Word-for-word Translation

Literal translation

Faithful Translation

Semantic Translation

TL emphasis

Adaptation

Free Translation

Idiomatic Translation

Communicative Translation

¹⁰ Ibid., pp. 45-49.

ซึ่งเพียรศิริ วงศ์วิมานนท์¹¹ ได้อธิบายรูปแบบการแปลตามแผนภูมิดังกล่าวไว้ ดังนี้

1. การแปลโดยให้ความสำคัญกับรูปภาษาต้นฉบับ (SL Emphasis)

- การแปลคำต่อคำ (Word-for-word Translation) ซึ่งหมายถึงการแปลทุกคำ คำต่อคำ หรือหน่วยคำต่อหน่วยคำ ทั้งวากยสัมพันธ์ระดับประโยค ทั้งกรอบวัฒนธรรม ขนบการเขียน วจนลีลาผู้เขียน จึงทำให้ฉบับแปลอ่านได้ยาก และหากไม่รู้วากยสัมพันธ์ของทั้งสองภาษาอาจทำให้อ่านไม่รู้เรื่อง
- การแปลตามตัวอักษร (Literal Translation) ซึ่งหมายถึงการแปลทีละประโยคและพยายามรักษาคำให้ครบที่สุด แต่ไม่เก็บคำทุกคำหรือหน่วยคำทุกหน่วย มีการปรับรูปประโยคเฉพาะที่จำเป็นเพื่อไม่ให้ผิดวากยสัมพันธ์ในภาษาเป้าหมายเท่านั้นหรืออาจผิดวากยสัมพันธ์ในภาษาเป้าหมายได้ รวมทั้งอาจทิ้งกรอบวัฒนธรรม ขนบการเขียน วจนลีลาผู้เขียน อ่านแล้วขัดหู มีลักษณะของภาษาต้นฉบับอย่างชัดเจน
- การแปลรักษารูปความ (Faithful Translation) ซึ่งหมายถึงการแปลโดยเก็บเนื้อความระดับคำและประโยคให้ครบ เก็บความหมายในบริบทและชนบภาษา อาจทิ้งวจนลีลาและความงามของภาษาไปบ้าง โดยแม้จะอ่านไม่ขัดหูแต่ขาดวจนลีลาและกลวิธีภาษา
- การแปลครบความ (Semantic Translation) ซึ่งหมายถึงการแปลโดยเก็บเนื้อความได้ครบรักษาความหมายระดับคำและประโยคได้ครบ เก็บความหมายในบริบทและชนบภาษา เก็บวจนลีลาและรักษากลวิธีภาษาได้บ้าง อ่านได้ไม่ขัดหูและยังมองเห็นอรรถรสของภาษา

2. การแปลโดยให้ความสำคัญกับรูปภาษาปลายทาง (TL Emphasis)

- การแปลสื่อความ (Communicative Translation) ซึ่งหมายถึงการแปลโดยเก็บเนื้อความครบ มีการเปลี่ยนการเรียบเรียงเนื้อหาในบริบท เก็บความหมายในบริบท ถ่ายทอดชนบภาษา วจนลีลา และความงามของภาษา อ่านได้รื่นหู ไม่มีข้อสะดุดว่าเป็นบทแปล

¹¹ เพียรศิริ วงศ์วิมานนท์, “การแปลแบบต่างๆ,” เอกสารประกอบการสอนวิชาวาทกรรมวิเคราะห์และการแปลภาคต้น ปีการศึกษา 2548. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

- การแปลเก็บความ (Idiomatic Translation) ซึ่งหมายถึงการแปลที่จับแต่เนื้อความที่เป็นสาระสำคัญ โดยทิ้งการเรียบเรียงเนื้อหาในบริบท และการผูกประโยค อาจมีการเปลี่ยนบริบท ขนบภาษา วจนลีลา ความงามของภาษา รวมทั้งน้ำเสียงและจุดยืนของผู้เขียน แต่อ่านได้รื่นหูและแทบจะบอกไม่ได้ว่าเป็นบทแปล
- การแปลอิสระ (Free Translation) ซึ่งหมายถึงการแปลโดยเก็บแต่ใจความสำคัญหรือโครงเรื่องแล้วนำมาเขียนขึ้นใหม่ ปรับหรือเปลี่ยนวจนลีลา น้ำเสียงหรือจุดยืนของผู้เขียน จนแทบไม่เหลือร่องรอยของต้นฉบับ
- การดัดแปลง (Adaptation) ซึ่งหมายถึงการแปลโดยมีการเปลี่ยนใจความหรือโครงเรื่องบางส่วน เปลี่ยนองค์ประกอบสำคัญ เช่น ฉากและตัวละคร โดยหากไม่ระบุไว้ก็จะไม่ทราบว่าเป็นบทแปล

นิวมาร์ก เห็นว่ามีเพียงการแปลครบความ (Semantic Translation) และการแปลสื่อความ (Communicative Translation) เท่านั้นที่เหมาะสมจะนำมาใช้แปลต้นฉบับทั่วไป ในขณะที่การแปลอีก 6 รูปแบบ เหมาะสำหรับต้นฉบับที่มีวัตถุประสงค์พิเศษเท่านั้น

ความแตกต่างระหว่างการแปลครบความและการแปลสื่อความนั้น นิวมาร์กอธิบายว่า การแปลครบความเป็นการแปลโดยดำเนินไปทางเดียวกับความคิดของผู้เขียน ยึดติดและให้ความสำคัญกับต้นฉบับและเน้นการคงความหมายตามต้นฉบับให้มากที่สุดเท่าที่โครงสร้างภาษาปลายทางจะเอื้ออำนวย จึงเหมาะที่จะใช้แปลด้วยทฤษฎีประเภทแสดงอารมณ์ความรู้สึก (Expressive) อย่างไรก็ตาม การแปลครบความมักทำให้บทแปลที่ได้ด้อยกว่าต้นฉบับเพราะผู้แปลยึดติดกับต้นฉบับมากกว่าจะคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปล และไม่อิสระพอที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อได้ ซึ่งนิวมาร์กเรียกว่าเกิดการสูญเสียความหมายที่แปรไปตามบริบทและความหมายที่เกิดจากการรับรู้และเข้าใจของผู้แปล (Cognitive and pragmatic loss)¹²

ส่วนการแปลสื่อความนั้นให้ความสำคัญกับความเข้าใจของผู้อ่าน และความชัดเจนของเนื้อความเป็นสำคัญ จึงเหมาะที่จะใช้แปลด้วยทฤษฎีประเภทให้ข้อมูล (Informative) และด้วยทฤษฎีประเภทปลุก

¹² Peter Newmark, *A Textbook of Translation*, p. 48.

เราให้รู้สึกคล้ายตาม (Vocative) การแปลสื่อความมักทำให้ได้บทแปลที่ดีกว่าต้นฉบับ โดยเป็นภาษา
ปลายทางที่มีสละสลวย เป็นธรรมชาติ เรียบง่ายและกระชับ

อย่างไรก็ดี รูปแบบการแปลที่นิวมาร์กเสนอทั้ง 8 ประเภท ไม่มีเกณฑ์การแบ่งที่ชัดเจน และใน
การแปลต้นฉบับแต่ละชิ้น ผู้แปลสามารถใช้รูปแบบการแปลหลายรูปแบบผสมผสานกันได้ ตามแต่ความ
เหมาะสมของบริบทในต้นฉบับ

ในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยใช้ปัจจัย 2 ประการประกอบการพิจารณาเลือกรูปแบบการแปล ได้แก่

1. ประเภทของตัวบท *Beloved* เป็นต้นฉบับประเภทแสดงอารมณ์ความรู้สึก
(Expressive) เป็นหลัก ซึ่งผู้เขียนได้ระดมทรัพยากรทางภาษามาสังเคราะห์วรรณกรรมชิ้นนี้ออกมา เพื่อ
แสดงความคิดเห็นที่มีต่อสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยปัญหาการเหยียดสีผิว และขณะเดียวกันตัวบทยัง
ปลุกเร้าให้ผู้อ่านรู้สึกคล้ายตาม (Vocative) เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาดังกล่าวด้วย
เพื่อให้ได้บทแปลที่มีอรรถรสเทียบเคียงกับต้นฉบับ ผู้แปลจำเป็นต้องถ่ายทอดทั้งความหมายและความ
งดงามทางภาษาที่ปรากฏในตัวบทต้นฉบับเพื่อให้เกิดผลกับผู้อ่านบทแปลเช่นเดียวกับผู้อ่านต้นฉบับ
ตามที่ผู้เขียนต้องการ

2. วัตถุประสงค์ในการแปล ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์การแปล *Beloved* ให้ถ่ายทอดบท
แปลของวรรณกรรมที่เต็มเปี่ยมไปด้วยคุณค่าทางสังคมและความงดงามของภาษาและวรรณศิลป์ไปสู่
กลุ่มผู้อ่านในวัฒนธรรมปลายทางอย่างมีอรรถรสและความหมายเทียบเคียงกับต้นฉบับ

เมื่อพิจารณาปัจจัยทั้ง 2 ประการข้างต้น ประกอบกับแนวคิดเรื่องรูปแบบการแปลของ นิ
วมาร์กแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า รูปแบบการแปลที่เหมาะสมที่จะใช้ในการแปลนวนิยายเรื่อง *Beloved* คือการ
แปลครบความ (Semantic Translation) เพื่อรักษาความหมายและรูปแบบความงดงามทางภาษาที่
ผู้เขียนตั้งใจนำเสนอในตัวบทไปยังผู้อ่านฉบับแปลให้ได้มากที่สุด อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยจำเป็นต้องใช้รูปแบบ
การแปลแบบอื่นๆ ประกอบบ้างในตัวบทตามแต่ความเหมาะสมของบริบทต้นฉบับ

บทที่ 5
ต้นฉบับและบทแปล

บทที่ 16

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>WHEN the four horsemen came--schoolteacher, one nephew, one slave catcher and a sheriff, the house on the Bluestones Road was so quiet: they thought they were too late. Three of them dismounted, one stayed in the saddle, his rifle ready, his eyes trained away from the house to the left and to the right, because likely as not the fugitive would make a dash for it. Although sometimes, you could never tell, you'd find them folded up tight somewhere: beneath floorboards, in a pantry—once in a chimney. Even then care was taken, because the quietest ones, the ones you pulled from a press, a hayloft, or, that once, from a chimney, would go along nicely for two or three seconds. Caught red-handed, so to speak, they would seem to recognize the futility of outsmarting a whiteman and the hopelessness of outrunning a rifle. Smile even, like a child caught dead with his hand in the jelly jar, and when you reached for the rope to tie him, well, even then you couldn't tell. The very nigger with his head hanging and a little jelly-jar smile on his face could all of a sudden roar, like a bull or some such, and commence to do unbelievable things. Grab the rifle at its mouth; throw himself at the one holding it--anything. So you had to keep back a pace, leave the tying to another. Otherwise you ended up killing what you were paid to bring back alive. Unlike a snake or a bear, a dead nigger could not be skinned for profit and was not worth his own dead weight in coin.</p>	<p>บ้านหลังบนถนนบลูสโตนตกอยู่ในความเงียบ ขณะคนขี่ม้าทั้งสี่มาถึง ทั้งนายครูกับ หลานชาย คนจับทาสและนายอำเภอต่างนึกไปว่าพวกตนมาช้าไปเสียแล้ว สามในสี่ คนลงจากหลังม้า ในขณะที่อีกคนยังคงนั่งอยู่บนหลังสัตว์พาหนะ ขึ้นลำปิ่นเตรียมไว้ เสร็จสรรพ พลาจสอดสายสาบตาจากบ้านไปทางซ้ายที่ ทางขวาที่ เผื่อจะเห็นทาสพุ่ง หนีออกมาพอดี ใครจะรู้ บางทีพวกนั้นก็ขีดตัวแน่นอยู่ที่ไหนสักแห่ง ทั้งที่ได้พื้น กระดาน ในห้องเตรียมอาหาร หรือกระทั่งในปล่องไฟก็เคยมี แม้จะระมัดระวังอย่างไร พวกที่เงียบมากที่สุด คนที่ถูกดึงออกมาจากตู้เสื้อผ้า จากกองฟาง หรือจากปล่องไฟ ในครั้งนั้นก็ยังมีหนีไปได้แต่โดยดีภายในเวลาเพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น และหากถูกจับได้ คาหนังคาเขาละก็ พวกนั้นจะได้เรียนรู้ว่าไร้ประโยชน์ที่คิดไปว่าจะเล่นกับคนขาวและ ไม่มีหวังเลยเช่นกันถ้าคิดจะแข่งกับความไวของลูกปืน ยังมีหน้ามาทำยิ้มใส่ชื่อ เหมือนเด็กที่ถูกจับได้ขณะล้วงมือลงไปในกระปุกแยม และแม้เมื่อคุณจะหาเชือกมา มัดไว้ไม่ให้หนีไปได้อยู่แล้ว ก็ยังบอกไม่ได้ว่าคุณคิดว่าคิดหนักเกินไปตอนไหนอย่างไร นิโกร คอตกที่มีรอยยิ้มใส่ชื่อของเด็กล้วงกระปุกแยมนั้นยังพร้อมจะบ้าบินขึ้นมาอย่างโคตึก หรืออะไรทำนองนั้น ลูกขึ้นมาทำในสิ่งที่เราคาดไม่ถึงได้ทุกเมื่อ ไม่ว่าจะฉวยปาก กระบอปืนหรือพุ่งเข้าใส่คนถือปืนเองก็ได้ทั้งนั้น ทางที่ดีคุณควรจะอยู่ให้ห่าง ออกมาสักก้าวจะดีกว่า ปล่อยการมัดด้วยเชือกให้เป็นหน้าที่ของคนอื่น ไม่เช่นนั้น จุดจบอาจกลายเป็นการฆ่าคนที่คุณได้รับการว่าจ้างให้มาเอากลับไปอย่างมีลม หายใจก็เป็นได้ ที่สำคัญนิโกรที่ตายแล้วถลกหนังขายอย่างงูหรือหมีไม่ได้ด้วย อีกทั้ง ความตายของพวกนั้นก็ไม่ได้มีราคาต่างวดแต่อย่างใด</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>Six or seven Negroes were walking up the road toward the house: two boys from the slave catcher's left and some women from his right. He motioned them still with his rifle and they stood where they were. The nephew came back from peeping inside the house, and after touching his lips for silence, pointed his thumb to say that what they were looking for was round back. The slave catcher dismounted then and joined the others. Schoolteacher and the nephew moved to the left of the house; himself and the sheriff to the right. A crazy old nigger was standing in the woodpile with an ax. You could tell he was crazy right off because he was grunting--making low, cat noises like. About twelve yards beyond that nigger was another one--a woman with a flower in her hat. Crazy too, probably, because she too was standing stock-still--but fanning her hands as though pushing cobwebs out of her way. Both, however, were staring at the same place--a shed. Nephew walked over to the old nigger boy and took the ax from him. Then all four started toward the shed.</p> <p>Inside, two boys bled in the sawdust and dirt at the feet of a nigger woman holding a blood-soaked child to her chest with one hand and an infant by the heels in the other. She did not look at them; she simply swung the baby toward the wall planks, missed and tried to connect a second time, when out of nowhere--in the ticking time the men spent staring at what there was to stare at--the old nigger boy, still mewling, ran through the door behind them and snatched the baby from the arch of its mother's swing.</p>	<p>มีนิโกรหกถึงเจ็ดคนที่กำลังเดินตามถนนตรงไปที่บ้านหลังนั้นเช่นกัน เป็นชายสองคนจากทางซ้ายของคนจับทาสและพวกผู้หญิงอีกจำนวนหนึ่งจากทางขวา เขาให้สัญญาณด้วยปืนในมือให้พวกนั้นหยุดยืนอยู่กับที่ พอหลานนายครูกลับมาจากการแอบมองเข้าไปในบ้านและตะแรมฝีปากเพื่อให้ทุกคนเงียบแล้ว เขาใช้หัวแม่มือชี้บอกทุกคนว่าสิ่งที่พวกเขา กำลังตามอยู่ด้านหลัง หลังจากทีคนจับทาสลงจากม้ามาสมทบ เขาก็กับนายอำเภอพากันเคลื่อนไปทางขวาของตัวบ้าน ส่วนนายครูกับหลานแยกไปทางซ้าย ตรงกองไม้ใกล้ๆ นั้นเอง มีไอ้ นิโกรเฒ่าบ้ายืนกำขวานอยู่ คุณบอกได้ทันทีว่าบ้าก็เพราะมันส่งเสียงคราง เสียงนั้นต่ำคล้ายเสียงแมว ประมาณสิบสองหลาห่างจากนิโกรคนนั้น มีผู้หญิงอีกคนสวมหมวกติดดอกไม้ยืนอยู่ น่าจะบ้าเช่นกันเพราะเธอยืนตัวตรงแต่มือไม้บิดไปมาราวกับบิดโยแมงมุมให้พันทาง ทั้งคู่ต่างเพ่งมองไปที่เดียวกัน นั่นคือ ที่เพิงไม้ หลานนายครูได้ก็ก็ตรงดิ่งไปหานิโกรเฒ่าและดึงเอาขวานออกจากมือ จากนั้นคนขี่ม้าทั้งสี่จึงได้เดินเข้าไปดูที่เพิงไม้ดังกล่าว</p> <p>ในเพิงนั้น พวกเขาพบเด็กชายสองคนเลือดโชกอยู่ในกองขี้เลื่อยและฝุ่นอยู่แทบเท้า นิโกรหญิง เธออุ้มเด็กน้อยร่างโซกเลือดไว้กับอกด้วยมือข้างหนึ่ง ส่วนมืออีกข้างหิ้วข้อเท้าทารกอีกคนไว้ หญิงสาวไม่ได้มองคนขี่ม้าทั้งสี่แม้แต่บ่อย เธอเพียงแต่เหวี่ยงทารกในมือเข้าหากำแพง ครั้งแรกพลาดไป และเมื่อเธอพยายามอีกเป็นหนที่สอง ไม่รู้ว่าโผล่มาจากทางไหน ในเวลาเพียงชั่วเสี้ยวนาฬิกากระดิกซึ่งพวกคนขี่ม้าเข้าไปเพื่อจ้องหาว่ามีอะไรให้จ้องมอง เจ้านิโกรบ้ายที่ยังครางอยู่ไม่หยุดก็พุ่งผ่านประตูด้านหลังมาคว้าตัวทารกไว้จากการเหวี่ยงของวงแขนมารดาได้</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>Right off it was clear, to schoolteacher especially, that there was nothing there to claim. The three (now four--because she'd had the one coming when she cut) pickaninnies they had hoped were alive and well enough to take back to Kentucky, take back and raise properly to do the work Sweet Home desperately needed, were not. Two were lying open-eyed in sawdust; a third pumped blood down the dress of the main one--the woman schoolteacher bragged about, the one he said made fine ink, damn good soup, pressed his collar the way he liked besides having at least ten breeding years left. But now she'd gone wild, due to the mishandling of the nephew who'd overbeat her and made her cut and run. Schoolteacher had chastised that nephew, telling him to think--just think what would his own horse do if you beat it beyond the point of education. Or Chipper, or Samson. Suppose you beat the hounds past that point thataway. Never again could you trust them in the woods or anywhere else. You'd be feeding them maybe, holding out a piece of rabbit in your hand, and the animal would revert--bite your hand clean off. So he punished that nephew by not letting him come on the hunt. Made him stay there, feed stock, feed himself, feed Lillian, tend crops. See how he liked it; see what happened when you overheat creatures God had given you the responsibility of--the trouble it was, and the loss. The whole lot was lost now. Five. He could claim the baby struggling in the arms of the mewling old man, but who'd tend her? Because the woman--something was wrong with her. She was looking at him</p>	<p>นับตั้งแต่ต้น ทุกคนโดยเฉพาะตัวนายครูเองประจักษ์ชัดแล้วว่า ไม่มีอะไรเหลือให้อ้างสิทธิ์เรียกร้อง ทั้งๆ ที่พวกนั้นยังมีชีวิตและอยู่ในสภาพดีพอที่พวกเขาควรจะนำตัวกลับไปเคนตักกี และขุนไว้ให้โตเพื่อทำงานที่สวีตโฮมกำลังต้องการหนักหนาๆ ตาม แม้แต่เจ้าเด็กสามคน (ซึ่งจริงๆ ต้องเป็นสี่ เพราะเช็ดคลอดอีกคนตอนหนีมา) เด็กสองคนนอนตาเบิกโพลงอยู่ในกองขี้เลื่อย อีกคนยังไม่หยุดรดเลือดใส่กระโปรงของหญิงสาวคนที่นายครูเคยโวไว้เยอะว่าสมน้ำหน้หนักได้ดี ทำซูเปอร์ออย รีดปกเสื้อได้เรียบกริบตามแบบที่เขาชอบ หน้าซำยังมีอายุในวัยเจริญพันธุ์ได้อีกเป็นสิบปี ตอนนีเธอคนนั้นเสียสติไปแล้ว ก็หลานชายเขาเองที่ทำร้ายเธอเสียรุนแรงทำให้เธอหนีออกมา นายครูทำโทษหลานชายแล้ว และยังสอนให้ลองคิด แค่คิดเท่านั้นว่า ถ้าเขียนม้าที่ตนเองเลี้ยงไว้รุนแรงเกินจะเป็นการสั่งสอน จะเป็นเจ้าชิปเปอร์หรือเจ้าซิมสัน มันจะเป็นเช่นไร การเขียนหมาล่าเนื้อไปเต็มแรงก็อย่าได้หวังจะไว้ใจมันอีกต่อไป ไม่ว่าจะอยู่ในป่าหรือที่ไหนก็ตาม และแม้จะเลี้ยงมันด้วยอาหารอันโอชะ หยิบยื่นเนื้อกระต่ายให้ แต่ก็ไม่อาจทำให้มันกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้ กลับจะมาแว้งกัดมือแทนเสียด้วยซ้ำ นายครูลงโทษหลานคนนั้นโดยการไม่อนุญาตให้ออกตามล่าพวกทาสด้วยกันและปล่อยให้เขาทำงานเลี้ยงสัตว์อยู่กับไร่ หุงหาอาหารกินเอง ป้อนข้าว ป้อนน้ำเลียเย็น พร้อมทั้งดูแลพืชพันธุ์ด้วย ดูซิว่าเขาจะชอบสิ่งนั้นไหม ดูว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้าไปทารุณสิ่งมีชีวิตอื่นที่พระเจ้าบัญชาให้เราเป็นคนดูแล ไหนจะปัญหาไหนจะความเสียหาย สรุปคือนายครูต้องเสียทาสไปทั้งหมด ห้าคนที่เดียวจริงๆ เขาน่าจะอ้างสิทธิ์เหนือเจ้าทารกคนที่ดินอยู่ในวงแขนของนิโกรบ้า แต่ใครจะเป็นคนดูแลเล่า ในเมื่อหญิงคนนั้นก็เสียสติไปแล้ว เธอกำลังจ้องมาที่เขา นี่ถ้าหลานชายของเขาได้มาเห็นสายตาคู่นั้นแล้วล่ะก็ รับรองว่าจะต้องได้เรียนรู้บทเรียนที่ว่า <i>คนเราไม่สามารถ</i></p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>now, and if his other nephew could see that look he would learn the lesson for sure: you just can't mishandle creatures and expect success.</p> <p>The nephew, the one who had nursed her while his brother held her down, didn't know he was shaking. His uncle had warned him against that kind of confusion, but the warning didn't seem to be taking. What she go and do that for? On account of a beating? Hell, he'd been beat a million times and he was white. Once it hurt so bad and made him so mad he'd smashed the well bucket. Another time he took it out on Samson--a few tossed rocks was all. But no beating ever made him. ..I mean no way he could have. ..What she go and do that for? And that is what he asked the sheriff, who was standing there amazed like the rest of them, but not shaking. He was swallowing hard, over and over again. "What she want to go and do that for?"</p> <p>The sheriff turned, then said to the other three, "You all better go on. Look like your business is over. Mine's started now."</p> <p>Schoolteacher beat his hat against his thigh and spit before leaving the woodshed. Nephew and the catcher backed out with him. They didn't look at the woman in the pepper plants with the flower in her hat. And they didn't look at the seven or so faces that had edged closer in spite of the catcher's rifle warning. Enough nigger eyes for now. Little nigger-boy eyes open in sawdust; little nigger-girl eyes staring between the wet fingers that held her face so her head wouldn't fall off; little nigger-baby eyes crinkling up to cry in the arms of</p>	<p>คาดหวังให้สิ่งดีๆ เกิดขึ้นจากการทารุณกรรมสิ่งมีชีวิตไปได้เลย</p> <p>หลานชายคนที่ดูดนมจากอกนิโกรสาวในตอนพี่ชายเขากักขังเธอไว้ไม่รู้หรอกว่าตัวเขากำลังอยู่ในอาการสั่นเทา ผู้เป็นลุงเคยเตือนเจ้าหลานคนนั้นแล้วว่าอย่าไปสับสน แต่มันก็ไม่เห็นจะฟังคำเตือนนั้น ไม่เข้าใจว่าเธอทำลงไปทำไม เพราะถูกเขียนตีมางั้นหรือ ให้ตายเถอะ! ตัวเขาเองเสียอีกที่เป็นคนขาว เคยถูกเขียนตีเป็นล้านๆ ครั้งหนึ่งเจ็บแทบตายและทำให้เขาโกรธนักจนทุบถ้ำน้ำแตกกระจาย หรืออีกทีก็ไปลงที่เจ้าแซมสัน ขว้างหินใส่มันก็เท่านั้น แต่ก็ไม่เคยมีการเขียนตีครั้งไหนที่จะทำให้เขาถึงกับเสียสติถึงเพียงนั้นและไม่มีทางที่จะมีด้วย เธอจะทำไปทำไมกันนะ นั่นคือสิ่งที่เขาตั้งคำถามครั้งแล้วครั้งเล่ากับนายอำเภอคนที่อยู่ในอารามตึกใจเช่นคนอื่นๆ แต่ยังไม่มีการเนื้อตัวสั่นเทา "เธอทำลงไปเพื่ออะไร" นายครูพยายามกลืนน้ำลาย</p> <p>นายอำเภอหันมาบอกกับอีกสามคนว่า "พวกคุณกลับไปก่อนเถอะ ดูเหมือนว่างานของพวกคุณเสร็จแล้ว ของผมสิ เพิ่งจะเริ่ม"</p> <p>นายครูตบหมวกเข้ากับต้นขา ถ่มน้ำลาย แล้วออกจากพุ่มไม้ขึ้นมา โดยมีหลานกับคนจับทาสตามมาด้วย ไม่มีใครใส่ใจผู้หญิงคนที่สวมหมวกติดดอกไม้หรือนิโกรอีกหกเจ็ดคนที่ยื่นหน้าเข้ามาใกล้แม้ว่าจะมีปลายกระบอกจากปืนของคนจับทาสจ่อเตือนอยู่ เกินพอแล้วสำหรับสายตาของนิโกรที่จับจ้อง ทั้งสายตาของเด็กชายนิโกรที่นอนคลุกขี้เลื่อย สายตาของเด็กหญิงนิโกรที่มองผ่านนิ้วมือเปียกที่คอยประคองใบหน้าของเจ้าหล่อนไว้เพื่อไม่ให้ศีรษะโค่นลงมา สายตาของทารกที่ร้องไห้หลกหลุกตาไปมาในอ้อมกอดของนิโกรบ้า และสายตาของนิโกรบ้าเองที่ไม่ได้เป็นอะไรเลย นอกจากจุดสีเงินจับจ้องอยู่แต่ปลายเท้าของตนเอง ที่แย่ที่สุดดูจะเป็นสายตาของหญิงสาวนิโกรคนที่ดูราวกับว่าเธอไม่มีดวงตา ตาขาวของเธอหายไปหมดแล้วและ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>the old nigger whose own eyes were nothing but silvers looking down at his feet. But the worst ones were those or the nigger woman who looked like she didn't have any. Since the whites in them had disappeared and since they were as black as her skin, she looked blind.</p> <p>They unhitched from schoolteacher's horse the borrowed mule that was to carry the fugitive woman back to where she belonged, and tied it to the fence.</p> <p>Then with the sun straight up over their heads, they trotted off, leaving the sheriff behind among the damndest bunch of coons they'd ever seen. All testimony to the results of a little so-called freedom imposed on people who needed every care and guidance in the world to keep them from the cannibal life they preferred.</p> <p>The sheriff wanted to back out too. To stand in the sunlight outside of that place meant for housing wood, coal, kerosene-fuel for cold. Ohio winters, which he thought of now, while resisting the urge to run into the August sunlight. Not because he was afraid. Not at all. He was just cold. And he didn't want to touch anything. The baby in the old man's arms was crying, and the woman's eyes with no whites were gazing straight ahead. They all might have remained that way, frozen till Thursday, except one of the boys on the floor sighed. As if he were sunk in the pleasure of a deep sweet sleep, he sighed the sigh that flung the sheriff into action.</p>	<p>เมื่อตาของเธอก็ดำเหมือนสีผิว เธอจึงดูเหมือนเป็นคนตาบอด</p> <p>คนที่ม้าสามคนแก้มัดลาที่ขอยืมมาจากม้าของนายครูไปผูกไว้กับรั้วแทน อันที่จริงแล้ว ลาดตัวนี้ต้องทำหน้าที่ลากตัวทาสสาวที่หนีออกมากลับไปยังสถานที่ที่เธอเป็นส่วนหนึ่งของมัน เมื่อดวงอาทิตย์เคลื่อนมาตรงศีรษะก็ได้เวลาที่พวกเขาทั้งสามต้องออกจากที่นั่น ทั้งนายอำเภอไว้เบื้องหลังกับพวกนิโกรซึ่งเลวที่สุดเท่าที่พวกเขาจะเคยพบเคยเห็น พยานหลักฐานที่มียืนยันได้ถึงผลของการให้อิสระภาพแม้เพียงน้อยนิดแก่ผู้ที่ต้องการความดูแลเอาใจใส่อย่างเต็มที่ รวมทั้งคำแนะนำทั้งหลายในโลกเพื่อจะทำให้พวกเขาได้อยู่ห่างไกลจากการมีชีวิตเยี่ยงคนป่าเถื่อนตามที่ชอบกันมากกว่า</p> <p>ส่วนนายอำเภอเองก็อยากจะกลับออกไปเช่นกัน การยืนอยู่กลางแสงแดดนอกสถานที่แห่งนั้นทำให้เขานึกถึงแต่กระท่อมไม้ ถ่านหินกับน้ำมันก๊าดไว้เติมเชื้อไฟ นั่นคือฤดูหนาวของโอไฮโอที่เขานึกถึงอยู่ในขณะนี้ ขณะที่กำลังต่อต้านกับความรู้สึกอยากสัมผัสแสงแดดเดือนสิงหาคม ไม่ใช่เพราะเขากลัวเกรงสิ่งใด ไม่เลย แต่เขาหนาวและไม่ต้องการแต่ต้องอะไรทั้งสิ้น เด็กทารกในอกนิโกรบ้ำยังร้องไห้ไม่หยุด ส่วนนัยน์ตาที่ไม่เหลือดวงสีขาวของหญิงสาวยังล่องลอยไปเบื้องหน้า ทั้งหมดอาจต้องอยู่ในสภาพแข็งที่อเช่นนั้นไปถึงวันพฤหัสบดีก็เป็นได้ เว้นเฉพาะเด็กชายคนหนึ่ง ที่นอนหายใจเป็นจังหวะสม่ำเสมอราวกับตกอยู่ในห้วงนิทรอันแสนหวาน และเสียงจังหวะหายใจของเด็กชายนั่นเองที่ปลุกให้นายอำเภอตื่นขึ้นจากภวังค์เพื่อปฏิบัติหน้าที่ของตนต่อไป</p> <p>“ทุกอย่างจบแล้ว ฉันจะพาเธอไป แคนนี้ก็เหลือแหล่แล้ว ตามมานี้”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>"I'll have to take you in. No trouble now. You've done enough to last you. Come on now."</p> <p>She did not move.</p> <p>"You come quiet, hear, and I won't have to tie you up."</p> <p>She stayed still and he had made up his mind to go near her and some kind of way bind her wet red hands when a shadow behind him in the doorway made him turn. The nigger with the flower in her hat entered.</p> <p>Baby Suggs noticed who breathed and who did not and went straight to the boys lying in the dirt. The old man moved to the woman gazing and said, "Sethe, you take my armload and gimme yours."</p> <p>She turned to him, and glancing at the baby he was holding, made a low sound in her throat as though she'd made a mistake, left the salt out of the bread or something.</p> <p>"I'm going out here and send for a wagon," the sheriff said and got into the sunlight at last.</p> <p>But neither Stamp Paid nor Baby Suggs could make her put her crawling-already ? girl down. Out of the shed, back in the house, she held on. Baby Suggs had got the boys inside and was bathing their heads, rubbing their hands, lifting their lids, whispering, "Beg your pardon, I beg your pardon," the whole time. She bound their wounds and made them breathe camphor before</p>	<p>หญิงสาวนิ่ง</p> <p>"เดินมาดีๆ ละ ได้ยินไหม อย่าให้ต้องล่ามกันไป"</p> <p>หญิงสาวยังคงนิ่ง นายอำเภอจึงตัดสินใจเข้าไปใกล้และพยายามมัดมือที่ชุ่มเลือดของเธอไว้ เงานีในทางเดินจากเบื้องหลังทำให้นายอำเภอหันไปมอง นิโกรหญิงสวมหมวกติดดอกไม้ก้าวเข้ามา</p> <p>เบบี ซักส์สำรวจดูว่าใครยังมีลมหายใจอยู่หรือหมดลมหายใจไปแล้วบ้าง จากนั้นนางตรงเข้าไปหาเด็กชายสองคนที่นอนคลุกฝุ่น ส่วนนิโกรบ่าก็เดินตรงเข้าไปหาหญิงสาว จ้องมองพร้อมพูดว่า "เซ็ธ แลกกันเหอะ"</p> <p>หญิงสาวจึงหันไปทางเขาและชำเลืองมองทารกในอ้อมแขนของนิโกรบ่า เธอครางในลำคอราวกับว่าเธอได้ทำความผิดที่ไม่ได้ใส่เกลือลงไปในขนมปังหรืออะไรอย่างนั้น</p> <p>"ผมจะไปเรียกรถลากมารับตัวเธอไป" นายอำเภอพูดและเดินออกไปกลางแจ้งไปในที่สุด</p> <p>ไม่ว่าจะเป็นเบบี ซักส์หรือแสตมป์ เพดก็ไม่สามารถทำให้เซ็ธวางเด็กน้อยผู้อยู่ในวัยที่น่าจะคลานได้แล้ว ลงจากอ้อมอกได้ เธอยังอุ้มเด็กน้อยไว้ตั้งแต่เดินออกมาจากพุ่มไม้จนกระทั่งเข้าไปในบ้าน เบบี ซักส์พาหลานชายสองคนเข้าไปข้างในและสรรผมให้ ภูมิ้อและเปิดเปลือกตาของเด็กชายทั้งสองขึ้น ตลอดเวลานางพรวดแต่พูดว่า "อย่าขอโทษ อย่าขอโทษ" เธอทำแผลให้หลานๆ พร้อมกับให้ดมยาดมก่อนจะหันไปดูแลเซ็ธ เบบี ซักส์ดึงตัวทารกที่ร้องไห้จากแสตมป์ เพดและอุ้มมาพาดบ่าหนึ่งไว้ครู่ใหญ่ จากนั้นจึงพาไปยืนอยู่ตรงหน้าแม่ของเด็ก</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>turning her attention to Sethe. She took the crying baby from Stamp Paid and carried it on her shoulder for a full two minutes, then stood in front of its mother.</p> <p>“It's time to nurse your youngest,” she said.</p> <p>Sethe reached up for me baby without letting the dead one go.</p> <p>Baby Suggs shook her head. “One at a time,” she said and traded the living for me dead, which she carried into the keeping room. When she came back, Sethe was aiming a bloody nipple into the baby's mouth. Baby Suggs slammed her fist on the table and shouted, “Clean up! Clean yourself up!”</p> <p>They fought then. Like rivals over the heart of the loved, they fought. Each struggling for the nursing child. Baby Suggs lost when she slipped in a red puddle and fell. So Denver took her mother's milk right along with the blood of her sister. And that's the way they were when the sheriff returned, having commandeered a neighbor's cart, and ordered Stamp to drive it.</p> <p>Outside a throng, now, of black faces stopped murmuring. Holding the living child, Sethe walked past them in their silence and hers. She climbed into the cart, her profile knife-clean against a cheery blue sky. A profile that shocked them with its clarity. Was her head a bit too high? Her back a little too straight? Probably. Otherwise the singing would have begun at once, the moment she appeared in the doorway of the house on Bluestone Road. Some cape of sound would have quickly been wrapped around her, like arms to hold and steady her on the way. As it was, they waited till the cart turned about, headed west to</p>	<p>“ได้เวลาดูแลเจ้าตัวเล็กนี้แล้ว” นางบอก</p> <p>เซ็ธลุกขึ้นมาจะคว้าตัวทารกไปโดยที่อีกมือยังคงไม่ยอมปล่อยเด็กน้อยที่ สิ้นลมไปแล้ว</p> <p>แต่เบบี ชักส์สั่นหัว พร้อมทั้งพูดกับเซ็ธว่า “ทีละคนดี” และแลกทารกกับ ร่างที่ไร้วิญญาณของเด็กน้อยมา แล้วจึงนำร่างนั้นไปวางในห้อง พอกลับออกมา ก็เห็นเซ็ธกำลังจะเอาเต้านมที่เปราะละเอียดใส่ปากทารก เบบี ชักส์ใช้กำปั้นทุบตี พร้อมตะโกนว่า “ไปล้างตัวซะ ไปล้างตัวให้สะอาดก่อน”</p> <p>ทั้งคู่ยืนอยู่ดูคุณกระซอกกัน อย่างกับคู่แข่งที่จะแย่งชิงหัวใจของบุคคลที่ตน แสนรัก แต่ละนางดิ้นรนเพื่อให้ได้ทารกน้อยมาครอบครอง ในที่สุด เบบี ชักส์เป็น ฝ่ายพ่ายแพ้ เมื่อนางสิ้นไปบนกองเลือดและลึ่มลง เดนเวอร์จึงได้ดูदनมแม่เกล้า เลือดที่สาวจนได้ และนั่นคือสภาพของคนเหล่านี้เมื่อนายอำเภอกลับมาพร้อมมรด ลากของเพื่อนบ้านและสั่งให้เสตมภ์ เพดเป็นคนขับ</p> <p>ส่วนบรรยากาศภายนอก หน้าดำๆ ต่างเลิกวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องที่เกิดขึ้น กันแล้ว เซ็ธอุ้มทารกที่ยังมีชีวิตอยู่ผ่านฝูงชนนั้นออกมาท่ามกลางความเงิบงันทั้งของ ฝูงชนและของตัวเอง เธอป็นขึ้นรถลากไป พร้อมกับมิดของกลางที่ส่องแสงประกาย ทำฟ้าสีคราม ของกลางชิ้นที่ทำให้ทุกคนตื่นตระหนกในความวาวของคมมิด สีระเซ เชิดหิ่งหรือหลังของเธอยึดตรงเกินไปหรือเปล่า อาจจะใช่ ไม่เช่นนั้น เสียงร้องเพลง น่าจะดังขึ้นในบัดดลเมื่อเธอปรากฏกายขึ้นคางทางเดินในบ้านบนถนนบลูสโตน เสียง นั้นน่าจะโอบล้อมรอบร่างของเธออย่างรวดเร็วประดุจอ้อมแขนที่โอบอุ้มและทำให้เธอ มั่นคงไปตามทาง แต่ความเป็นจริงก็คือ พวกเขาขังนั่งจนรถลากเลี้ยวออกไปทาง ตะวันตกเพื่อมุ่งหน้าเข้าสู่เมือง ไม่มีคำพูดใดๆ มีแต่เสียงครางหึ่งๆ ไม่มีคำพูดใด</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>town. And then no words. Humming. No words at all.</p> <p>Baby Suggs meant to run, skip down the porch steps after the cart, screaming, No. No. Don't let her take that last one too. She meant to. Had started to, but when she got up from the floor and reached the yard the cart was gone and a wagon was rolling up. A red-haired boy and a yellow-haired girl jumped down and ran through the road toward her. The boy had a half-eaten sweet pepper in one hand and a pair of shoes in the other.</p> <p>"Mama says Wednesday." He held them tighter by their tongues. "She says you got to have these fixed by Wednesday."</p> <p>Baby Suggs looked at him and then at the woman holding a twitching lead horse to the road.</p> <p>"She says Wednesday, you hear? Baby? Baby?"</p> <p>She took the shoes from him--high-topped and muddy—saying, "I beg your pardon. Lord, I beg your pardon. I sure do."</p> <p>Out of sight the cart creaked on down Bluestone Road. Nobody in it spoke. The wagon rock had put the baby to sleep. The hot sun dried Sethe's dress stiff like rigor mortis.</p>	<p>เลยจริงๆ</p> <p>เบบี ชักส์ตั้งใจว่าจะวิ่งก้าวลงจากระเบียงตามรถลากออกไป เธอส่งเสียงตะโกนร้องอย่า อย่า อย่าปล่อยให้เช็ทพาทารกน้อยไปด้วย นางตั้งใจว่าจะทำเช่นนั้น และเริ่มที่จะทำแล้ว แต่เมื่อนางลุกขึ้นมาจากพื้น กว่าที่จะออกมาถึงสนามหน้าบ้านได้ รถลากก็จากไปเสียแล้ว มีรถลากอีกคันวิ่งเข้ามาเทียบแทน เด็กชายหัวแดงกับเด็กหญิงผมทองกระโดดลงมา ทั้งคู่วิ่งมาตามถนนตรงเข้ามาหานาง มือข้างหนึ่งของเด็กชายยังถือพริกหวานที่มีร่องรอยถูกกินไปครึ่งหนึ่ง ส่วนอีกข้างหนึ่งก็หิ้วรองเท้ามาด้วย</p> <p>"แม่จะเอาวันพุธ" เด็กชายจับตรวงล้อรองเท้าไว้แน่น "แม่บอกว่าต้องซ่อมให้เสร็จพุธนี้"</p> <p>เบบี ชักส์มองดูเด็กและเลยข้ามไปยังหญิงที่ถือเชือกบังคับม้าเดินไปบนถนน</p> <p>"เบบี...วันพุธ ได้ยินป่าว ... เบบีอะ"</p> <p>เบบี ชักส์รับรองเท้ามาจากเด็กชาย เป็นรองเท้าหุ้มข้อเลอะโคลน พร้อมพูดว่า "ขอโทษจ๊ะ ขอโทษนะ ได้สิ...ได้"</p> <p>ลับสายตาผู้คนออกไป รถลากยังวิ่งบดถนนบลูสโตนไปเรื่อยๆ คนในรถไม่เคยอะไรสักคำ รถที่โยกไปมากล่อมทารกน้อยจนหลับผล็อยไปในที่สุด ส่วนเปลวแดดก็ทำให้กระโปรงที่เช็ทสวมอยู่แห้งกรังเหมือนร่างคนตายที่แข็งทื่อ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>Sawyer shouted at her when she entered the kitchen, but she just turned her back and reached for her apron. There was no entry now. No crack or crevice available. She had taken pains to keep them out, but knew full well that at any moment they could rock her, rip her from her moorings, send the birds twittering back into her hair. Drain her mother's milk, they had already done. Divided her back into plant life—that too. Driven her fat-bellied into the woods—they had done that. All news of them was rot. They buttered Halle's face; gave Paul D iron to eat; crisped Sixo; hanged her own mother. She didn't want any more news about whitefolks; didn't want to know what Ella knew and John and Stamp Paid, about the world done up the way whitefolks loved it. All news of them should have stopped with the birds in her hair.</p> <p>Once, long ago, she was soft, trusting. She trusted Mrs. Garner and her husband too. She knotted the earrings into her underskirt to take along, not so much to wear but to hold. Earrings that made her believe she could discriminate among them. That for every schoolteacher there would be an Amy; that for every pupil there was a Garner, or Bodwin, or even a sheriff, whose touch at her elbow was gentle and who looked away when she nursed. But she had come to believe every one of Baby Suggs' last words and buried all recollection of them and luck. Paul D dug it up, gave her back her body, kissed her divided back, stirred her rememory and brought her more news: of clabber, of iron, of roosters' smiling, but when he heard her news, he counted her feet and didn't even say goodbye.</p>	<p>นายซอร์เยอร์ตะโกนใส่หน้าเซิร์เมื่อเธอเข้าไปในครัว แต่เซิร์ก็หันหลังให้และคว้าเพียงผ้ากันเปื้อนของเธอออกมา ไม่มีช่องทางใดเปิดให้เข้าไปได้อีก ไม่มีรอยแตกหรือรอยร้าวตรงไหนหลงเหลือไว้ เซิร์พยายามกำจัดรอยร้าวในจิตใจออกไป ทั้งๆ ที่รู้ดีว่ามันอาจจะกลับมาสั่นคลอนความรู้สึกของเธอ กระชากเธอให้หลุดลอยจากหลักยึดเหนี่ยว หรือเข้ามารบกวนหัวสมองเธอได้อีกทุกเมื่อ พรากนมแม่ไปจากเธอ พวกเขาก็กินแล้ว บากแผ่นหลังของเธอให้ต้นไม้ขึ้นได้ก็เหมือนกัน และก็เป็นพวกเขาก่อน ที่ทำให้เธอต้องหอบหิ้วแก๊งเคล็ดเข้าไปทุกชั่วครวเกี่ยวกับพวกเขาล้วนเนาเฟะ พวกเขาละเลงเนยบนหน้าฮัลล์ เอาเหล็กให้พอล ตีกิน ทำเอาซีโซกรอบ แขนคอแม่ของเธอ เธอไม่ต้องการรับรู้เรื่องราวใดๆ เกี่ยวกับพวกคนขาวอีก ไม่อยากรู้ด้วยว่าเอลลา จอห์นกับแสตมป์ เพดเคย์รู้อะไรบ้างเกี่ยวกับโลกซึ่งถูกทำให้เป็นไปตามความพอใจของคนขาว ทุกเรื่องราวของพวกเขาสมควรหยุดลงที่ความหงุดหงิดในหัวสมองเธอ</p> <p>ครั้งหนึ่งนานมาแล้วเธอเคยเป็นคนอ่อนโยน เชื่อคนง่าย เธอเชื่อใจนางการ์เนอร์และสามีของหล่อนด้วยเช่นกัน เธอลัดต่างหูคู่หนึ่งไว้กับกระโปรงชั้นในเพื่อเอาไปไหนมาไหนด้วย โดยมักจะถือติดตัวมากกว่าใส่ไว้เสียอีก ต่างหูคู่ที่ทำให้เธอเชื่อว่าเธอแยกแยะพวกเขาออกจากคนอื่นได้ ทุกๆ ครั้งที่มีนายครูก็จะมีเอมี และทุกๆ ครั้งที่มีนักเรียนก็จะมีนางการ์เนอร์หรือนายบ็อดวินหรือแม่แต่นายอำเภอคนที่เตะข้อศอกเธอด้วยความนุ่มนวลและหันไปทางอื่นเมื่อเธอให้นมลูก เซิร์หันมาเชื่อคำพูดสุดท้ายของเบบี ซักส์ทุกคำและฝังความทรงจำเกี่ยวกับคำพูดเหล่านั้นไปพร้อมกับความโชคดี พอล ดีเป็นคนขูดมันขึ้นมา คินร่างกายให้แก่เธอ จูบแผ่นหลังที่มีรอยแตกปลุกเร้าความทรงจำให้พรั่งพรูขึ้นมาอีกครั้งและเล่าเรื่องต่างๆ ให้เธอฟัง ทั้งเรื่องนมเนย เรื่องเหล็กหรือเรื่องรอยยิ้มเจ้าไก่ตัวผู้ แต่พอเขาได้รับรู้เรื่องราวของเธอบ้างกลับเดินจากไปโดยไม่บอกลาสักคำ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“Don’t talk to me, Mr. Sawyer. Don’t say nothing to me this morning.”</p> <p>“What? What? What? You talking back to me.”</p> <p>“I’m telling you don’t say nothing to me.”</p> <p>“You better get them pies made.”</p> <p>Sethe touched the fruit and picked up the paring knife.</p> <p>When pie juice hit the bottom of the oven and hissed, Sethe was well into the potato salad. Sawyer came in and said, “Not too sweet. You make it too sweet they don’t eat it.”</p> <p>“Make it the way I always did.”</p> <p>“Yeah. Too sweet.”</p> <p>None of the sausages came back. The cook had a way with them and Sawyer’s Restaurant never had leftover sausage. If Sethe wanted any, she put them aside soon as they were ready. But there was some passable stew. Problem was, all her pies were sold too. Only rice pudding left and half a pan of gingerbread that didn’t come out right. Had she been paying attention instead of daydreaming all morning, she wouldn’t be picking around looking for her dinner like a crab. She couldn’t read clock time very well, but she knew when the hands were closed in prayer at the top of the face she was through for the day. She got a metal-top jar, filled it with stew and wrapped the gingerbread in butcher paper. These she dropped in her outer skirt pockets and began washing up. None of it</p>	<p>“อย่าเพิ่งมาพูดอะไรกับฉัน คุณซอร์เวเยอร์ เข้านี้ยังไม่ต้องพูดอะไรกับฉันทั้งนั้น”</p> <p>“ว่าจะไรนะ? หา? ว่าไฉนนะ? กล้าเถียงฉันนี่รี”</p> <p>“ฉันแค่บอกคุณว่ายังไม่ต้องมาพูดอะไรกับฉัน”</p> <p>“ฉันว่าแกไปทำพายให้เสร็จซะ จะดีกว่านะ”</p> <p>เซ็ทและดูผลไม้ และหยิบมีดปอกผลไม้ขึ้นมา</p> <p>เมื่อน้ำที่หยดจากพายไหลลงสู่พื้นเตาอบและเดือดปุดๆ เธอก็กังวลอยู่กับสลัดมันฝรั่งแล้ว นายซอร์เวเยอร์เดินเข้ามาและพูดว่า “อย่าใส่หวานไปนักสิ แกทำหวานไป พวกนั้นก็ไม่กิน”</p> <p>“ก็ปรุงอย่างที่ผมทำทุกทีนั่นล่ะ”</p> <p>“ก็นั่นแหละ หวานไป”</p> <p>ไม่เคยมีไส้กรอกเหลือกลับมาสักชิ้น พ่อครัวของที่นี่มีสูตรเด็ด ไส้กรอกของร้านอาหารซอร์เวเยอร์จึงไม่เคยเหลือค้าง ถ้าเซ็ทอยากกิน เธอต้องแบ่งไว้ตั้งแต่ตอนทำเสร็จใหม่ๆ ที่พอจะเหลืออยู่บ้างก็เป็นสตูว์รสชาติไม่เลว แต่ปัญหาคือว่าพายก็ดันขายหมดไปเสียอีก จะเหลือก็แต่พุดดิ้งข้าวกับขนมปังขิงที่ออกมาไม่สุดดีอีกครั้งถัด ถ้าเซ็ทใส่ใจเสียหน่อยแทนที่จะมัวแต่ฝันกลางวันตลอดทั้งเช้า เธอก็คงไม่ต้องมัวแต่หาของกินงุ่มง่ามอยู่อย่างนี้ ก็โมงแล้วเซ็ทก็ดูนาฬิกาไม่เก่ง รู้แค่ถ้าเข็มทั้งสองไปประกบกันประจวบพนมมือ สวมนต์ตรงยอดของหน้าปัดเมื่อใด ชีวิตเธอก็ผ่านอีกวันหนึ่งไปได้แล้ว เซ็ทหยิบขวดโหลฝาโลหะมาตักสตูว์ใส่ และห่อขนมปังขิงด้วยกระดาษห่อเนื้อ แล้วจึงเอาทั้งหมดใส่กระเป๋ากระโปรงตัวนอก พอเสร็จก็จัดแจงล้างมือ อาหารพวกนี้ไม่เหมือนกับที่พ่อครัวและเด็กเสิร์ฟในร้านสองคนเอากลับไปสักอย่าง นายซอร์เวเยอร์ให้อาหารกลางวันรวมใน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>was anything like what the cook and the two waiters walked off with. Mr. Sawyer included midday dinner in the terms of the job—along with \$3.40 a week—and she made him understand from the beginning she would take her dinner home. But matches, sometimes a bit of kerosene, a little salt, butter too—these things she took also, once in a while, and felt ashamed because she could afford to buy them; she just didn't want the embarrassment of waiting out back of Phelps store with the others till every white in Ohio was served before the keeper turned to the cluster of Negro faces looking through a hole in his back door. She was ashamed, too, because it was stealing and Sixo's argument on the subject amused her but didn't change the way she felt; just as it didn't change schoolteacher's mind.</p> <p>“Did you steal that shoat? You stole that shoat.” Schoolteacher was quiet but firm, like he was just going through the motions—not expecting an answer that mattered. Sixo sat there, not even getting up to plead or deny. He just sat there, the streak-of-lean in his hand, the gristle clustered in the tin plate like gemstones—rough, unpolished, but loot nevertheless.</p> <p>“You stole that shoat, didn't you?”</p> <p>“No. Sir.” Said Sixo, but he had the decency to keep his eyes on the meat.</p> <p>“You telling me you didn't steal it, and I'm looking right at you?”</p> <p>“No, sir. I didn't steal it.”</p> <p>Schoolteacher smiled. “Did you kill it?”</p>	<p>เงื่อนไขการทำงานของเธอด้วย พร้อมกับค่าแรงสัปดาห์ละ 3.40 เหรียญ และเช็ทก็แสดงให้เขาผู้ตั้งแต่นั้นว่าเธอจะเก็บอาหารกลางวันนั้นกลับไปกินที่บ้าน ส่วนไม้ขีดไฟ น้ำมันก๊าดบ้างนิดหน่อย เกลืออีกเล็กน้อยและเนย นานๆ ที่ เธอถึงจะฉวยติดมือกลับบ้านไปด้วย เช็ทรู้สึกละอายที่ทำเช่นนั้น เพราะเธอเองก็มีเงินพอจะซื้อของพวกนี้ได้ แต่เพียงเพราะเธอไม่อยากอับอายที่ต้อรออยู่หลังร้านเฟลป์สพร้อมกับคนอื่นๆ จนกระทั่งคนขาวทุกคนในโอไฮโอได้ซื้อของในร้านให้เสร็จเสียก่อน คนชายถึงจะหันมาแลกลุ่มนิโกรหน้าดำๆ ที่ด้อมๆ มองๆ ผ่านทางช่องประตูหลังร้าน เธอยังรู้สึกละอายเมื่อตระหนักว่าสิ่งที่เธอทำคือการลักขโมย และแม้ว่าคำแก้ตัวของซีโซในเรื่องนี้พอจะทำให้เธอหัวเราะออกอยู่บ้าง แต่ก็ไม่อาจเปลี่ยนความรู้สึกของเธอไปได้ เหมือนกับที่มันไม่อาจเปลี่ยนความคิดของนายครูเช่นกัน</p> <p>“แก...แกขโมยลูกหมูนั่นไปไฉนัย แกเป็นคนขโมยลูกหมูนั่นไป” นายครูพูดเสียงเบาแต่มั่นใจเหมือนกำลังพูดไปตามน้ำโดยไม่คิดว่าจะต้องได้คำตอบสลักสำคัญใดๆ กลับมา ซีโซนั่งอยู่ตรงนั้นโดยไม่ได้อู้ลุกขึ้นมาปฏิเสธหรือยอมรับ เขานั่งนิ่งอยู่กับที่โดยมีเนื้อหมูไม่ติดมันอยู่ในมือกับกระดูกที่กองรวมอยู่ในจานละม้ายคล้ายเป็นอัญมณีมีค่า ซึ่งยังไม่ผ่านการเจียรระโนมา ผิวจึงยังหยาบ ไม่เนียนเรียบ แต่ก็ยังมีวายุถูกขโมย</p> <p>“มึงขโมยลูกหมูนั่นไปไฉนัย”</p> <p>“เปล่านะนาย” ซีโซตอบ โดยยังแสดงความสุภาพด้วยการหลบสายตาไปที่ชิ้นเนื้อ</p> <p>“มึงบอกไม่ได้ขโมยอะไรอะ กูคิดไปเองงั้นสิ”</p> <p>“เปล่านะครับ ไม่ได้ขโมย”</p> <p>นายครูยิ้ม “ถ้าจั้นมึงฆ่ามันไปไฉนแหละ”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“Yes, sir. I killed it.”</p> <p>“Did you butcher it?”</p> <p>“Yes, sir.”</p> <p>“Did you cook it?”</p> <p>“Yes, sir.”</p> <p>“Well, then. Did you eat it?”</p> <p>“Yes, sir. I sure did.”</p> <p>“And you telling me that’s not stealing?”</p> <p>“No, sir. It ain’t”</p> <p>“What is it then?”</p> <p>“Improving your property, sir.”</p> <p>“What?”</p> <p>“Sixo plant rye to give the high piece a better chance. Sixo take and deed the soil, give you more crop. Sixo take and feed Sixo give you more work.”</p> <p>Clever, but schoolteacher beat him anyway to show him that definitions belonged to the definers—not the defined. After Mr. Garner died with a hole in his ear that Mrs. Garner said was an exploded ear drum brought on by stroke and Sixo said was gunpowder, everything they touched was looked on as stealing. Not just a rifle of corn or two yard eggs the hen herself didn’t even remember, everything. Schoolteacher took away the guns from the Sweet Home men and, deprived of game to round out their diet of bread, beans, hominy, vegetables and a little extra</p>	<p>“ครับ ฆ่าครับ”</p> <p>“แล้วมีงแล่น้ำมันหรือเปล่า”</p> <p>“ครับ”</p> <p>“แล้วก็เอาไปทำกับข้าว”</p> <p>“ครับ”</p> <p>“จากนั้นก็กินมันเข้าไปละสิ”</p> <p>“ครับ ไซ่ครับ”</p> <p>“แต่มีงบอกกูว่าไม่ได้ขโมย”</p> <p>“เปล่านะครับ ไม่ได้ขโมย”</p> <p>“แล้วจะให้เรียกว่าอะไรวะ”</p> <p>“เพิ่มมูลค่าทรัพย์สินสมบัติของนายไงครับ”</p> <p>“อะไรนะ”</p> <p>“ไซ่ไซ่ปลูกข้าวไรย์เพื่อให้นายขายข้าวได้ราคาดี ไซ่ไซ่ก็ต้องได้กินให้แข็งแรงไปพรวนดินใส่ปุ๋ย ดอกผลนายจะได้เพิ่มขึ้นอีก แล้วไซ่ไซ่ก็เลยต้องได้กินอีกให้แข็งแรงเลี้ยงไซ่ไซ่ จะได้ทำงานให้นายมากขึ้น”</p> <p>ฉลาดนี่ แต่นายครูก็เขียนเขาให้สำนึกว่าคำนิยามต้องมาจากผู้นิยามเท่านั้น ผู้ถูกนิยามไม่มีสิทธิ์ หลังจากนายการ์เนอร์เสียชีวิตไปพร้อมหูที่ทะลุเป็นรู ซึ่งนางการ์เนอร์บอกว่าเกิดขึ้นจากเยื่อแก้วหูฉีกขาดเพราะโดนฟาด แต่ไซ่ไซ่บอกว่าเกิดจากดินปืน ไม่ว่าจะพวกเขาจะหยิบจะจับอะไรก็ถูกหาว่าเป็นการลักขโมยไปเสียหมด ไม่ใช่แค่ผักข้าวโพด หรือไข่ไก่ไปหลายทุ่งฟองสองฟองที่แม่มันเองยังไม่จำเสียด้วยซ้ำ ทุกอย่างจริงๆ นายครูยึดปืนคืนจากทาสไนโร สวีตโฮมแล้วยังสั่งห้ามไม่ให้แบ่งขนมปัง ถั่ว ข้าวโพด ผักอื่นๆ รวมทั้ง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>at slaughter time, they began to pilfer in earnest, and it became not only their right but their obligation.</p> <p>Sethe understood it then, by now with a paying job and an employer who was kind enough to hire an ex-convict, she despised herself for the pride that made pilfering better than standing in line at the window of the general store with all the other Negroes. She didn't want to jostle them or be jostled by them. Feel their judgment or their pity, especially now. She touched her forehead with the back of her wrist and blotted the perspiration. The workday had come to a close and already she was feeling the excitement. Not since that other escape had she felt so alive. Slopping the alley dogs, watching their frenzy, she pressed her lips. Today would be a day she would accept a lift if anybody on a wagon offered it. No one would, and for sixteen years her pride had not let her ask. But today. Oh, today. Now she wanted speed, to skip over the long walk home and <i>be there.</i></p> <p>When Sawyer warned her about being late again, she barely heard him. He used to be a sweet man. Patient, tender in his dealings with his help. But each year, following the death of his son in the War, he grew more and more crotchety. As though Sethe's dark face was to blame.</p> <p>"Uh huh," she said, wondering how she could hurry time along and get to the no-time waiting for her.</p> <p>She needn't have worried. Wrapped tight, hunched forward, as she</p>	<p>เศษเนื้อสัตว์ที่เชื่อมมาไว้กิน พวกทาสจึงต้องหัดขโมยโดยเจตนา จนการลักขโมยไม่ใช่เป็นแค่สิทธิแต่เป็นหน้าที่ที่พวกเขาต้องทำด้วย</p> <p>ในยามนั้นเซธยังพอเข้าใจ แต่มาบัดนี้ด้วยงานที่เธอมีทำเพื่อหาเลี้ยงชีพและนายจ้างที่ใจกว้างพอจะรับคนเคยมีคดีติดตัวเข้าทำงาน เซธรู้สึกรังเกียจความทะนงตนที่ทำให้คิดไปว่าการลักขโมยนั้นดีกว่าจะไปยืนต่อแถวซื้อของอยู่หน้าร้านร่วมกับนิโกรคนอื่น ๆ เธอไม่อยากเข้าไปเบียดกับพวกเขาหรือถูกเบียดเสียดจากคนพวกนั้น เซธรู้สึกได้ถึง ความสงสารและคำพิพากษาที่พวกเขามีต่อเธอ โดยเฉพาะ ณ เวลานั้น เธอยกหลังข้อมือขึ้นแตะหน้าผากและปาดเหงื่อ วันทำงานหมดเวลาลงและเธอก็รู้สึกตื่นเต้นเรียวแล้ว นับตั้งแต่ที่เซธหนีมาเธอไม่เคยรู้สึกมีชีวิตชีวาเช่นนี้มาก่อน เธอเฝ้าปากขณะเลี้ยงหมาข้างถนน มองดูความบ้าคลั่งของมัน วันนี้เป็นวันที่เธอจะยอมติดรถของคนอื่นกลับบ้าน หากมีใครสักคนบนรถลากเอ่ยปากชวนเธอไปด้วย คงไม่มี ลีบหกปีมาแล้วที่ความทะนงตนทำให้เธอไม่เคยขอขึ้นรถใคร แต่วันนี้ วันนี้ละ ตอนนี้อเธอต้องการความเร็ว ไม่ต้องเดินไกลกลับบ้าน และได้อยู่ที่นั่น</p> <p>เมื่อนายซอว์เยอร์เตือนเซธเรื่องมาสายอีกแล้ว เธอแทบจะไม่ได้ยินเขาเลย เขาเคยเป็นคนน่ารักน่าบ่นถือ สุภาพและอดทนแม้แต่กับลูกจ้างของตนก็ตาม แต่หลังจากสูญเสียลูกชายไปในสงครามกลางเมือง เขาก็พิลึกขึ้นทุกวี่ทุกวัน รวากับหน้ามีด ๆ คำๆ ของเซธนั่นเองที่ต้องถูกประณาม</p> <p>"เออสิ!" เธอตอบพลางคิดว่าจะหมุนเวลาให้เร็วขึ้นและหาทางกลับไปยังสถานที่ที่เวลาไม่มีความหมาย ซึ่งกำลังรอคอยการกลับไปของเธออยู่ได้อย่างไร</p> <p>เซธไม่จำเป็นต้องคิดมาก เธอขยับเสื้อผ้าให้มิดชิดพร้อมกับห่อตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย พอเริ่มก้าวเท้าจะกลับบ้าน ความคิดของเธอก็แล่นไปถึงแต่สิ่งที่ควรจะไปเสีย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>started home her mind was busy with the things she could forget.</p> <p>Thank God I don't have to rememory or say a thing because you know it. All. You know I never would a left you. Never. It was all I could think of to do.</p> <p>When the train came I had to be ready. Schoolteacher was teaching us things we couldn't learn. I didn't care nothing about the measuring string. We all laughed about that—except Sixo. He didn't laugh at nothing. But I didn't care.</p> <p>Schoolteacher'd wrap that string all over my head,' cross my nose, around my behind. Number my teeth. I thought he was a fool. And the questions he asked was the biggest foolishness of all.</p> <p>Then me and your brothers come up from the second patch. The first one was close to the house where the quick things grew: beans, onions, sweet peas. The other one was further down for long-lasting things, potatoes, pumpkin, okra, pork salad. Not much was up yet down there. It was early still. Some young salad maybe, but that was all. We pulled weeds and hoed a little to give everything a good start. After that we hit out for the house. The ground raised up from the second patch. Not a hill exactly but kind of. Enough for Buglar and Howard to run up and roll down, run up and roll down. That's the way I used to see them in my dreams, laughing, their short fat legs running up the hill. Now all I see is their backs walking down the railroad tracks. Away from me. Always away from me. But that day they was happy, running up and rolling down. It was early still—the growing</p>	<p>ขอบคุณพระเจ้าที่แม่ไม่ต้องรื้อฟื้นหรือพูดอะไรเพราะหนูก็รู้อยู่แล้ว ทุกอย่าง หนูรู้ว่าแม่ไม่เคยคิดไปจากหนู ไม่เคย แม่คิดได้เท่านั้น ยามรถไฟมา แม่ต้องพร้อมแล้ว นายครูสอนสิ่งที่เราเรียนไม่รู้เรื่อง แม่ไม่ได้สนใจเรื่องสายวัดแม่แต่น้อย พวกเราทุกคนเข้ากันจะตายยกเว้นก็แต่ซิกโซ เขาไม่ขำด้วย แต่แม่ก็ไม่สน นายครูพันสายวัดนั้นรอบหัวแม่ พันไข้วจมูก พันรอบหลัง นับจำนวนฟันของแม่ แม่ว่ามันไม่เต็มบาท และแต่ละคำถามของมันก็สุดแสนจะโง่งงเสียนี้กระไร</p> <p>แม่กับพี่ๆ ของหนูเพิ่งกลับมาจากแปลงผักแปลงที่สอง แปลงแรกนี้อยู่ใกล้บ้าน ปลูกแต่พืชโตเร็วอย่างถั่ว หัวหอม ถั่วลันเตา อีกแปลงไกลออกไปหน่อย ปลูกพืชอายุยืนอย่างมันฝรั่ง พักทอง กระเจี๊ยบสด ผักเลียงหมู แปลงนี้ยังไม่ค่อยมีอะไรโตยังเร็วไป ถ้ามีก็คงยังเป็นผักต้นอ่อนแต่ก็แค่นั้น เราถอนวัชพืชและพรวนดินอีกนิดหน่อยเพื่อการเริ่มต้นที่ดี จากนั้นก็เริ่มปลูกบ้าน พื้นบ้านของเรายกสูงจากแปลงผักแปลงที่สองเล็กน้อย ไม่เชิงจะเป็นเนิน แต่ก็อะไรทำนองนั้น แค่ออกให้บิวกลาร์กับโฮเวิร์ดวิ่งขึ้นกลิ้งลง วิ่งขึ้นกลิ้งลงก็เท่านั้น นั่นคือภาพของพี่ๆ ที่แม่เคยเห็นในความฝัน เห็นพวกเขาหัวเราะ เห็นขาป้อมๆ ของทั้งสองวิ่งตามกันขึ้นไปบนเนิน มาถึงตอนนี้แม่กลับเห็นแต่แผ่นหลังทั้งสองคนเดินไปตามทางรถไฟ จากแม่ไป เดินจากแม่ไปเสมอ ที่จริงตอนนั้น สองคนก็ดูมีความสุขดีนะ วิ่งขึ้นไปแล้วก็กลิ้งลงมา ยังเร็วไปละ ฤดูเพาะปลูกย่างเข้ามาแล้วก็จริงแต่ยังไม่มีอะไรโต แม่จำได้ว่าต้นถั่วยังออกดอกอยู่ ต้นหญ้าก็ยาวขึ้นแล้ว มีดอกสีขาวเต็มไปหมด แล้วยังมีดอกบานสีแดง สูงๆ ที่คนเรียก</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>season had took hold but not much was up. I remember the peas still had flowers. The grass was long though, full of white buds and those tall red blossoms people call Diane and something there with the leastest little bit of blue—light, like a cornflower but pale, pale. Real pale. I maybe should have hurried because I left you back at the house in a basket in the yard. Away from where the chickens scratched but you never know. Anyway I took my time getting back but your brothers didn't have patience with me staring at flowers and sky every two or three steps. They ran on ahead and I left em. Something sweet lives in the air at that time of the year, and if the breeze is right, it's hard to stay indoors. When I got back I could hear Howard and Buglar laughing down by the quarters. I put my hoe down and cut across the side yard to get to you. The shade moved so by the time I got back the sun was shining right on you. Right in your face, but you wasn't woke at all. Still asleep. I wanted to pick you up in my arms and I wanted to look at you sleeping too. Didn't know which; you had the sweetest face. Yonder, not far, was a grapy arbor Mr. Garner made. Always full of big plans, he wanted to make his own wine to get drunk off. Never did get more than a kettle of jelly from it. I don't think the soil was right for grapes. Your daddy believed it was the rain, not the soil. Sixo said it was bugs. The grapes so little and tight. Sour as vinegar too. But there was a little table in there. So I picked up your basket and carried you over to the grape arbor. Cool in there</p>	<p>กันว่าต้นไคแอน กับดอกอะไรด้วยที่สีฟ้า แซมอยู่นิดๆ สีฟ้าอ่อน คล้ายดอกคอรีน ฟลาวเวอร์ที่พบมากตามนาข้าว แต่สีซีดๆ ซีดจริงๆ แม่น่าจะรีบกลับบ้านให้ได้ไวกว่า นั้นเพราะทิ้งหนูเอาไว้ในตะกร้าที่กลางสนามหน้าบ้าน ห่างจากที่ที่ไก่คุ้ยเขี่ยหากิน แต่ หนูยังไม่รู้เรื่องหรอก เขาเข้าจริงแม่ก่ดล้วยๆ เดินกลับบ้าน แต่พี่ชายของหนูไม่ทรรอ แม่ชื่นชมท้องฟ้ากับดอกไม้ไปตลอดทุกสองสามก้าว พวกเขาวิ่งนำหน้าไปก่อนและแม่ ก็ปล่อยพวกเขา บรรยากาศช่วงนั้นของปีช่างรื่นรมย์ยิ่งนัก ยิ่งถ้าวันไหนมีลมพัดเบาๆ ด้วยแล้ว ก็อดจะเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านไม่ได้ เมื่อถึงบ้าน แม่ก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคัก ของไฮเวิร์ดกับบิวกลาร์ดังลงมาจากบนบ้าน แม่วางจอบเสียมลงก่อนเดินลัดสนามไป หาหนู เงาแดดเคลื่อนที่ไปแล้วเมื่อตอนแม่มาถึงที่บ้าน แสงแดดก็ส่องเข้ามาที่หนูพอดี ด้วย ส่องลงตรงหน้าพอดีเชียว แต่หนูก็ยังไมตื่น ยังหลับปุ๋ย ใจหนึ่งแม่อยากอุ้มหนู ขึ้นมาไว้ในอ้อมแขน แต่อีกใจหนึ่งก็อยากมองดูหนูนอนอยู่อย่างนั้น ไม่รู้จะเลือก อย่างไม่เหน็ด หน้าหนูจิ้มลิ้มน่ารักเหลือเกิน ห่างไปหน่อยไม่ไกลเป็นซุ้มเถาองุ่นที่นาย การ์เนอร์ปลูก คิดการใหญ่อยู่เสมอ เขาเลยอยากทำไวน์ไว้ดื่มเองให้เมาจากันไป ช้างหนึ่ง แต่ทว่าสิ่งที่ได้กลับไม่เคยเกินเยลลี่องุ่นเหยือกเดียวเท่านั้น แม้ว่าเพราะดิน นั้นไม่ถูกกับองุ่น แต่พ่อฮัลล์ว่าเป็นเพราะฝนต่างหากไม่ใช่ดิน ส่วนซีโซบอกว่าเป็น เพราะแมลง องุ่นที่ได้ผลเล็กนิดเดียวแถมยังแคะแกระ รสชาติตั้งเป็รียวเป็น น้ำส้มสายชูเลย ในซุ้มเถาองุ่นนั้นมีโต๊ะเล็กๆ อยู่ด้วย แม่เลยหิ้วตะกร้าพาหนูเข้าไปใน ซุ้มเถาองุ่น ลมเย็นดีแถมมีเงาไม้ร่มรื่นอีกตะหาก แม่เลยได้วางหนูลงบนโต๊ะพลางคิดว่าถ้าหาผ้าบางๆ มาคลุมให้หนูได้ซักหน่อย แมลงหรือตัวอื่นๆ ก็จะไม่มาไต่ตอมและ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>and shady I set you down on the little table and figured if I got a piece of muslin the bugs and things wouldn't get to you. And if Mrs. Garner didn't need me right there in the kitchen, I could get a chair and you and me could set out there while I did the vegetables. I headed for the back door to get the clean muslin we kept in the kitchen press. The grass felt good on my feet. I got near the door and I heard voices. Schoolteacher made his pupils sit and learn books for a spell every afternoon. If it was nice enough weather, they'd sit on the side porch. All three of em. He'd talk and they'd write or he would read and they would write down what he said. I never told nobody this. Not your pap, not nobody. I almost told Mrs. Garner, but she was so weak then and getting weaker. This is the first time I'm telling it and I'm telling it to you because it might help explain something to you although I know you don't need me to do it. To tell it or even think over it. You don't have to listen either, if you don't want to. But I couldn't help listening to what I heard that day. He was talking to his pupils and I heard him say, "which one are you doing?" and one of the boys said, "Sethe." That's when I stopped because I heard my name, and then I took a few steps to where I could see what they was doing. Schoolteacher was standing over one of them with one hand behind his back. He licked a forefinger a couple of times and turned a few pages. Slow. I was about to turn around and keep on my way to where the muslin was, when I heard him say, "No, no. that's not the way. I told you to put her human characteristics on the left; her animal ones on the right. And don't forget to line them up." I commenced to walk</p>	<p>ถ้านายหญิงไม่เรียกใช้งานแม่ในห้องครัว แม่ก็จะไปหาเก้าอี้และเราจะนั่งอยู่ที่นั่นด้วยกันขณะที่แม่เด็ดผัก แม่เดินไปทางประตูหลังเพื่อหาผ้าสะอาดๆ สักผืนที่เก็บอยู่ที่ตู้ในครัว ผืนหญ้าที่แม่เหยียบไปข้างสบายทำดีเหลือเกิน พอใกล้ถึงประตูหลัง แม่ก็ได้ยินเสียง นายครูสั่งให้นักเรียนนั่งเรียนหนังสือทุกบ่ายๆ ละสองสามชั่วโมง ถ้าอากาศดีก็พากันออกมา นั่งเรียนบนกระเบื้อง ทั้งสามคนนั้นแหละ นายครูเป็นคนพูด หลานๆ ก็เขียนกันไป หรือถ้านายครูอ่านให้ ไฉ้หลานๆ ก็มีหน้าที่จดกันว่ามันพูดอะไร แม่ไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง จะพ่อฮัลล์ของหนูหรือจะใครทั้งนั้น แม่เกือบจะบอกนายหญิงไปแล้ว แต่แกอ่อนแอเหลือเกิน อ่อนแอลงทุกวันๆ นี่เป็นครั้งแรกที่แม่กำลังจะเล่าและที่ จะเล่าให้หนูฟังก็เพราะมันอาจช่วยอธิบายอะไรบางอย่าง ทั้งๆ ที่แม่รู้ว่าหนูก็ไม่ได้อยากให้แม่ทำ ไม่ว่าจะแค่คิดถึงหรือเล่าให้ฟังก็ตาม ถ้าหนูไม่อยากฟัง ไม่ฟังก็ได้นะลูก แต่แม่ออดไม่ได้ที่จะเงี่ยหูฟังสิ่งที่ได้ยินในวันนั้น นายครูพูดกับนักเรียนของมันตามที่แม่ได้ยินว่า "ทำตัวไหนอยู่" เด็กคนหนึ่งตอบว่า "เซธ" นั่นคือเมื่อตอนที่แม่หยุดเพราะได้ยินชื่อตัวเอง และถึงได้เขยิบเข้าไปใกล้อีกเพื่อให้เห็นว่ามันทำอะไรกันอยู่ นายครูยื่นเอามือข้างหนึ่งไพล่หลังตัวเองอยู่เหนือศีรษะเด็กคนหนึ่ง มันเลี่ยนนิ้วชี้อยู่สองสามทีและเปิดหนังสือ ซ้ำๆ จากนั้นขณะที่แม่กำลังจะหันหลังกลับ เพื่อเดินไปยังที่ที่เก็บผ้าไว้ แม่ก็ได้ยินนายครูพูดว่า "ไม่ ไม่ใช่อย่างนี้ ผิดแล้ว ฉันบอกให้แกเขียนลักษณะเฉพาะที่เป็นคนของมันไว้ทางซ้าย ลักษณะเฉพาะที่เป็นสัตว์ไว้ทางขวา แล้วอย่าลืมจัดให้เป็นหมวดหมู่ด้วยล่ะ" แม่เริ่มเดินถอยหลังออกไป ไม่แม่แต่จะหันมามองข้างหลังด้วยซ้ำว่าตัวเองกำลังเดินไปทางไหน รู้แค่ที่กำลังยกเท้าขึ้นและถอยหลังกลับออกมา</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>backward, didn't even look behind me to find out where I was headed. I just kept lifting my feet and pushing back. When I bumped up against a tree my scalp was prickly. One of the dogs was licking out a pan in the yard. I got to the grape arbor fast enough, but I didn't have the muslin. Flies settled all over your face, rubbing their hands. My head itched like the devil. Like somebody was sticking fine needles in my scalp. I never told Halle or nobody. But that every day I asked Mrs. Garner a part of it. She was low then. Not as low as she ended up, but failing. A kind of bag grew under her jaw. It didn't seem to hurt her, but it made her weak. First she'd be up and spry in the morning and by the second milking she couldn't stand up. Next she took to sleeping late. The day I went up there she was in bed the whole day, and I thought to carry her some bean soup and ask her then. When I opened the bedroom door she looked at me from underneath her nightcap. Already it was hard to catch life in her eyes. Her shoes and stockings were on the floor so I knew she had tried to get dressed.</p> <p>"I brung you some bean soup," I said.</p> <p>She said, "I don't think I can swallow that."</p> <p>"Try a bit," I told her.</p> <p>"Too thick. I'm sure it's too thick."</p> <p>"Want me to loosen it up with a little water?"</p> <p>"No. take it away. Bring me some cool water, that's' all."</p>	<p>จนกระทั่งชนเข้ากับต้นไม้ แม่รู้สึกเจ็บจี๊ดๆ ที่หัวอย่างบอกไม่ถูก หมาดัวหนึ่งกำลังเลียกระทะอยู่กลางสนาม แม่เลยรีบแจ้นกลับมาที่ซุ้มเถาองุ่นโดยไม่ได้มีผืนผ้าก๊วยมาด้วยแมลงวันตอมเต็มหน้าหนูไปหมด หนูไม่ถูมือกันอย่างเอาจริง แม่ปวดหัวแทบระเบิดเหมือนถูกใครเขาเอาเข็มมาทิ่มกะโหลก แม่ไม่เคยบอกพ่อฮัลล์หรือใครทั้งนั้น แต่วันนั้นแม่ก็ถามนายหญิงไปแล้วบ้าง ตอนนั้นแกอยู่ในสภาพย่ำแย่ ถึงไม่เท่าวันที่แกจากไปแต่ก็ทรุดลง นายหญิงมีก้อนเนื้อโตขึ้นที่GRAM ถึงไม่ทำให้แกเจ็บแต่ก็ทำให้ร่างกายอ่อนแอ แรกๆ แกยังพอจะลุกขึ้นมาใช้ชีวิตชีวาได้บ้างในช่วงเช้าๆ แต่พอหลังจากช่วงรีดนมวัวรอบสองแล้ว ก็ไม่มีแรงจะยืนขึ้นได้อีก จากนั้นแกก็นอนตื่นสายขึ้นเรื่อยๆ วันที่แม่ขึ้นไปหานายหญิงนะ แกนอนมาทั้งวัน แม่เลยว่าจะต้มซุปลั้วขึ้นไปให้จะได้ถามแกด้วยเลย พอแม่เปิดประตูห้องเข้าไป แกก็ก้มมองลอดหมวกสวมนอนมาที่แม่ แทบมองไม่เห็นความมีชีวิตใดๆ ในดวงตาของนายหญิงแล้ว รองเท้ากับถุงน่องกองอยู่บนพื้น แม่ถึงได้รู้ว่าแกพยายามจะลุกขึ้นมาแต่คง</p> <p>“เอาซุปลั้วมาให้คะ” แม่บอก</p> <p>“ฉันไม่คิดว่าฉันจะกลืนไม่ลงหรอกนะ” นายหญิงตอบ</p> <p>“ลองซั๊กหน่อยนะคะ” แม่บอกแกอีก</p> <p>“มันขึ้นไปนะ ฉันว่านะ”</p> <p>“ให้เติมน้ำลงไปชะหน่อย จะได้ไม่ข้น เอามั้ย”</p> <p>“ไม่ล่ะ เอาออกไปเถอะ ขอน้ำเย็นให้ฉันก็พอ”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“Yes, ma'am. Ma'am? Could I ask you something?”</p> <p>“What is it, Sethe?”</p> <p>“What do characteristics mean?”</p> <p>“What?”</p> <p>“A word. Characteristics.”</p> <p>“Oh.” She moved her head around on the pillow. “Features. Who taught you that?”</p> <p>“I heard the schoolteacher say it.”</p> <p>“Change the water, Sethe. This is warm.”</p> <p>“Yes, ma'am. Features?”</p> <p>“Water, Sethe. Cool water.”</p> <p>I put the pitcher on the tray with the white bean soup and went downstairs. When I got back with the fresh water I held her head while she drank. It took her a while because that lump made it hard to swallow. She laid back and wiped her mouth. The drinking seemed to satisfy her but she frowned and said, “I don't seem able to wake up, Sethe. All I seem to want is sleep.”</p> <p>“Then do it,” I told her. “I'm take care of things.”</p> <p>Then she went on: what about this? what about that? Said she knew Halle was no trouble, but she wanted to know if schoolteacher was handling the Pauls all right and Sixo.</p>	<p>“ก็ได้ค่ะ นายหญิง ฉันถามอะไรหน่อยได้มั๊ยคะ”</p> <p>“อะไรละ เซ็ธ”</p> <p>“ลักษณะเฉพาะ หมายความว่าไงคะ”</p> <p>“อะไรนะ”</p> <p>“คำว่า ลักษณะเฉพาะ นะคะ”</p> <p>“อ้อ” เกษย์บศึรชะไปมาบนหมอน “ก็ลักษณะพิเศษไง ใครสอนแก่ละ ”</p> <p>“ได้ยินนายครูพูดมานะคะ”</p> <p>“เปลี่ยนน้ำแก้วใหม่ให้ฉันเดี๋ยวนี้เซ็ธ อันนี้มันอุ่นไป”</p> <p>“คะ ลักษณะพิเศษ”</p> <p>“น้ำ เซ็ธ น้ำเย็นนะ”</p> <p>แม่วางเหยือกน้ำไว้บนถาดเดียวกับถ้วยชุปแล้วจึงเดินลงไปข้างล่าง เมื่อกลับขึ้นมาพร้อมน้ำเย็น แม่ก็ประคองศึรชะนายหญิงไว้ให้แกจิบน้ำ ชักพักแหละกว่าแจะกลืนลง เพราะก้อนแข็งๆ ที่คอทำให้กลืนได้ยาก เสร็จแล้วนายหญิงเอนตัวลงนอนอย่างเดิมก่อนจะเซ็ดปาก การดื่มน้ำดูจะทำให้แกพอใจแล้ว แต่ก็ยังขมวดคิ้วแล้วพูดว่า “ฉันตื่นไม่ค่อยจะไหวเลยเซ็ธ อยากนอนอย่างเดียว”</p> <p>“ถ้าจั้นกินอนลึคะ” แม่ตอบไปอย่างนั้น “เรื่องต่างๆ ฉันดูแลให้เอง”</p> <p>นายหญิงยังคุยต่อ ถามว่าใ้หนูเป็นไง ใ้หนูเป็นไง พูดถึงพอลล์ด้วยบอกว่าเป็นคนไม่ก่อปัญหา แต่ก็อยากรู้ว่านายครูดูแลพอลกับชิไซดีมั๊ย</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“Yes, ma’am,” I said. “Look like it.”</p> <p>“Do they do what he tells them?”</p> <p>“They don’t need telling.”</p> <p>”Good. That’s a mercy. I should be back downstairs in a day or two. I just need more rest. Doctor’s due back. Tomorrow, is it?”</p> <p>“You said features, ma’am?”</p> <p>“What?”</p> <p>“Features?”</p> <p>“Umm. Like, a feature of summer is heat. A characteristic is a feature. A thing that’s natural to a thing.”</p> <p>“Can you have more than one?”</p> <p>“You can have quite a few. You know. Say a baby sucks its thumb. That’s one, but it has other too. Keep Billy away from Red Cora. Mr. Garner never let her calve every other year. Sethe, you hear me? Come away from that window and listen.”</p> <p>“Yes, ma’am.”</p> <p>“Ask my brother-in-law to come up after supper.”</p> <p>“Yes, ma’am.”</p> <p>“If you’d wash you hair you could get rid of that lice.”</p> <p>“Ain’t no lice in my head, ma’am”</p> <p>“Whatever it is, a good scrubbing is what it needs, not scratching. Don’t</p>	<p>“ค่ะ” แม่ตอบ “คงอย่างนั้น”</p> <p>“แล้วพวกเขาทำงานตามที่นายครูสั่งหรือเปล่าล่ะ”</p> <p>“กับพวกนั้นนะ ไม่ต้องมีคำสั่งหรือค่ะ”</p> <p>“ดี ดีแล้ว วันสองวันนี้ฉันคงกลับไปข้างล่างแหละ อยากรักอีกหน่อยเท่านั้น หมอจะกลับมาตรวจวันพรุ่งนี้ใช่ไหม”</p> <p>“คุณว่าลักษณะพิเศษ เหรอค่ะ”</p> <p>“อะไร”</p> <p>“ลักษณะพิเศษ”</p> <p>“เหมือนลักษณะพิเศษของฤดูร้อนคือความร้อน ลักษณะเฉพาะก็คือลักษณะพิเศษที่เป็นธรรมชาติของสิ่งนั้นๆ นะ”</p> <p>“แล้วมีมากกว่าหนึ่งได้ป่าวค่ะ”</p> <p>“ได้สิมีได้หลายเขียว รู้ใช่ไหม อย่างเป็นเด็กก็ต้องดูนิ้ว นั่นก็อย่างหนึ่งละ แต่มีอย่างอื่นได้อีกนะ เอบิลลีออกให้ห่างจากเรดโคราด้วยละ การ์เนอร์เขาไม่เคยให้มันตกลูกทุกปี ได้ยินไหม เซธ ออกมาจากหน้าต่างนั้นมาฟังฉันนี่”</p> <p>“ค่ะ”</p> <p>“ช่วยบอกให้น้องเขยฉันขึ้นมาหาหลังกินข้าวเย็นด้วย”</p> <p>“ได้ค่ะ”</p> <p>“ตัวแกเองก็ควรจะสระผมเสียบ้างนะ จะได้เอาเห็บเหาออกจากหัวไปบ้าง”</p> <p>“ไม่เห็นมีเหาบนหัวฉันนี่คะ”</p> <p>“อะไรก็เถอะ แกต้องขี้นหัวแรงๆ เสียบ้างแล้ว ไม่ใช่เกานะ อ้อ! อย่างบอกว่าสบู่เราหมดแล้วละ”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>tell me we're out of soap.”</p> <p>“No, ma’am.”</p> <p>“All right now. I’m through. Talking makes me tired.”</p> <p>“Yes, ma’am.”</p> <p>“And thank you, Sethe.”</p> <p>“Yes, ma’am.”</p> <p>You was too little to remember the quarters. Your brothers slept under the window. Me, you and your daddy slept by the wall. The night after I heard why schoolteacher measured me, I had trouble sleeping. When Halle came in I asked him what he thought about schoolteacher. He said there wasn’t nothing to think about. Said, He’s white, ain’t he? I said, But I mean is he like Mr. Garner?</p> <p>“What you want to know, Sethe?”</p> <p>“Him and her,” I said, “they ain’t like the whites I seen before. The ones in the big place I was before I came here.”</p> <p>“How these different ?” he asked me.</p> <p>“Well,” I said, “they talk soft for one thing.”</p> <p>“It don’t matter, Sethe. What they say is the same. Loud or soft.”</p> <p>“Mr. Garner let you buy out your mother,” I said.</p> <p>“Yep. He did.”</p> <p>“Well?”</p>	<p>“ยังคงคะ”</p> <p>“เออละ พอแล้ว พูดแล้วเหนื่อย”</p> <p>“คะ”</p> <p>“ขอบใจนะเซ็ท”</p> <p>“คะ”</p> <p>หนูยังเล็กมากเกินกว่าที่จะจำความเกี่ยวกับบ้านของเราได้ พี่ๆ เค้านอนกันใต้หน้าต่าง แม่ หนู กับพ่อฮัลล์นอนข้างกำแพง คือนัดจากที่แม่ได้ยินนายครูพูดว่าวัดขนาดตัวแม่ไปทำไม แม่ก็นอนไม่หลับ พอพ่อฮัลล์กลับมา แม่ก็ถามว่าเขาคิดยังไงกับนายครู พ่อฮัลล์บอกว่าไม่ได้คิดอะไร แค่คิดว่ามันเป็นคนขาวไม่ใช่จะอะ แต่ที่แม่หมายถึงนี่คือมันเหมือนนายท่านมัย</p> <p>“แกอยากรู้อะไรละ เซ็ท”</p> <p>“ทั้งนายท่านและนายหญิงไม่เห็นเหมือนคนขาวที่ฉันเคยเห็น ไม่เหมือนพวกที่อยู่ในบ้านหลังเบ็อเรอที่ฉันเคยอยู่ก่อนมานี่” แม่บอก</p> <p>“ไม่เหมือนยังไงวะ” พ่อฮัลล์ถาม</p> <p>“ก็พูดเพราะกว่า อย่างนึงละ”</p> <p>“ไม่เห็นแปลก จะพูดเพราะพูดไม่เพราะก็ใช้คือกันนั่นละวะ”</p> <p>“นายท่านให้แกไถ่แม่ของแกคืนมานะ” แม่บอก</p> <p>“อืม แล้วไง”</p> <p>“ก็..”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“If he hadn’t of, she would of dropped in his cooking stove.”</p> <p>“Still, he did it. Let you work it off.”</p> <p>“Un huh.”</p> <p>“Wake up, Halle.”</p> <p>“I said, Uh huh.”</p> <p>“He could of said no. He didn’t tell you no.”</p> <p>“No, he didn’t tell me no. she worked here for ten years. If she worked another ten you think she would’ve made it out? I pay him for her last years and in return he got you, me and three more coming up. I got one more year of debt work; one more. Schoolteacher in there told me to quit it. Said the reason for doing it don’t hold. I should do the extra but here at Sweet Home.”</p> <p>“Is he going to pay you for the extra?”</p> <p>“Nope.”</p> <p>“Then how you going to pay it off? How much it is?”</p> <p>“\$123.70.”</p> <p>“Don’t he want it back?”</p> <p>“He want something.”</p> <p>“What?”</p> <p>“I don’t know. Something. But he don’t want me off Sweet Home no more. Say it don’t pay to have my labor somewhere else while the boys is small.”</p>	<p>“ก็ถ้าไม่ แม่จะล้มพับลงไปโนเตาเมื่อไหร่ก็ไม่รู้”</p> <p>“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ นายท่านก็ยอม ยอมให้แกทำงานให้ฉันนี่”</p> <p>“อ้อ เหรอ”</p> <p>“ตื่นมาคุยกันก่อนสิ”</p> <p>“ก็บอกอ้อ แล้วไงล่ะ!”</p> <p>“นายท่านจะไม่ให้ก็ได้นี่นา แต่แกก็ไม่ห้ามซักคำ”</p> <p>“เออ! ไม่ห้าม แต่แม่ทำงานที่นี่มาสิบปีแล้ว แกคิดว่าแม่จะยังทำงานต่อไปอีกสิบปี ไหวงนี้รึ ข้าจ่ายเงินเพื่อปั้นปลายชีวิตของแม่ แล้วนายท่านก็ได้ทั้งแก ทั้งข้า แล้วยังไ้ที่ กำลังโตอีกตั้งสามคน ข้าต้องทำงานให้หนึ่งอีกปี ปีเดียวเท่านั้น นายครูมันให้ข้าเลิก มันว่าไม่มีเหตุให้ต้องทำงานพิเศษอีกแล้ว ถ้ายังอยากทำ ก็ได้ แต่ต้องเป็นที่สวีตโฮมนี่”</p> <p>“แล้วมันจะจ่ายเพิ่มให้หรอ”</p> <p>“เปล่า”</p> <p>“แล้วแกจะใช้หนี้ได้ไงล่ะ ทั้งหมดเท่าไรหรนะ”</p> <p>“123.70 เหรียญ”</p> <p>“มันอยากได้คืนไหมล่ะ”</p> <p>“มันอยากได้อะไรบางอย่าง”</p> <p>“อะไรล่ะ”</p> <p>“ไม่รู้โว้ย อะไรไม่รู้ รู้แค่มันไม่ยอมให้แกออกไปทำงานนอกสวีตโฮมอีก บอกว่า เปลา่ประโยชน์อะไรที่ข้าจะไปขายแรงงานที่อื่น ทั้งๆ ที่ลูกๆ ก็ยังเล็กอยู่”</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>“What about the money you owe?”</p> <p>“He must have another way of getting it.”</p> <p>“What way?”</p> <p>“I don’t know, Sethe.”</p> <p>“Then the only question is how? How he going get it?”</p> <p>“No. That’s one question. There’s one more.”</p> <p>“What’s that?”</p> <p>He leaned up and turned over, touching my cheek with his knuckles.</p> <p>“The question is, Who’s going buy you out? Or me? Or her?” he pointed over to where you was laying.</p> <p>“What?”</p> <p>“If all my labor is Sweet Home, including the extra, what I got left to sell?”</p> <p>He turned over then and went back to sleep and I thought I wouldn’t but I did too for a while. Something he said, maybe, or something he didn’t say woke me. I sat up like somebody hit me, and you woke up too and commenced to cry. I rocked you some but there wasn’t much room, so I stepped outside the door to walk you. Up and down I went. Up and down. Everything dark but lamplight in the top window of the house. She must’ve been up still. I couldn’t get out of my head the thing that woke me up: “While they boys is small.” That’s</p>	<p>“อ้าว แล้วเงินที่แกเป็นหนี้อยู่ล่ะ”</p> <p>“มันคงมีวิธีอื่นให้ข้าใช้สิน”</p> <p>“ยังไงเหวอ”</p> <p>“ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน”</p> <p>“ถ้าอย่างงั้น ก็อยู่ที่ว่าจะให้คืนยังไง”</p> <p>“ไม่ ไม่แค่นั้นนะสิ ยังมีอีก”</p> <p>“อะไรี”</p> <p>พ่อฮัลล์ลุกขึ้นหันหน้ามา ตะแถมแม่เบาๆ ด้วยข้อนิ้วมือ “ปัญหาตอนนี้คือใครจะซื้ออิสรภาพให้แก หรือให้ข้า หรือให้หนังหนูล่ะ” พ่อฮัลล์ขึ้นนิ้วไปตรงที่หนูนอนอยู่</p> <p>“ยังไง”</p> <p>“ก็ถ้าแรงข้าทั้งหมดต้องทุ่มให้แต่สวีตโฮม ทำใ้งานพิเศษให้ด้วย แล้วข้าจะเหลืออะไรไปขายข้างนอกวะ”</p> <p>พ่อฮัลล์หันกลับไปนอนต่อ ทีแรกแม่ก็นึกว่าคงนอนไม่หลับแต่ก็งีบไปได้สักประเดี๋ยวนึง บางสิ่งทั้งที่พ่อฮัลล์พูดหรืออาจจะไม่ได้พูดปลุกให้แม่ตื่น แม่ลุกขึ้นนั่งเหมือนถูกคนตี หนูก็ตื่นด้วยและเริ่มจะงอแง แม่โอบหนู กล่อมหนู แต่ไม่ค่อยมีที่ แม่เลยพาหนูออกมาเดินนอกประตู เดินขึ้นเดินลง ขึ้นแล้วก็ลง ทุกอย่างมืดสนิทก็แต่แสงไฟจากตะเกียงที่หน้าต่างบานบนสุดของบ้านเท่านั้น นายหญิงแกยังคงไม่เข้านอน ตะเกียงที่ยังส่องสว่างเหมือนเคย แม่ไม่อาจลืมหาคำพูดที่ปลุกแม่ให้ตื่นขึ้นมาได้ “ลูกๆ ยังเล็กอยู่” พ่อฮัลล์ว่าอย่างงั้น มันปลุกแม่ให้ตื่นขึ้น คำนั้นยังวนเวียนก้องอยู่ในหัวของแม่ตลอดทั้งวัน ไม่ว่าจะตอนแม่ถอนหญ้า รีดนมวัว หรือขณะเก็บฟืน จนเดี๋ยวนี้ จนเดี๋ยวนี้</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>what he said and it snapped me awake. They tagged after me the whole day weeding, milking, getting firewood. For now. For now.</p> <p>That's when we should have begun to plan. But we didn't. I don't know what we thought—but getting away was a money thing to us. Buy out. Running was nowhere on our minds. All of us? Some? Where to? How to go? It was Sixo who brought it up, finally, after Paul F. Mrs. Garner sold him, trying to keep things up. Already she lived two years off his price. But it ran out, I guess, so she wrote schoolteacher to come take over. Four Sweet Home men and she still believed she needed her brother-in-law and two boys' cause people said she shouldn't be alone out there with nothing but Negroes. So he came with a big hat and spectacles and a coach box full of paper. Talking soft and watching hard. He beat Paul A. Not hard and not long, but it was the first time anyone had, because Mr. Garner disallowed it. Next time I saw him he had company in the prettiest trees you ever saw. Sixo started watching the sky. He was the only one who crept at night Halle said that's how he learned about the train.</p> <p>"That way." Halle was pointed over the stable. "Where he took my ma'am. Sixo say freedom is that way. A whole train is going and if we can get there, don't need to be no buy-out."</p> <p>"Train? What's that?" I asked him.'</p> <p>They stopped talking in front of me then. Even Halle. But they whispered</p>	<p>จริงๆ เราน่าจะต้องเริ่มวางแผนกันตั้งแต่ตอนนั้น แต่ก็เปล่า แม่ไม่รู้เหมือนกันว่าเราคิดอะไรกันอยู่ การจะออกมาจากที่นั่นมันต้องใช้เงิน ซื้ออิสรภาพออกไป เรื่องคิดจะหนีนั้นไม่เคยมีอยู่ในหัวของเรา แล้วจะไปกันหมดเลยรีเปล่า หรือแค่บางคน ไปที่ไหน ไปยังไง ในที่สุดชิโซก็เป็นคนต้นคิดหลังจากที่นายหญิงขายพอล เอฟไปในความพยายามที่จะให้ทุกอย่างยังคงดำเนินไปได้ แก่ได้ใช้ชีวิตด้วยเงินค่าตัวพอล เอฟมาสองปี แต่แม่คิดว่า เงินคงหมด แก่จึงจดหมายไปถึงนายครูให้มาครองครองไร่แทน ทาสสวีตโฮมสี่คนและตัวแกเองยังเชื่อว่าแกต้องให้น้องเขยกับหลานอีกสองคนมาอยู่เป็นเพื่อนเพราะได้ยินคนอื่นพูดกันมาว่าแกไม่ควรจะอยู่เพียงลำพังที่นั่น ที่ซึ่งไม่มีอะไรเลยนอกจากพวกนิโกร นายครูถึงได้มาที่นี่ พร้อมกับหมวกใบแข็ง แวนตาและกล่องอุปกรณ์การสอนที่เต็มไปด้วยกระดาษ พุดจามูนมวอล แต่เฝ้าดูอย่างเข้มงวด มันตีพอล เอไม่แรง ไม่นาน แต่ก็ครั้งแรกที่มีคนทำเพราะนายท่านไม่เคยยอมให้เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้น ตอนแม่เจอเขาอีกทีก็ได้เห็นพอล เอมีเพื่อนแล้ว อยู่กันใต้ต้นไม้ที่สวยงามที่สุดเท่าที่หนูเคยได้เห็น ชิโซเริ่มมองแต่ท้องฟ้า เขาเป็นคนเดียวที่มุดหนีออกไปตอนกลางคืนจึงได้รู้เรื่องรถไฟ พ่อฮัลล์ว่าอย่างนั้น</p> <p>"ทางโน้น" พ่อฮัลล์ชี้เลยโรงเลี้ยงม้าไป "เขาพาแม่ไปทางนั้น ชิโซบอกข้าว่าไปหาอิสรภาพได้จากทางนั้น มีรถไฟทั้งขบวนวิ่งผ่าน ถ้าเราไปถึงที่นั่นได้ เราก็จะได้อิสรภาพมาโดยไม่ต้องซื้อ"</p> <p>"รถไฟเป็นยังไง" แม่ถาม</p> <p>แล้วทั้งคู่ก็เลิกพูดกับแม่ พ่อฮัลล์ก็ด้วย ทั้งสองหันไปกระซิบกระซาบกันเอง ชิโซเงยหน้ามองท้องฟ้า แต่คราวนี้เป็นตรงขอบฟ้าที่สัมผัสปลายยอดไม้ ไม่ใช่ขอบฟ้า</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>among themselves and Sixo watched the sky. But the high part, the low part where it touched the trees. You could tell his mind was gone from Sweet Home.</p> <p>The plan was a good one, but when it came time, I was big with Denver. So we changed it a little. A little. Just enough to butter Halle's face, so Paul D tells me, and make Sixo laugh at last.</p> <p>But I got you out, baby. And the boys too. When the signal for the train come, you all was the only ones ready. I couldn't find Halle or nobody. I don't know Sixo was burned up and Paul D dressed in a collar you wouldn't believe. Not till later. So I sent you all to the wagon with the woman who waited in the corn. Ha ha. No notebook for my babies and no measuring string neither. What I had to get through later I got through because of you. Passed right by those boys hanging in the trees. One had Paul A's shirt on but not his feet or his head. I walked right on by because only me had your milk, and God do what He would, I was going to get it to you. You remember that, don't you; that I did? That when I got here I had milk enough for all?</p> <p>One more curve in the road, and Sethe could see her chimney; it wasn't lonely-looking anymore. The ribbon of smoke was from a fire that warmed a body returned to her—just like it never went away, never needed a headstone. And the heart that beat inside it had not for a single moment stopped in her hands.</p>	<p>เบื่องบนอีกแล้ว แม่บอกได้โดยว่าใจเขาเตลิดไปจากสวีตโฮมแล้ว</p> <p>แผนที่วางกันไว้ไม่เลวทีเดียว แต่เมื่อเวลานั้นมาถึงห้องแม่ที่มีเดนเวอร์อยู่ก็โตขึ้นมาก เราเลยจำเป็นต้องปรับแผนกันนิดหน่อย เพียงนิดเดียวเท่านั้น ก็แค่พอให้พวกคนขาว ละเลงเนยเลอะหน้าพ่อฮัลล์ ตามที่พอล ดีเล่าให้แม่ฟังและพอให้ชิโซ่ได้หัวเราะก็เท่านั้น</p> <p>แต่แม่ก็พาหนูกออกมาได้ พร้อมกับลูกชายแม่ด้วย พอเสียงหวูดรถไฟมา มีแต่พวกลูกเท่านั้นที่พร้อมเดินทาง แม่หาพ่อฮัลล์กับคนอื่น ๆ ไม่เจอ และเพิ่งมารู้เมื่อไม่นานนี้ว่าชิโซ่ถูกเผาทั้งเป็น ส่วนพอล ดีถูกสวมปลอกคออย่างที่หนูจะเชื่อไม่ลง วันนั้นแม่ส่งลูกๆ ที่รถลากให้ไปกับหญิงคนหนึ่งทีรออยู่ในดงข้าวโพด ฮ่า! ฮ่า! ลูกของแม่ไม่ต้องพกอะไรติดตัวไปทั้งนั้น จะสมุดหรือสายวัด จากนั้นอะไรที่แม่ต้องผ่านไปให้ได้ แม่ก็ผ่านมาได้เพราะหนูนี่ละ แม่เดินผ่านผู้ชายที่ถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ หนึ่งในนั้นสวมเสื้อของพอล เอออยู่ แต่ที่เห็นไม่ใช่เท้าหรือหัวของเขานี้ แม่ยังเดินต่อไป เพราะมีแต่แม่เท่านั้นที่มีนมจะให้หนูได้ ที่เหลือก็แล้วแต่สวรรค์จะทรงโปรด แม่จะเอานมมาป้อนหนู จำได้ใช่ไหมแม่ป้อนนมหนู จำได้ใช่ไหมว่าเมื่อตอนมาถึงที่นี่ แม่มีน้ำนมพอสำหรับลูกทุกคน</p> <p>อีกโค้งเดียวของถนนเท่านั้น เซ็ธมองเห็นปล่องไฟที่บ้านแล้ว ปล่องไฟที่ดูไม่เดียวดายอย่างเคย ควันที่ลอยตัวขึ้นเป็นสายริบบิ้นขึ้นมานั้น คือควันจากกองไฟที่ให้ ความอบอุ่นแก่ร่างที่กลับมาหาเธอ รวากับร่างนั้นไม่เคยห่างเธอไป และไม่เคยต้องการ ป้ายหน้าหลุม หัวใจในร่างนั้นก็ไม่เคยหยุดเต้นลงในมือของเธอแม้ซักวินาทีเช่นกัน</p> <p>เซ็ธเปิดประตูบ้าน ก้าวเข้าไปข้างในและลงกลอนประตูไว้อย่างแน่นหนาข้างหลังเธอ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>She opened the door, walked in and locked it tight behind her.</p> <p>The day Stamp Paid saw the two backs through the window and then hurried down the steps, he believed the undecipherable language clamouring around the house was the mumbling of the black and angry dead. Very few had died in bed, like Baby Suggs, and none that he knew of, including Baby, had lived a livable life. Even the educated colored: the long-school people, the doctors, the teacher, the paper-writers and businessman had a hard row to hoe. In addition to having to use their heads to get ahead, they had the right of the whole race sitting there. You needed two heads for that. White people believed that whatever the manners, under every dark skin was a jungle. Swift unnavigable waters, swinging screaming baboons, sleeping snakes, red gums ready for their sweet white blood. In a way, he thought, they were right. The more colored people spent their strength trying to convince them how gentle they were, how clever and loving, how human, the more they used themselves up to persuade whites of something Negroes believed could not be questioned, the deeper and more tangled the jungle grew inside. But it wasn't the jungle blacks brought with them to this place from the other (livable) place. It was the jungle whitefolks planted in them. And it grew. It spread. In, through and after life, it spread, until it invaded the whites who had made it. Touched them every one. Changed and altered them. Made them bloody, silly, worse than even</p>	<p>วันที่แสตมป์ เพดมองผ่านบานหน้าต่างเข้าไปเห็นหลังของคนสองคนแล้วรีบวิ่งลงจากบันไดบ้านหลังนั้น เขาก็เชื่อว่าเสียงอ้ออึ้งที่ฟังไม่เป็นภาษาซึ่งดังอยู่รอบบ้านต้องเป็นเสียงของวิญญาณเด็กน้อยผิวดำผู้โกรธซึ่งเป็นแน่ น้อยรายนักที่จะได้ตายอย่างสงบบนเตียงเหมือนเบบี ซักส์ อีกทั้งผู้คนที่เขารู้จักไม่เคยมีใครได้มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข แม้กระทั่งเบบี ซักส์เองก็ด้วย หรือแม้แต่พวกผิวดำที่มีการศึกษา พวกที่เรียนหนังสือ เป็นหมอ เป็นครู เป็นนักเขียน เป็นนักธุรกิจ พวกเขาต่างมีอุปสรรคให้ต้องฟันฝ่า ไม่เพียงแต่จะต้องใช้หัวเพื่อมุ่งไปข้างหน้า พวกเขายังมีสิทธิ์ของทั้งเผ่าพันธุ์ที่นั่นด้วย คุณจึงต้องการสักสองหัวคิดเพื่อทำการนั้นให้สำเร็จ คนขาวเชื่อกันว่า ไม่ว่าจะคนผิวดำจะมีกิริยาท่าทางอย่างไร ภายใต้ผิวดำหมึกนั้นมิแต่ป่ารกชัฏน่าสะพรึงกลัว ผืนน้ำที่เชี่ยวกรากไม่สามารถเดินเรือได้ ลิงบาบูนที่โหนตัวไปมาหวีดร้อง อสรพิษที่กำลังหลับใหล สีแดงสดที่พร้อมรับเลือดสีขาวรสวนาน แงหนึ่งแสตมป์ เพดเห็นว่าที่พวกนั้นคิดกันก็ถูก ยิ่งคนผิวดำต้องใช้ความพยายามเท่าไรในการทำให้คนขาวเชื่อว่าพวกเขาเป็นคนปกติ อ่อนโยน ฉลาด น่ารัก เป็นผู้เป็นคนแค่นั้น พวกนี้ก็ยิ่งต้องเอาตัวเข้าแลกเพื่อจูงใจคนขาวมากขึ้นเท่านั้น จูงใจไม่ให้ลบหลู่ความเชื่อในหมู่นิโกร ความลึกลับซับซ้อนภายในนั้นจึงยิ่งเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย ความน่าสะพรึงที่ว่านี้ คนดำไม่ได้เอาติดตัวมาจากที่ (น่าอยู่) แห่งอื่น คนขาวต่างหากที่เป็นฝ่ายปลุกฝังมันลงในจิตใจของพวกเขา แล้วมันก็โตขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับแผ่กิ่งก้านสาขาออกไปอย่างไม่หยุด แม้เข้าสู่ชีวิตทั้งในปัจจุบันและหลังความตายไป ลูกกล้าเข้าสู่จิตใจของคนขาวผู้สร้างความเลวร้ายนั้นขึ้นมาเองได้สำเร็จ ลูกถามเข้าถึงคนขาวทุกคน เปลี่ยนนิสัยคนพวกนั้นไปโดยสิ้นเชิง จนหลายคนต้องกลายเป็นพวกบ้าเลือด ใจเ่ง่า และชั่วร้ายกว่าที่ต้องการให้อะยากจะเป็น ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้ว คนเหล่านี้ล้วนหวาดกลัวความน่าสะพรึงที่ตัวเองสร้างขึ้นมาจากแท้ๆ นี่ยังนัก และเจ้าลิงบาบูนที่ส่งเสียงหวีดร้อง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>they wanted to be, so scared were they of the jungle they had made. The screaming baboon lived under their own white skin; the red gums were their own.</p> <p>Meantime, the secret spread of this new kind of whitefolks' jungle was hidden, silent, except once in a while when you could hear its mumbling in place like 124.</p> <p>Stamp Paid abandoned his efforts to see about Sethe, after the pain of knocking and not gaining entrance, and when he did, 124 was left to its own devices. When Sethe locked the door, the women inside were free at least to be what they liked, see whatever they saw and say whatever was on their minds.</p> <p>Almost. Mixed in with the voices surrounding the house, recognizable but undecipherable to Stamp Paid, were the thoughts of the women of 124, unspeakable thoughts, unspoken.</p>	<p>อาศัยอยู่ภายใต้ผิวสีขาวกับเหงือกสีแดงสดนั้นก็เป็นของพวกเขาเหมือนกันเอง</p> <p>ขณะเดียวกัน การขยายตัวอย่างลึกลับของความน่าสะพรึงกลัวประเภทใหม่ของคนขาวยังคงดำเนินไปอย่างเงียบๆ และมิดชิด ยกเว้นว่านานๆ ที่คุณถึงจะได้ยินเสียงของมันดังออกมาจากสถานที่บางแห่ง เช่นบ้านเลขที่ 124 สักครั้ง</p> <p>แสตมป์ เพดละความพยายามที่จะเข้าไปหาเซธแล้ว หลังจากเพียรเคาะประตูจนปวดมือ แต่ก็ยังไม่มีแว่วจะได้รับอนุญาตให้เข้าไป แล้วเมื่อเขาทำเช่นนั้น 124 จึงถูกปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรมอีกครั้ง เมื่อเซธลงกลอนประตู ผู้หญิงทั้งหมดในบ้านต่างก็เป็นอิสระ อย่างน้อยก็สามารถเป็นในสิ่งที่อยากเป็น ดูในสิ่งที่อยากดู และพูดในสิ่งที่ตนคิด</p> <p>คล้ายจะใช่ เสียงที่ดังแทรกกันเข้ามาพร้อมเสียงอ้ออึ้งรอบๆ บ้าน แม้จะคั่นหูแสตมป์ เพดแต่เขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง เป็นเสียงความคิดของผู้หญิงในบ้านเลขที่ 124 ความคิดที่เปิดเผยไม่ได้ ซึ่งไม่เคยได้รับการเปิดเผย</p>

บทที่ 20

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>Beloved, she my daughter. She mine. See. She come back to me of her own free will and I don't have to explain a thing. I didn't have time to explain before because it had to be done quick. Quick. She had to be safe and I put her where she would be. I knew she would be. But my love was tough and she back now. I knew she would be. Paul D ran her off so she had no choice but to come back to me in the flesh. I bet you Baby Suggs, on the other side, helped. I won't never let her go. I'll explain to her, even though I don't have to. Why I did it. How if I hadn't killed her she would have died and that is something I could not bear to happen to her. When I explain it she'll understand, because she understands everything already. I'll tend her as no mother ever tended a child, a daughter. Nobody will ever get my milk no more except my own children. I never had to give it to nobody else—and the one time I did it was took from me—they held me down and took it. Milk that belonged to my baby. Nan had to nurse whitebabies and me too because Ma'am was in the rice. The little whitebabies got it first and I got what was left. Or none. There was no nursing milk to call my own. I know what it is to be without the milk that belongs to you; to have to fight and holler for it, and to have so little left. I'll tell Beloved about that; she'll understand. She my daughter. The one I managed to have milk for and to get it to her even after they stole it; after they handled me like I was the cow, no, the goat,</p>	<p>บีเลิฟเว็ดลูกสาวฉัน ลูกฉัน เห็นมั้ย ลูกกลับมาหาฉันด้วยจิตวิญญาณเสรีของตัวเอง ฉันเลยไม่ต้องอธิบายสิ่งใดแม้ซักอย่าง ฉันไม่มีเวลาได้อธิบายก่อนเพราะต้องทำเร็วเร็ว ลูกต้องปลอดภัย ฉันเป็นคนพาลูกไปอยู่ในที่ที่แกจะปลอดภัย ฉันรู้ว่าลูกต้องปลอดภัย ความรักของฉันเหนียวแน่นและลูกก็กลับมาแล้ว ฉันรู้ว่าลูกต้องกลับมา พอ ดิไล้ลูกไปทำให้ลูกไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากกลับมาหาฉันตัวเป็นๆ อย่างนี้ พนันได้เลย เบบี ซักส์ช่วยไว้อีกแรงหนึ่งแหงๆ ฉันจะไม่ยอมให้ลูกไปไหนอีก ฉันจะพูดให้ลูกเข้าใจ ถึงจะไม่ต้องทำก็เถอะ ทำไมฉันถึงได้ทำ ถ้าฉันไม่ได้ฆ่าลูก ลูกต้องตายไปอีท่าไหน และนั่นก็เป็นสิ่งที่ฉันทนให้เกิดขึ้นกับลูกไม่ได้ ถ้าฉันอธิบาย ลูกจะเข้าใจ เพราะลูกก็เข้าใจทุกอย่างอยู่แล้ว ฉันจะดูแลลูกอย่างที่ไม่เคยมีแม่คนไหน ดูแลลูกของตัวเองมาก่อน ลูกสาว จะไม่มีใครได้กินนมฉันอีก นอกจากลูกๆ ของฉันเอง ฉันไม่เคยต้องเอานมให้ใครอื่น ครั้งเดียวที่ต้องให้ก็ถูกพวกมันดูดไป กดฉันลง แล้วเอานมฉันไป นำนมที่เป็นของลูกฉัน แนนต้องให้นมทั้งเด็กขาว่าทั้งตัวฉัน เพราะแม่ของฉันออกไปทำนา ทารกผิวขาวได้ดูดก่อน ที่เหลือฉันถึงได้กิน บางทีก็ไม่เหลือ ฉันไม่มีน้านมที่เรียกได้ว่าเป็นของตัวเอง ฉันรู้ว่าการไม่มีน้านมเป็นของตัวเองนั้นเป็นยังไง ต้องสู้ ต้องแหกปากร้องถึงจะได้กิน แนมได้มากก็แค่นิดเดียว ฉันจะบอกบีเลิฟเว็ดเรื่องนั้น ลูกจะได้เข้าใจ ลูกสาวฉัน ลูกคนที่ฉันมีน้านมให้และได้ให้นม ถึงจะเป็นหลังจากที่ถูกพวกมันขโมยดูดไปแล้ว หลังจากพวกมันทำกับฉันเหมือนฉันเป็นแม่วัวตัวหนึ่ง ไม่สิเป็นแพะอยู่หลังคอกม้านั้น เพราะมันโศโครกเกินไปหากต้องอยู่ข้างในร่วมกับม้า แต่ฉันก็ยังไม่น่ารังเกียจเกินกว่าที่จะทำกับข้าวให้พวกมันกินหรือ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>back behind the stable because it was too nasty to stay in with the horses. But I wasn't too nasty to cook their food or take care of Mrs. Garner I tended her like I would have tended my own mother if she needed me. If they had let her out the rice field, because I was the one she didn't throw away. I couldn't have done more for that woman than I would my own ma'am if she was to take sick and need me and I'd have stayed with her till she got well or died. And I would have stayed after that except Nan snatched me back. Before I could check for the sign. It was her all right, but for a long time I didn't believe it. I looked everywhere for that hat. Stuttered after that. Didn't stop it till I saw Halle. Oh, but that's all over now. I'm here I lasted. And my girl come home. Now I can look at things again because she's here to see them too. After the shed, I stopped. Now, in the morning, when I light the fire I mean to look out the window to see what the sun is doing to the day. Does it hit the pump handle first or the spigot? See if the grass is gray-green or brown or what. Now I know why Baby Suggs pondered color her last years. She never had time to see, let alone enjoy it before. Took her a long time to finish with blue, then yellow, then green. She was well into pink when she died. I don't believe she wanted to get to red and I understand why because me and Beloved outdid ourselves with it. Matter of fact, that and her pinkish headstone was the last color I recall. Now, I'll be on the lookout. Think what spring will be for us! I'll plant carrots just so she can see them, and turnips. Have you ever seen one, baby? A prettier thing God never made. White and purple</p>	<p>จะปรนนิบัตินายหญิง ฉันดูแลแกเหมือนที่ฉันจะดูแลแม่ตัวเองเชียวถ้าแม่ต้องการ ถ้าพวกมันยอมให้แม่พักจากงานกลางทุ่งนาเพราะเหลือแค่ฉันคนเดียวที่แม่ไม่ได้ โยนทิ้ง ฉันคงไม่ดูแลนายหญิงให้ดีไปกว่าดูแลแม่ของตัวเองถ้าแม่เกิดป่วยและ ต้องการฉัน แล้วฉันก็จะอยู่ข้างๆ รอจนแม่หายดีหรือตายไปเลย แล้วก็คงได้ดูแลแม่ ต่อด้วยข้าถ้าแนนไม่คิดว่าตัวฉันออกมา ก่อนที่ฉันจะได้ตรวจดูสิ่งที่เป็นสัญญาณชีวิต เป็นลูกจริงๆ แต่ฉันรั้นไม่เชื่ออยู่ตั้งนาน ฉันเฝ้ามองหาแต่หมวกใบนั้นไปทุกหนทุก แห่ง พุดติดอ่างตั้งแต่นั้นมา ไม่หายจนได้มาเจอกับฮัลล์ โอ้! มันจบไปหมดแล้ว ฉัน อยู่นี้แล้วฉันก็รอดมาได้และลูกสาวฉันก็กลับมาบ้าน ตอนนี่ ฉันกลับมามองดูอะไร ต่ออะไรได้อีกเพราะมีลูกกลับมามองดูสิ่งเหล่านั้นไปพร้อมกับฉันด้วย ตั้งแต่พ้นจาก พุ่มไม้ขึ้นมา ฉันก็เลิกมองดูนู่นดูนี่ แต่เดี๋ยวนี้ตอนเช้า เวลาฉันจุดไฟฉันก็หมายถึงจะ มองออกไปนอกหน้าต่าง จะดูว่าดวงอาทิตย์ทำอะไรให้เวลากลางวันบ้าง ดูว่า แสงแดดส่องมาถึงที่ปั้มน้ำหรือที่หัวก็อกก่อนกันแน่ มองต้นหญ้าว่าสีมันเขียวเทา หรือน้ำตาล หรือสีไหน ตอนนี่ฉันรู้แล้วว่า ทำไมเบบี ซักส์ถึงได้ครุ่นคิดถึงแต่เรื่องสี ในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต อย่าว่าแต่ปลาบปลื้มกับมันเลย แค่เวลาจะดูซักนิด นางยังไม่เคยมีด้วยซ้ำ นางใช้เวลานานทีเดียวว่าจะบอกได้ว่าอันไหนสีน้ำเงิน แล้วก็สีเหลือง แล้วก็สีเขียว ตอนนางตาย นางก็รู้จักสีชมพูแล้ว แต่ฉันไม่คิดว่านางจะ อยากรู้จักสีแดงหรือก แล้วฉันก็รู้ด้วยว่าเป็นเพราะฉันกับปีเลิฟเวิร์ดู้จักสีนั้นดีกว่า นางไง ที่จริงสีนั้นกับป้ายหน้าหลุมศพสีออกชมพูๆ เป็นสีสุดท้ายที่ฉันจำได้ ถึงเวลา ที่ฉันจะมองออกไปข้างนอกบ้างแล้ว ลองดูสิ ลองนึกดูว่า ฤดูใบไม้ผลิปีนี้จะให้อะไร กับเราบ้าง ฉันว่าจะปลูกแครอทให้ลูกดู อ้อ หัวเทอร์นิพด้วย หนูเคยเห็นรีเปล่าลูก สิ่งที่น่ารักที่พระเจ้าเป็นเจ้าของยังไม่เคยทรงสร้าง หางนุ่มๆ สีขาวกับม่วงกับหัวแข็งๆ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>with a tender tail and a hard head. Feels good when you hold it in your hand and smells like the creek when it floods, bitter but happy. We'll smell them together, Beloved. Beloved. Because you mine and I have to show you these things, and teach you what a mother should. Funny how you lose sight of some things and memory others. I never will forget that whitegirls' hands. Amy. But I forget the color of all that hair on her head. Eyes must have been gray, though. Seem like I do rememory that. Mrs. Garner's was light brown— while she was well. Got dark when she took sick. A strong woman, used to be. And when she talked off her head, she'd say it. "I used to be strong as a mule, Jenny." Called me "Jenny" when she was babbling, and I can bear witness to that. Tall and strong. The two of us on a cord of wood was as good as two men. Hurt her like the devil not to be able to raise her head off the pillow. Still can't figure why she thought she needed schoolteacher, though. I wonder if she lasted, like I did. Last time I saw her she couldn't do nothing but cry, and I couldn't do a thing for her but wipe her face when I told her what they done to me. Somebody had to know it. Hear it. Somebody. Maybe she lasted. Schoolteacher wouldn't treat her the way he treated me. First beating I took was the last. Nobody going to keep me from my children. Hadn't been for me taking care of her maybe I would have known what happened. Maybe Halle was trying to get to me. I stood by her bed waiting for her to finish with</p>	<p>ถือเอาไว้ในมือหนูจะรู้สึกดี กลิ่นคล้ายๆ น้ำในลำธารเวลาเกิดน้ำท่วม ชมชื่นแต่ก็สุขใจ เราจะสูดกลิ่นนั้นไปพร้อมกันนะบีเลิฟเว็ด บีเลิฟเว็ด เพราะหนูเป็นลูกแม่ และแม่นี้แหละเป็นคนต้องทำให้หนูรู้จักของพวกนี้ แม่ต้องสอนหนูอย่างแม่คนนึงควรทำ ตลกดีนะบางอย่างหนูก็ลืม บางอย่างหนูก็จำได้ แม่ล่ะไม่มีวันจะลืมสองมือของผู้หญิงผิวขาวคนนั้นไปได้หรอก เอมี แต่ว่าแม่ลืมสีผมทุกเส้นบนหัวเธอไปแล้ว รู้สึกตาของเธอจะสีเทากระมัง เหมือนแม่จะยังจำได้อยู่นะ ส่วนตานายหญิงสีน้ำตาลอ่อนเมื่อตอนแกยังแข็งแรง แล้วก็เริ่มคล้ำขึ้นตอนแกไม่สบาย ผู้หญิงเข้มแข็งคนนึง เคยเข้มแข็งสิ เวลาแกจ้อไปเรื่อย แกจะบอกว่า "ฉันเคยแข็งแรงอย่างกับลาตัวนึงเลยละ เจนนี่" แกเรียกแม่ "เจนนี่" เวลาแกพาล่ามไป แม่เป็นพยานได้ รูปร่างสูง แข็งแรง ถ้าเราสองคนยืนอยู่บนท่อนไม้พร้อมกันละก็ดู แข็งแรงได้เท่าๆ ผู้ชายสองคนเลยที่เดียวที่นายหญิงยกหัวไม่ขึ้นจากหมอนนะทรมานใจแก่นาคู ไม่เข้าใจอยู่ดี ทำไมแกถึงคิดว่าแกต้องให้นายครูมาอยู่ด้วยกันนะ อยากู้อัจจะรอดตายอย่างแม่มี๊ย ครั้งก่อนที่เห็นแก แกก็ทำอะไรไม่ได้แล้วนอกจากร้องไห้ แม่เองก็ช่วยอะไรแกไม่ได้เหมือนกัน นอกจากคอยเช็ดหน้าให้แก เมื่อแม่เล่าเรื่องที่พวกมันทำกับแม่ให้แกฟัง ต้องมีคนรู้เรื่องนี้ รับฟังเรื่องนี้เอาไว้ ใครซักคน แกอาจจะรอด นายครูไม่ได้ทำกับนายหญิงอย่างทำกับแม่ ครั้งที่แม่ถูกตีต้องเป็นครั้งสุดท้าย ไม่มีใครจะมาพาราถกๆ ไปจากแม่ได้อีก ถ้าแม่ไม่คิดว่าต้องอยู่ดูแลนายหญิง แม่อาจได้รู้ไปแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ฮัลล์อาจพยายามมาหาแม่ แม่ยืนอยู่ข้างเตียงนายหญิง รอจนแกกินอาหารเหลว</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>the slop jar. When I got her back in the bed she said she was cold. Hot as blazes and she wanted quilts. Said to shut the window. I told her no. She needed the cover; I needed the breeze. Long as those yellow curtains flapped, I was all right. Should have heeded her. Maybe what sounded like shots really was. Maybe I would have seen somebody or something. Maybe. Anyhow I took my babies to the corn, Halle or no. Jesus. When I heard that woman's rattle. She said, Any more? I told her I didn't know. She said, I been here all night. Can't wait. I tried to make her. She said, Can't do it. Come on. Hoo! Not a man around. Boys scared. You asleep on my back. Denver sleep in my stomach. Felt like I was split in two. I told her to take you all; I had to go back. In case. She just looked at me. Said, woman? Bit a piece of my tongue off when they opened my back. It was hanging by a shred. I didn't mean to. Clamped down on it, it come right off. I thought, Good God, I'm going to eat myself up. They dug a hole for my stomach so as not to hurt the baby. Denver don't like for me to talk about it. She hates anything about Sweet Home except how she was born. But you was there and even if you too young to memory it, I can tell it to you. The grape arbor. You memory that? I ran so fast. Flies beat me to you. I would have known right away who you was when the sun blotted out your face the way it did when I took you to the grape arbor. I would have known at once when my water broke. The minute I saw you sitting</p>	<p>หมด ตอนแม่ขยับตัวแกลงนอน แก้วแหวนว ร้อนตับแทบแตก แยกบอกจะเอาผ้า นวม ให้แม่ไปปิดหน้าต่าง แม่บอกว่าไม่ แกลอยากได้ผ้าห่ม ไข่แม่ก็อยากได้สายลม พัด ตราบที่ผ้ามันสีเหลืองๆ ยังปลิวได้อยู่ แม่ก็อยู่ได้ น่าตามใจแกะซะ บางทีเสียงที่ ดังคล้ายๆ เสียงปืนอาจใช่เสียงปืนจริงๆ ก็ได้ บางทีแม่น่าจะได้เห็นใครหรืออะไร มาแล้ว บางที จะยังงี้ก็เหอะ แม่ก็พาลูกๆ เข้าดงข้างโพดไป จะเจอะฮัลล์หรือไม่ก็ ตาม พระเจ้าช่วย! แม่ได้ยินเสียงหญิงคนนั้น เธอถาม มีใครอีกมั๊ย แม่ตอบไปว่าไม่รู้ เธอบอกว่าเธอรอที่นั่นมาทั้งคืนแล้ว รอต่อไปไม่ได้อีก แม่พยายามจะให้เธอรอ ผู้หญิง คนนั้นยืนยันว่าไม่ได้ บัดโธ! วุ๊ย! ไม่มีผู้ชายมาด้วยเลยซักคน ลูกชายแม่ก็กลัวแล้ว ส่วนหนูยังหลับอยู่บนหลังแม่ เคนเวอร์ก็นอนอยู่ในท้อง รู้สึกเหมือนจะขาดเป็นสอง ท่อน แม่บอกให้เธอพาลูกทั้งหมดไปก่อน แม่ต้องกลับไป เผื่อไว้ เธอมองมาที่แม่ ถาม นี่เธอ! ตอนมันบากหลังแม่ แม่ได้แต่กัดลิ้นตัวเองไว้ไม่ให้ร้อง จนเหลือแค่ตรงปลาย ห้อยไว้เท่านั้น แม่ไม่ได้ตั้งใจหรอก พอกัดแรงๆ อีกที ขึ้นเนื้อก็หลุดออกมา พระเจ้า ช่วย! แม่กำลังจะกลืนกินตัวเองลงไป เขาขุดช่องไว้ให้ท้องของแม่ด้วยเพื่อจะไม่ให้ เด็กในท้องต้องเจ็บ เคนเวอร์ไม่ชอบให้เล่าเรื่องนี้ น้องเกลียดเรื่องสวีตโฮมทุกเรื่อง ยกเว้นแต่ว่าแกลเกิดมาอย่างไร แต่หนูเคยอยู่ที่นั่น ถึงจะยังเด็กเกินกว่าจะจำความถูก แต่แม่เล่าให้หนูฟังได้ ชุ่มเถาองุ่น จำได้มั๊ย แม่วิ่งไวมาก แม่ลงวันเยอะเยอะเร่งให้แม่ ต้องไปหาหนู แม่น่าจะรู้ได้ทันทีว่าหนูเป็นใครตั้งแต่ที่แดดส่องลงไปที่วงหน้าหนู เหมือนเมื่อตอนที่แม่พาหนูเข้าไปได้ชุ่มเถาองุ่น แม่น่าจะรู้ได้ทันทีตั้งแต่ถุงน้ำคร่ำแตก นาทที่แม่เห็นหนูนั่งอยู่บนตอไม้ ถุงน้ำคร่ำก็แตก พอแม่เห็นหน้าหนู ก็ยิ่งกว่าจะบอกไป</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>on the stump, it broke. And when I did see your face it had more than a hint of what you would look like after all these years. I would have known who you were right way because the cup after cup of water you drank proved and connected to the fact that you dribbled clear spit on my face the day I got to 124. I would have know right off, but Paul D distracted me. Otherwise I would have seen my fingernail prints right there on your forehead for all the world to see. From when I held your head up, out in the shed. And later on, when you asked me about the earrings I used to dangle for you to play with, I would have recognized you right off, except for Paul D. Seems to me he wanted you out from the beginning, but I wouldn't let him. What you think? And look how he ran when he found out about me and you in the shed. Too rough for him to listen to. Too thick, he said. My love was too thick. What he know about it? Who in the world is he willing to die for? Would he give his privates to a stranger in return for a carving? Some other way, he said. There must have been some other way. Let schoolteacher haul us away, I guess, to measure your behind before he tore it up? I have felt what it felt like and nobody walking or stretched out is going to make you feel it too. Not you, not none of mine, and when I tell you you mine, I also mean I'm yours. I wouldn't draw breath without my children. I told Baby Suggs that and she got down on her knees to beg God's pardon for me. Still, it's so. My plan was to take us all to the other side where my own ma'am is. They stopped me from getting</p>	<p>ให้แม่รู้ว่าหนูจะหน้าตาเป็นไปอย่างไร หลังจากที่เวลาผ่านไปหลายปี แม่ น่าจะจำได้เลยว่าหนูเป็นใครจากที่หนูตีมน้ำถ้วยแล้วถ้วยเล่า ซึ่งมันพิสูจน์และผูกเข้ากับความจริงที่ว่าหนูเคยน้ำลายยี้ดใส่หน้าแม่เมื่อวันที่แม่มาถึงบ้านเลขที่ 124 แม่ น่าจะรู้ได้ทันที แต่พอ ดีทำให้แม่ไขว้เขว ไม่อย่างนั้น แม่ต้องได้เห็นรอยนิ้วที่ประทับไว้บนหน้าผากหนูให้คนทั้งโลกได้เห็น ตั้งแต่แม่หัวหัวหนูขึ้นมาในเฟิงไม้แล้วอีกทีก็ตอนหนูถามแม่เรื่องต่างหูที่แม่เคยใส่ห้อยไว้ให้หนูเล่น แม่ก็น่าจะรู้ได้ทันทีว่าเป็นหนู แต่เพราะพอ ดี แม่รู้สึกว่าเขาอยากให้หนูออกไปจากที่นี่ตั้งแต่แรก แต่แม่ไม่ให้เขาทำอย่างนั้น หรือหนูว่าไง แล้วดูสิ! พอเขารู้เรื่องของแม่กับหนูในเฟิงไม้ เขาหนีเราไปอย่างไร แย่เกินกว่าเขาจะทนฟังอยู่ได้ รักแรงเกินไป เขาว่า ความรักของแม่รุนแรงเกินไป อย่างเขาจะรู้อะไร เขาจะยอมตายแทนใครบนโลกนี้ได้ ถ้าเป็นเขา จะยอมใช้जूตัวเองไปแลกแผ่นแกะสลักม้ามัย มันต้องมีวิธีอื่นสิ เขาบอก มันต้องมีวิธีอื่น รอให้นายครูดึงพวกเราออกมาละมั้ง เพื่อให้เค้ามารวดรอบก้นหนูก่อนที่จะฉีกออกมาเป็นชิ้นๆ นั่นรี แม่เคยสัมผัสว่าความรู้สึกนั้นเป็นอย่างไรมาแล้ว ไม่มีใครที่แค่ผ่านไปผ่านมาหรืออ้าแขนรับแล้วจะทำให้หนูรู้สึกอย่างนั้นได้ ไม่ใช่หนู ไม่ใช่แม่ เมื่อไหร่ที่แม่บอกว่าหนูเป็นของแม่ แม่ก็หมายความว่าแม่ก็เป็นของหนูเหมือนกัน แม่หายใจต่อไปไม่ได้ถ้าแม่ไม่มีลูกๆ แม่บอกเบบี ชักส์อย่างนั้น นางถึงได้คุกเข่าลง อ้อนวอนขอพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าประธานอภัยให้แม่ แต่ก็ยังไม่วาย ที่แม่วางแผนไว้แม่จะพาพวกเราทุกคนไปอีกฝั่งหนึ่งที่แม่แท้ๆ ของแม่ ยายของหนู อาศัยอยู่ พวกมันทำให้</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>us there, but they didn't stop you from getting here. Ha ha. You came right on back like a good girl, like a daughter which is what I wanted to be and would have been if my ma'am had been able to get out of the rice long enough before they hanged her and let me be one. You know what? She'd had the bid so many times she smiled. When wasn't smiling she smiled, and I never saw her own smile. I wonder what they was doing when they was caught. Running you think? No. Not that. Because she was my ma'am and nobody's ma'am would run off and leave her daughter, would she? Would she, now? Leave her in the yard with a one-armed woman? Even if she hadn't been able to suckle the daughter for more than a week or two and had to turn her over to another woman's tit that never had enough for all. They said it was the bit that made her smile when she didn't want to. Like the Saturday girls working the slaughterhouse yard. When I came out of jail I saw them plain. They came when the shift changed on Saturday when the men got paid and worked behind the fences, back of the outhouse. Some worked standing up, leaning on the toolhouse door. They gave some of their nickels and dimes to the foreman as they left but by then their smiles was over. Some of them drank liquor to keep from feeling what they felt. Some didn't drink a drop—just beat it on over to Phelps to pay for what their children needed, or their ma'ammies. Working a pig yard. That has got to be something for a woman to do, and I</p>	<p>แม่ไม่สามารถพาพวกเราไปถึงที่นั่นได้ แต่ไม่ทันห้ามหนูไม่ให้มาที่นี่ ฮ่า! ฮ่า! หนูกลับมาที่นี่ เหมือนเด็กดี เหมือนลูกสาวอย่างที่แม่อยากเป็นและคงได้เป็นถ้ายายหนีออกมาจากทุ่งนาได้นานพอก่อนที่จะถูกพวกมันแขวนคอแล้วก็ถ้ายายยอมให้แม่เป็น หนูรู้อะไรเปล่า ยายมีเหล็กติดอยู่ที่พื้นหลายต่อหลายครั้งเวลายิ้ม ถึงไม่ได้ยิ้มก็เหมือนยิ้ม แม่ไม่เคยได้เห็นรอยยิ้มที่แท้จริงของยายซักที แม่สงสัยว่าพวกเขาทำอะไรกันอยู่ตอนโดนจับ หนีรี หรือหนูว่าไง ไม่ ไม่ใช่หรอก เพราะยายก็เป็นแม่ของแม่ และคงไม่มีแม่คนไหนหนีไปแล้วทิ้งลูกสาวไว้โซ่ใหม่ละ แล้วตอนนี้ ยังเป็นอย่างนั้นมัย ทิ้งลูกไว้สนามหน้าบ้านกับหญิงแขนเดียวงั้นรี ถึงยายจะให้นมลูกสาวไม่ได้ นานกว่าหนึ่งหรือสองอาทิตย์ และต้องส่งลูกให้ไปดูคนมคนอื่นที่ไม่เคยมีพอให้ทุกคนกินไปก่อน พวกมันว่ากันว่า เพราะเหล็กติดพื้นนั้นแหละยายถึงได้ยิ้มทั้งที่ไม่อยาก เหมือนพวกสาววันเสาร์ที่ทำงานในโรงฆ่าสัตว์ ตอนออกจากคุกแรกๆ แม่ก็ดูพวกนั้นเฉยๆ ไม่มีอะไร แม่สาวพวกนั้นเริ่มงานกันเมื่อเปลี่ยนกะวันเสาร์ หลังพวกคนงานขายรับค่าจ้างไปแล้ว พวกนั้นทำงานอยู่หลังรั้วด้านหลังเรือนหลังนอก บางคนยืนทำงานหลังฟิงประตูเรือนเก็บเครื่องมือ พวกนั้นให้เศษเงินหัวหน้าคนงานตอนจากมา แต่เมื่อนั้นรอยยิ้มก็พลันหดหาย บางคนก็จิบเหล้าให้ลืมเรื่องในใจ บ้างก็ไม่ดื่มเลยซักหยด เอาแต่มุ่งหน้าไปร้านเฟลปส์เพื่อจ่ายของที่ลูกๆ หรือแม่ตัวเองอยากได้ ทำงานในเล้าหมู นั้นแหละงานของพวกผู้หญิง แม่ก็เกือบจะได้ทำงานนี้ตอนออกจากคุกและซื้อป้ายชื่อหนู แต่ครอบครัวบอดวินหางานครัวในร้านซอว์เยอร์ให้แม่ทำ แม่ถึงยังยิ้มเองได้ อย่างตอนนี้ ตอนคิดถึงหนู</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>got close to it myself when I got out of jail and bought, so to speak, your name. But the Bodwins got me the cooking job at Sawyer's and left me able to smile on my own like now when I think about you.</p> <p>But you know all that because you smart like everybody said because when I got here you was crawling already. Trying to get up the stairs. Baby Suggs had them painted white so you could see your way to the top in the dark where lamplight didn't reach. Lord, you loved the stairsteps.</p> <p>I got close. I got close. To being a Saturday girl. I had already worked a stone mason's shop. A step to the slaughterhouse would have been a short one. When I put that headstone up I wanted to lay in there with you, put your head on my shoulder and keep you warm, and I would have if Buglar and Howard and Denver didn't need me, because my mind was homeless then. I couldn't lay down with you then. No matter how much I wanted to. I couldn't lay down nowhere in peace, back then. Now I can. I can sleep like the drowned, have mercy. She come back to me, my daughter, and she is mine.</p>	<p>แล้วหนูรู้มัย ทุกอย่างเป็นอย่างนั้นได้ก็เพราะหนูฉลาดอย่างที่ทุกคนเค้าว่ากัน เพราะตอนแม่มาถึงที่นี่ หนูก็คลานได้แล้ว พยายามจะคลานขึ้นบันได เบบี ซักส์ให้คนมาทาบันไดเป็นสีขาวให้มองเห็นไว้เวลาหนูคลานขึ้นข้างบนในความมืดที่แสงตะเกียงส่องไปไม่ถึง พระเจ้า! หนูชอบบันไดซะเหลือเกิน</p> <p>เกือบไปแล้ว เกือบไป เกือบได้เป็นสาววันเสาร์ แต่แม่ก็ได้ทำงานร้านช่างแกะหิน บันไดที่พาไปถึงโรงฆ่าสัตว์น่าจะสั้นกว่านี้ ตอนแม่ตั้งแผ่นคำจารึกหน้าหลุม แม่ก็อยากลงไปนอนในนั้นกับหนูอยากเอาหัวหนูมาพักบนบ่าพร้อมกับกอดให้ไออุ่น แม่จะทำถ้าไฮเวิร์ดกับบิวคลาร์และเดนเวอร์ไม่ต้องการแม่แล้ว เพราะนั่นเท่ากับหัวใจหัวใจแม่ไม่เหลือที่ให้พักพิงอีกต่อไป แต่ตอนนั้นแม้อย่างลงไปนอนอยู่ข้างๆ หนูไม่ได้ ถึงจะอยากซักแค่นั้น และตอนนั้นแม่อีกลงไปนอนอย่างสงบไม่ได้หรอก เดียวนี้แม่ทำได้แล้ว สาธุ! แม่จะหลับไปอย่างคนจมน้ำเลยก็ยังมี ลูกกลับมาหาฉันแล้ว ลูกสาวฉัน ลูกเป็นของฉัน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>Beloved is my sister. I swallowed her blood right along with my mother's milk. The first thing I heard after not hearing anything was the sound of her crawling up the stairs. She was my secret company until Paul D came. He threw her out. Ever since I was little she was my company and she helped me wait for my daddy. Me and her waited for him. I love my mother but I know she killed one of her own daughters, and tender as she is with me, I'm scared of her because of it. She missed killing my brothers and they knew it. They told me die-witch! stories to show me the way to do it, if ever I needed to. Maybe it was getting that close to dying made them want to fight the War. That's what they told me they were going to do. I guess they rather be around killing men than killing women, and there sure is something in her that makes it all right to kill her own. All the time, I'm afraid the thing that happened that made it all right for my mother to kill my sister could happen again. I don't know what it is, I don't know who it is, but maybe there is something else terrible enough to make her do it again. I need to know what that thing might be, but I don't want to. Whatever it is, it comes from outside this house, outside the yard, and it can come right on in the yard if it wants to. So I never leave this house and I watch over the yard, so it can't happen again and my mother won't have to kill me too. Not since Miss Lady Jones' house have I left 124 by myself. Never. The only other times--two times in all--I was</p>	<p>บีเลิฟเว็ดเป็นพี่สาวของหนู หนูได้กลืนเลือดของพี่เข้าไปพร้อมกับน้ำนมแม่ เสียงแรกที่หนูได้ยินหลังจากที่ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยมาตั้งนานคือเสียงพี่คลานขึ้นบันไดบ้าน พี่เป็นเพื่อนลับๆ ของหนูจนพอ ดิมา เขาไล่พี่ไปจากที่นี่ ตั้งแต่เล็ก พี่ก็เป็นเพื่อนหนู อยู่คอยพ่อเป็นเพื่อนหนู หนูกับพี่รอพ่อไปพร้อมกัน หนูรักแม่ หนูรู้ว่าแม่เคยฆ่าลูกสาวของตัวเองไปคนหนึ่ง และยังอ่อนโยนเมื่ออยู่กับหนู แต่นั่นแหละที่ทำให้หนูกลัว แม่เกือบจะฆ่าพี่ชายหนูแล้วด้วย พี่ๆ เขาก็รู้ พวกเขาเคยเล่าเรื่องชวนขนลุกเพื่อให้เห็นว่าแม่ฆ่าพี่ยังไง ยังกะหนูอยากรู้มันถึงนั้นแหละ คงเพราะเคยเกือบตายมาแล้วมั้ง พวกเขาเลยอยากไปรบให้รู้แล้วรู้รอด นั่นคือที่พี่บอกหนูว่าจะไปทำ หนูว่าพี่ๆ คงอยากฆ่าพวกผู้ชายให้ตายมากกว่าพวกผู้หญิง และมันต้องมีอะไรอยู่ในใจแม่แน่ๆ แม่ถึงคิดว่าไม่เป็นไรที่จะฆ่าลูกตัวเอง ตลอดเวลาหนูกลัวว่าสิ่งที่ทำให้แม่ยอมฆ่าพี่สาวของหนูจะย้อนกลับมาหาแม่อีก หนูไม่รู้ว่าเป็นอะไร หนูไม่รู้ว่าเป็นใคร นั่นเป็นใคร แต่อาจมีอะไรชักจูงอย่างเลวร้ายพอที่จะทำให้แม่ลงมืออีกก็ได้ หนูต้องรู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไรแต่หนูไม่อยากจะเป็นอะไรก็ช่าง แต่มันมาจากข้างนอกบ้านหลังนี้ นอกสนาม แต่จะเข้ามาอยู่ในสนามได้เมื่อมันต้องการ หนูเลยไม่เคยออกจากบ้านไปไหนอีก ได้แต่คอยระวังสนามหน้าบ้านอยู่อย่างนั้น มันจะได้ไม่เกิดขึ้นซ้ำ แม่จะได้ไม่ฆ่าหนูด้วยใจ ตั้งแต่ไม่ได้ไปบ้านเลดี โจนส์ หนูก็ไม่เคยก้าวเท้าออกจากบ้าน 124 ตามลำพังอีก ไม่เคยเลย ที่เคยทั้งหมดสองหนก็ไปกับแม่ ครั้งหนึ่งไปดูเขาวางยาเบบี</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>with my mother. Once to see Grandma Baby put down next to Beloved, she's my sister. The other time Paul D went too and when we came back I thought the house would still be empty from when he threw my sister's ghost out. But no. When I came back to 124, there she was. Beloved. Waiting for me. Tired from her long journey back. Ready to be taken care of; ready for me to protect her. This time I have to keep my mother away from her. That's hard, but I have to. It's all on me. I've seen my mother in a dark place, with scratching noises. A smell coming from her dress. I have been with her where something little watched us from the corners. And touched. Sometimes they touched. I didn't remember it for a long time until Nelson Lord made me. I asked her if it was true but couldn't hear what she said and there was no point in going back to Lady Jones if you couldn't hear what anybody said. So quiet. Made me have to read faces and learn how to figure out what people were thinking, so I didn't need to hear what they said. That's how come me and Beloved could play together. Not talking. On the porch. By the creek. In the secret house. It's all on me, now, but she can count on me. I thought she was trying to kill her that day in the Clearing. Kill her back. But then she kissed her neck and I have to warn her about that. Don't love her too much. Don't. Maybe it's still in her the thing that makes it all right to kill her children. I have to tell her. I have to protect her.</p>	<p>ลงข้างๆ บีเลิฟเว็ด พี่สาวของหนู อีกหนก็มีพอล ดีไปด้วย ครั้งนั้นตอนกลับมายังคิดว่าบ้านนี้จะว่างเปล่าเหมือนที่เคยเป็นตั้งแต่เขามาไล่ผีพี่หนูออกไป แต่เปล่าเลย พอมาถึง 124 พี่อยู่ตรงนั้น บีเลิฟเว็ด รอหนูอยู่ ดูพี่เหนื่อยๆ จากการเดินทางอันยาวไกลกลับมา พร้อมจะมีคนดูแล พร้อมจะให้หนูคอยปกป้อง คราวนี้แหละ! หนูจะคอยกันแม่ให้ห่างจากพี่ ก็ยากแหละแต่หนูต้องทำ เป็นหน้าที่หนู หนูเคยเห็นแม่อยู่ในที่มืดกับเสียงครี๊ดคราดที่ดังแว่วมาจากในนั้น มีกลิ่นจากกระโปรงแม่ หนูอยู่กับแม่ในที่ที่มีอะไรตัวเล็กๆ แอบดูเราอยู่ตรงมุมห้อง สัมผัสมันได้ แล้วบางทีอะไรที่วาก็เข้ามาสัมผัสเรา หนูจำเรื่องนี้ไม่ได้ตั้งนานแล้ว จนเนลสัน ลอร์ดเป็นคนมาเตือน หนูถามแม่ว่าจริงไหม แต่หนูไม่ได้ยินที่แม่ตอบ แถมไม่มีประโยชน์อะไรที่จะกลับไปหาเลดี โจนส์ ถ้าหนูยังไม่ได้ยินอะไรที่เขาพูดกัน เจียบสนิท นั่นทำให้หนูต้องหัดอ่านคนจากสีหน้าและดูให้ออกว่าเขาคิดอะไรกันอยู่ จะได้ไม่ต้องอาศัยแต่รอฟังว่าใครเขาพูดอะไรกัน นั่นคือเหตุผลว่าทำไมหนูกับบีเลิฟเว็ดถึงได้เล่นด้วยกันได้ ไม่ต้องพูดกัน จะบ่นระเบียง ข้างลำธาร ในบ้านลับ ตอนนี้ทุกอย่างปล่อยให้เป็นหน้าที่หนู แต่พี่วางใจหนูได้ หนูนึกว่าแม่จะฆ่าพี่ตั้งแต่วันที่เราอยู่ด้วยกันในโบสถ์ล้างบาปแล้ว ทางพี่ข้างหลังแต่แม่ก็ก้มลงจูบพี่ที่ต้นคอ หนูต้องเตือนพี่ชะง่อนแล้ว อย่ารักแม่นัก อย่า! บางทีอะไรที่ทำให้แม่ว่าไม่เป็นไรที่จะฆ่าลูกตัวเอง อาจะยังอยู่กับแม่ก็ได้ หนูต้องบอกพี่ หนูต้องปกป้องพี่ให้ได้</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>She cut my head off every night. Buglar and Howard told me she would and she did. Her pretty eyes looking at me like I was a stranger. Not mean or anything, but like I was somebody she found and felt sorry for. Like she didn't want to do it but she had to and it wasn't going to hurt. That it was just a thing grown-up people do—like pull a splinter out your hand; touch the corner of a towel in your eye if you get a cinder in it. She looks over at Buglar and Howard—see if they all right. Then she comes over to my side. I know she'll be good at it, careful. That when she cuts it off it'll be done right; it won't hurt. After she does it I lie there for a minute with just my head. Then she carries it downstairs to braid my hair. I try not to cry but it hurts so much to comb it. When she finishes the combing and starts the braiding, I get sleepy. I want to go to sleep but I know if I do I won't wake up. So I have to stay awake while she finishes my hair, then I can sleep. The scary part is waiting for her to come in and do it. Not when she does it, but when I wait for her to. Only place she can't get to me in the night is Grandma Baby's room. The room we sleep in upstairs used to be where the help slept when whitepeople lived here. They had a kitchen outside, too. But Grandma Baby turned it into a woodshed and toolroom when she moved in. And she boarded up the back door that led to it because she said she didn't want to make that journey no more. She built around it to make a storeroom, so if you want to get in 124 you have to come by her. Said</p>	<p>แม่ตัดผมให้หนูทุกคืน พี่โฮเวิร์ดกับพี่บิวกลาร์บอกว่าแม่จะทำแล้วแม่ก็ทำจริงๆ ดวงตาคู่สวยของแม่มองมาที่หนูเหมือนหนูเป็นคนแปลกหน้า สายตาแม่ไม่ได้แสดงความหมายหรืออะไรแต่เหมือนกับหนูเป็นคนที่แม่บังเอิญผ่านมาเจอ และรู้สึกสงสาร ทำทางแม่จะไม่ได้อยากทำอย่างนั้น แต่จำใจต้องทำ แล้วแม่จะไม่ทำให้เจ็บ เรื่องอย่างนี้เฉพาะคนโตๆ กันแล้วถึงทำกันได้ เหมือนอย่างดึงเส้นออกจากมือหรือใช้ปลายผ้าเช็ดตัวเชี่ยฝุ่นที่ปลิวเข้าตาออกอย่างนั้น แม่มองดูพี่โฮเวิร์ดกับพี่บิวกลาร์ก่อนว่าหลับดีหรือยัง แล้วถึงเดินมาฝั่งหนู หนูรู้แม่ตัดได้เก่ง ระวังระวัง เวลาแม่ตัดอะไร ทุกอย่างออกมาเรียบกริบ แล้วก็ไม่ใช่เจ็บ พอแม่ตัดเสร็จหนูก็นอนเหลือแต่หัวนิ่งอยู่อย่างนั้นชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นแม่จะอุ้มหัวหนูลงมาข้างล่างเพื่อจะถักเปียให้ หนูพยายามไม่ร้องให้ทั้งๆ ที่หัวผมแต่ละทีมันเจ็บเหลือเกิน พอแม่หวีเสร็จ และจะถักผมให้หนู หนูก็เริ่มง่วงแล้ว หนูอยากนอน แต่ก็รู้ว่าถ้านอนแล้วจะไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีก หนูเลยต้องถ่างตาไว้อย่างนั้นก่อน รอให้แม่ถักผมให้เสร็จค่อยไปนอน ที่น่ากลัวเป็นตอนรอแม่มาหาและตัดผมให้นะ ไม่ใช่ตอนที่แม่ตัดผมให้หรอก เป็นตอนรอต่างหาก ถ้าเป็นตอนกลางคืนที่แห่งเดียวที่แม่จะเข้ามาหาหนูไม่ได้คือห้องย่าเบบี ห้องที่เรานอนอยู่ชั้นบนนี้ แต่ก่อนตอนคนขาวอยู่ เคยเป็นห้องคนใช้ ตอนนั้นพวกเขาทำห้องครัวไว้ข้างนอก พอย้ายเข้ามาย่าเบบีก็เปลี่ยนห้องนั้นเป็นห้องเก็บฟืนเก็บเครื่องมือแทน ย่าตีฝาประตูกันทางไปห้องเก็บฟืนนั้น บอกว่าไม่อยากเดินผ่านไปทางนั้นอีก ย่ายังสร้างห้องเก็บของล๊อมไว้ด้วย เพราะงั้น ถ้าคุณจะไปบ้าน 124 ก็ต้องเดินอ้อมผ่านย่าย่าบอกว่าไม่สนใจว่าใครจะพูดยังไงเรื่องที่ย่าซ่อมบ้านสองชั้นหลังนี้ให้กลายเป็น</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>she didn't care what folks said about her fixing a two-story house up like a cabin where you cook inside. She said they told her visitors with nice dresses don't want to sit in the same room with the cook stove and the peelings and the grease and the smoke. She wouldn't pay them no mind, she said. I was safe at night in there with her. All I could hear was me breathing but sometimes in the day I couldn't tell whether it was me breathing or somebody next to me. I used to watch Here Boy's stomach go in and out, in and out, to see if it matched mine, holding my breath to get off his rhythm, releasing it to get on. Just to see whose it was--that sound like when you blow soft in a bottle only regular, regular. Am I making that sound? Is Howard? Who is? That was when everybody was quiet and I couldn't hear anything they said. I didn't care either because the quiet let me dream my daddy better. I always knew he was coming. Something was holding him up. He had a problem with the horse. The river flooded; the boat sank and he had to make a new one. Sometimes it was a lynch mob or a windstorm. He was coming and it was a secret. I spent all of my outside self loving Ma'am so she wouldn't kill me, loving her even when she braided my head at night. I never let her know my daddy was coming for me. Grandma Baby thought he was coming, too. For a while she thought so, then she stopped. I never did. Even when Buglar and Howard ran away. Then Paul D</p>	<p>ห้องเดียวที่ทำกับข้าวข้างในได้เลย ย่าเล่าให้ฟังว่าคนข้างนอกคอยบอกว่าแขกของย่าที่แต่งตัวสวยๆ มาหาย่าที่นี้ไม่ได้อยากจะนั่งอยู่ในห้องเดียวกับเตาหุงอาหาร เศษผักผลไม้ ไขมันสัตว์ หรือควันไฟที่คลุ้งไปทั่ว แต่ย่าบอกย่าไม่สนใจกลางดึกหนูปลดคภัยเมื่อนอนอยู่ในห้องนั้นกับย่า หนูได้ยินแต่เสียงลมหายใจของตัวเอง แต่ก็มีบางวันที่ไม่แน่ใจว่า เสียงหายใจที่ได้ยินเป็นของตัวเองหรือใครบางคนที่อยู่ข้างๆ กันแน่ หนูเคยดูท้องเจ้าเฮียร์บอยยุบขึ้นยุบลง ยุบขึ้นยุบลง เพื่อจับว่าตรงกับจังหวะหายใจของตัวเองหรือเปล่า กลั้นลมเพื่อให้เข้าจังหวะหายใจของเจ้าเฮียร์บอย ปลอ่ยลมเพื่อหายใจต่อไปตามปกติ จะลองดูซิว่าที่แท้เสียงใครกัน ฟังดูเหมือนเวลาเป่าลมเบาๆ ในขวดเพียงแต่สม่ำเสมอ สม่ำเสมอ เสียงหนูนั่นหรือ หรือพีโฮเวิร์ด ใครกันแน่ แต่นั่นมันดังขึ้นตอนทุกคนเงียบกันหมดแล้วนะ แล้วหนูก็ไม่ได้ยินใครพูดอะไรทั้งนั้น แต่หนูไม่สนหรอก ดีออก เวลาเงียบๆ หนูจะได้ฝันถึงพ่อได้มากขึ้น หนูรู้อยู่ตลอดว่าพ่อกำลังจะมา แต่อะไรบางอย่างเหนี่ยวรั้งพ่อไว้ พ่อมีปัญหาเรื่องม้า แม่น้ำเอ่อล้น เรือมันล่ม พ่อเลยต้องเสียเวลาต่อเรือขึ้นมาใหม่ บางทีพ่ออาจจะเจอพวกดักฆ่า หรือพายุก็ได้ พ่อกำลังจะมาที่นี้ แต่เป็นความลับ ตัวตนภายนอกนั้นหนูก็แสดงออกว่าหนูรักแม่สุดหัวใจ แม่จะได้ไม่ฆ่าหนูทิ้ง รักทุกๆ ที่แม่คอยตักเปียบบนหัวหนูอยู่ทั้งคืน หนูไม่เคยบอกแม่เลยว่าพ่อจะมาหาหนู ย่าเบบีก็คิดว่าพ่อจะมาเหมือนกัน แต่ก็คิดอยู่แค่เปียบเดียวเท่านั้น หลังๆ ย่าก็เลิก แต่หนูไม่เคยเลิก ถึงพีโฮเวิร์ดกับพีบิวกลาร์จะหนีไปแล้วก็เหอะ จากนั้น พอล ดีก็เข้ามาที่นี้ วันนั้นหนูได้ยินเสียงเขาดังอยู่ข้างล่างพร้อมกับ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>came in here. I heard his voice downstairs, and Ma'am laughing, so I thought it was him, my daddy. Nobody comes to this house anymore. But when I got downstairs it was Paul D and he didn't come for me; he wanted my mother. At first. Then he wanted my sister, too, but she got him out of here and I'm so glad he's gone. Now it's just us and I can protect her till my daddy gets here to help me watch out for Ma'am and anything come in the yard.</p> <p>My daddy do anything for runny fried eggs. Dip his bread in it. Grandma used to tell me his things. She said anytime she could make him a plate of soft fried eggs was Christmas, made him so happy. She said she was always a little scared of my daddy. He was too good, she said. From the beginning, she said, he was too good for the world. Scared her. She thought, He'll never make it through nothing. Whitepeople must have thought so too, because they never got split up. So she got the chance to know him, look after him, and he scared her the way he loved things. Animals and tools and crops and the alphabet. He could count on paper. The boss taught him. Offered to teach the other boys but only my daddy wanted it. She said the other boys said no. One of them with a number for a name said it would change his mind-- make him forget things he shouldn't and memorize things he shouldn't and he didn't want his mind messed up. But my daddy said,</p>	<p>เสียงหัวเราะของแม่ ที่แรกยังนึกไปว่า เขานั้นแหละ พ่อของหนู เพราะคงไม่มีคนอื่น จะเข้ามาที่บ้านหลังนี้อีกแล้ว แต่พอลงไปดูข้างล่างถึงได้รู้ว่าเป็นพอล ดี เขาไม่ได้มาที่นี่เพื่อมาหาหนู แต่มาที่นี่เพราะต้องการตัวแม่ ที่แรกก็เป็นอย่างนั้น หลังๆ มาเขาอยากได้พี่สาวของหนูด้วย แต่พี่ก็ไล่เขาออกไป หนูดีใจที่ไปๆ ชะได้ ที่นี่ก็เหลือแค่เรา หนูจะดูแลพี่จนกว่าพ่อจะมาถึงที่นี่เพื่อช่วยปกป้องเราจากแม่และอะไรอื่นที่เข้ามาในสนามหน้าบ้าน</p> <p>พ่อหนูทำทุกอย่างให้ได้ไข่ดาวละๆ มา จิ้มขนมปังของพ่อลงไป ย่าเคยเล่าเรื่องพ่อให้หนูฟัง ย่าบอกว่า ถ้าเมื่อไหร่ที่ย่าทอดไข่ให้พ่อกินได้ วันนั้นก็จะเป็นวันพิเศษเหมือนคริสต์มาสเลยเชียะ พ่อมีความสุขมาก ย่าบอกเสมอว่ากลัวพอนิดๆ พ่อเป็นคนดีเกินไป ย่าพูดตั้งแต่นั้นว่าพ่อดีเกินไปที่จะอยู่ในโลกใบนี้ ทำให้ยากล้วย่าว่าพ่อคงจะเอาตัวไม่รอด พวกคนขาวคงคิดอย่างนั้นเหมือนกัน ถึงได้ไม่เคยแยกห่างจากกันเลย ย่ารู้จักพอดี ย่าคอยดูแลพ่อ พ่อทำให้ยากล้วยวิธีที่พ่อรักอะไรต่อมิอะไร ทั้งสัตว์ ทั้งสิ่งของ ทั้งต้นไม้ ทั้งตัวหนังสือ พ่อนับเลขได้ นายท่านเป็นคนสอน นายท่านจะสอนทาสคนอื่นด้วย แต่มีพ่อคนเดียวที่สนใจ ย่าบอกว่าคนอื่นไม่เรียน มีทาสคนหนึ่งชื่อเป็นตัวเลข บอกว่า ถ้าเรียนแล้วความคิดเขาจะเปลี่ยนไป เรียนแล้วเขาจะลืมไข่ที่มันไม่น่าลืม แล้วไปจำไข่ที่มันไม่น่าจำแทน และตัวเขาก็ไม่ยอมให้หัวสมองตัวเองยุ่งเหยิงอย่างนั้น แต่พอบอกว่าถ้านับเลขไม่ถูก ต้องถูกคนอื่นโกง ถ้าอ่านไม่ออกอีก เขาก็จะถือโอกาสทำร้ายเราได้ทาสคนอื่นคิดว่าความคิดนี้น่าขัน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>If you can't count they can cheat you. If you can't read they can beat you. They thought that was funny. Grandma said she didn't know, but it was because my daddy could count on paper and figure that he bought her away from there.</p> <p>And she said she always wished she could read the Bible like real preachers.</p> <p>So it was good for me to learn how, and I did until it got quiet and all I could hear was my own breathing and one other who knocked over the milk jug while it was sitting on the table. Nobody near it. Ma'am whipped Buglar but he didn't touch it. Then it messed up all the ironed clothes and put its hands in the cake. Look like I was the only one who knew right away who it was. Just like when she came back I knew who she was too. Not right away, but soon as she spelled her name--not her given name, but the one Ma'am paid the stone- cutter for--I knew.</p> <p>And when she wondered about Ma'am's earrings--something I didn't know about--well, that just made the cheese more binding: my sister come to help me wait for my daddy.</p> <p>My daddy was an angel man. He could look at you and tell where you hurt and he could fix it too. He made a hanging thing for Grandma Baby, so she could pull herself up from the floor when she woke up in the morning, and he made a step so when she stood up she was level. Grandma said she was always afraid a whiteman would knock her down in front of her children.</p>	<p>ย่าบอกย่าไม่รู้ แต่เพราะพ่อนับเลขเป็นถึงได้รู้ว่าจะได้ตัวย่ามาจากที่นั่นได้อย่างไร ส่วนตัวย่าเองก็อยากอ่านไบเบิลให้ออกเหมือนนักเทศน์จริงๆ ฉะนั้นถ้าหนูได้เรียนบ้างก็จะดี แล้วหนูก็ได้เรียนจนโลกนี้กลายเป็นความเงิบที่หนูได้ยินแต่เสียงลมหายใจของตัวเองกับของอีกคนที่ปิดเหยือกนมบนโต๊ะหกเลอะเทอะ ไม่มีใครเดินไปแถวนั้นเลย แต่แม่ก็ตีพี่บิวกลาร์ทุกๆ ที่พี่ไม่ได้เข้าไปแตะต้องเหยือกนั้นซะหน่อย อะโรนั้นยังมาทำเสื้อที่รัดไว้แล้วยับยู่ยี่ไปหมด แกรมยังเอานิ้วป้ายเค้กละเล่นอีกตะหาก เหมือนจะมีแต่หนูที่รู้ทันที่ว่าใครเป็นคนทำ เหมือนตอนที่พี่กลับมา หนูก็รู้ว่าพี่เป็นใคร ไม่ได้ทันที่ก็จริง แต่ก็หลังจากนั้นไม่นานเมื่อพี่สะกดชื่อตัวเอง ไม่ใช่ชื่อจริงหรอก แต่เป็นคำที่แม่จ้างช่างแกะหินทำให้หนูรู้ แล้วพี่ยังคิดไปถึงต่างหูของแม่ที่หนูไม่ได้รู้เรื่องด้วย ทุกอย่างพอเหมาะพอเจาะพอดี พี่สาวของหนูมารอพ่อพร้อมกับหนู</p> <p>พ่อเป็นเทวดาในร่างมนุษย์ แค่มองมาพอกับบอกได้เลยว่าเราเจ็บอะไรตรงไหน พ่อทำให้เราหายเจ็บได้ด้วย พ่อทำราวจับไว้ให้ย่าเบปีใช้ยึดตัวเองขึ้นมาจากพื้นเวลาที่ตื่นนอนตอนเช้า และยังทำท่อนไม้ให้ย่าเหยียบจะได้ยืนสูงเท่าคนอื่น ย่าบอกว่าย่ากลัวจะถูกคนขาวทำร้ายต่อหน้าลูกๆ เวลาย่าอยู่ต่อ</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>She behaved and did everything right in front of her children because she didn't want them to see her knocked down. She said it made children crazy to see that. At Sweet Home nobody did or said they would, so my daddy never saw it there and never went crazy and even now I bet he's trying to get here. If Paul D could do it my daddy could too. Angel man. We should all be together. Me, him and Beloved. Ma'am could stay or go off with Paul D if she wanted to. Unless Daddy wanted her himself, but I don't think he would now, since she let Paul D in her bed. Grandma Baby said people look down on her because she had eight children with different men. Colored people and white people both look down on her for that. Slaves not supposed to have pleasurable feelings on their own; their bodies not supposed to be like that, but they have to have as many children as they can to please whoever owned them. Still, they were not supposed to have pleasure deep down. She said for me not to listen to all that. That I should always listen to my body and love it.</p> <p>The secret house. When she died I went there. Ma'am wouldn't let me go outside in the yard and eat with the others. We stayed inside. That hurt. I know Grandma Baby would have liked the party and the people who came to it, because she got low not seeing anybody or going anywhere-just grieving and thinking about colors and how she made a mistake. That what she thought about what the heart and the body could do was wrong.</p>	<p>หน้าลูกๆ ย่าถึงได้พยายามทำตัวดีๆ และทำทุกอย่างให้ถูกต้องต่อหน้าลูกๆ เพราะย่าไม่อยากให้พวกเขาต้องเห็นตัวเองถูกเขี่ยย่นตี ย่าบอกว่า ถ้าได้เห็น ลูกๆ คงเป็นบ้าไปเลย ที่สวีตโฮมนั้น ไม่มีใครทำร้ายย่าและไม่มีใครเคยพูดว่าจะทำ พ่อเลยไม่เคยต้องเห็นและไม่เคยต้องกลายเป็นบ้า ถึงตอนนี้ หนูยังเชื่อว่าพ่อยังพยายามจะมาให้ถึงที่นี้ พอล ดียังทำได้ พ่อของหนูก็ต้องทำได้ เทวดาของหนู เราย่น่าจะได้อยู่พร้อมหน้ากันซะที่ หนู พ่อ และบีเลิฟเว็ด แม่นะหรือ จะอยู่กับเราด้วยก็ได้ หรือจะไปกับพอล ดีก็แล้วแต่ นอกซะจากพ่อจะอยากให้แม่อยู่ด้วยกัน แต่ หนูว่าพ่อคงไม่ ก็แม่ยอมให้พอล ดีขึ้นไปนอนด้วยบนเตียงแล้วนี่นา ย่าเบบีเคยบอกว่าผู้คนพากันดูถูกเหยียดหยามย่าที่มีลูกแปดคนกับผู้ชายมากหน้าหลายตา ไม่ว่าจะคนผิวสีหรือคนผิวขาวก็ดูถูกย่าเรื่องนี้ทั้งนั้น ทาสจะมีความสุขสมเพื่อตัวเองไม่ได้ ร่างกายของพวกมันไม่ได้มีไว้เพื่อการนั้น แต่มันต้องผลิตลูกออกมาให้ได้มากที่สุด เท่าที่จะมากได้ให้เจ้าของชีวิตมันได้พอใจ กระนั้นก็ตามความสุขในส่วนลึกจะเกิดบ้างไม่ได้หรอก ย่าเตือนหนูเสมอว่าไม่ต้องไปฟังคำพูดพวกนั้น คนเราต้องฟังและรักตัวเอง ย่าบอกอย่างนั้น</p> <p>บ้านลับ ตอนย่าตายหนูไปที่นั่น แม่ไม่ให้หนูออกไปกลางสนามกินอาหารร่วมกับคนอื่น เราอยู่กันแต่ในบ้าน ช่วงทำร้ายจิตใจหนูเหลือเกิน หนูรู้ว่า ย่าเบบีต้องชอบงานเลี้ยงและชอบคนที่มาในงานด้วย เพราะตั้งแต่ไม่เห็นแขกไปใครมาที่นี่ ย่าก็ดูแย่มาก ย่าเอาแต่เศร้าโศก คิดถึงแต่เรื่องสีนุ่นสีนี้และคิดแค่ว่าเคยทำผิดอะไรไปแล้วบ้าง ย่าว่าความคิดของย่าที่ว่าร่างกายและจิตใจคนเรานั้นทำอะไรได้บ้างนั้นมันผิด คนขาวเข้ามาจนได้ ที่สนามหน้าบ้านของย่า</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>The whitepeople came anyway. In her yard. She had done everything right and they came in her yard anyway. And she didn't know what to think. All she had left was her heart and they busted it so even the War couldn't rouse her.</p> <p>She told me all my daddy's things. How hard he worked to buy her. After the cake was ruined and the ironed clothes all messed up, and after I heard my sister crawling up the stairs to get back to her bed, she told me my things too. That I was charmed. My birth was and I got saved all the time. And that I shouldn't be afraid of the ghost. It wouldn't harm me because I tasted its blood when Ma'am nursed me. She said the ghost was after Ma'am and her too for not doing anything to stop it. But it would never hurt me. I just had to watch out for it because it was a greedy ghost and needed a lot of love, which was only natural, considering. And I do. Love her. I do. She played with me and always came to be with me whenever I needed her. She's mine, Beloved. She's mine.</p>	<p>ย่าทำทุกอย่างถูกต้องทั้งหมดแล้วแต่พวกเขาก็ยังเข้ามาถึงสนามหน้าบ้านของย่า จนได้ ย่าไม่รู้ว่าจะคิดกับเรื่องนี้ยังไง สิ่งที่ย่าเหลืออยู่ก็มีแต่เป็นหัวใจที่ถูกพวกเขา ทำลายจนแหลกละเอียดไปเสียแล้ว จนกระทั่งสงครามก็ไม่ทำให้ย่ารู้สึกยินดียิน ร้ายอะไร</p> <p>ย่าเล่าเรื่องราวทั้งหมดของพ่อให้หนูฟัง พ่อต้องทำงานหนัก ยากลำบาก แค่นั้นกว่าจะซื้ออิสรภาพให้ย่าได้ หลังจากที่ทำให้ก้อนเค้กและทะเล ทำเสื้อผ้าที่รีด ไว้แล้วยับยู่ยี่ และหลังจากที่หนูได้ยินพี่คลานขึ้นบันไดไปนอนที่เตียงแล้ว ย่าก็เล่า เรื่องเกี่ยวกับตัวหนูให้ฟังบ้าง ย่าบอกว่าหนูน่ารักน่าชัง เล่าถึงตอนที่หนูคลอดและ รอดมาได้อย่างปลอดภัย ย่าบอกหนูว่าไม่ต้องไปกลัวผีนั้น หนูจะไม่โดนมันทำร้าย เพราะหนูได้ดูดเลือดผีไปตอนที่แม่ให้นมหนูแล้ว ย่าบอกว่าผีนั้นตามมาหลอก หลอนและคอยแค้นแค้นแต่แม่กับย่า เพราะย่าไม่ยอมขัดขวางสิ่งที่แม่ทำลงไป แต่ มันจะไม่มาทำร้ายหนู หนูแค่ต้องคอยระวังเพราะมันเป็นผีจอมตะกละและ ต้องการแต่ความรักอย่างมากมาย ซึ่งจะว่าไปแล้วก็เป็นเรื่องธรรมชาติ หนูยังรัก รักพี่ รักพี่มาก พี่คอยเล่นกับหนู มาอยู่ใกล้ๆ หนูทุกครั้งที่หนูอยากให้มา พี่สาว เป็นของหนู บีเลิฟเว็ด พี่เป็นของหนู</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>I A M B E L O V E D and she is mine. I see her take flowers away from leaves she puts them in a round basket the leaves are not for her she fills the basket she opens the grass I would help her but the clouds are in the way how can I say things that are pictures I am not separate from her there is no place where I stop her face is my own and I want to be there in the place where her face is and to be looking at it too a hot thing</p> <p>All of it is now it is always now there will never be a time when I am not crouching and watching others who are crouching too I am always crouching the man on my face is dead his face is not mine his mouth smells sweet but his eyes are locked some who eat nasty themselves I do not eat the men without skin bring us their morning water to drink we have none at night I cannot see the dead man on my face daylight comes through the cracks and I can see his locked eyes I am not big small rats do not wait for us to sleep someone is thrashing but there is no room to do it in if we had more to drink we could make tears we cannot make sweat or morning water so the men without skin bring us theirs one time they bring us sweet rocks to suck we are all trying to leave our bodies behind the man on my face has done it it is hard to make yourself die forever</p>	<p>หนูซื้อบีเลิฟเว็ดและเธอเป็นของหนู หนูเห็นเธอปลิดดอกไม้้ออกจากใบ เธอ วางดอกไม้ใส่ในตะกร้ากลม ไปไม้นั้นไม่ใช่สำหรับเธอ เธอใส่ ตะกร้า เธอแหวกหญ้าขึ้นมา หนูจะช่วยเธอแต่มีเมฆเข้ามาขวาง หนูจะพูดถึงของที่เป็นรูปภาพได้ไงกัน หนูไม่แยกจากเธอ ไม่มีที่ ไหนที่หนูจะหยุด หน้าของเธอเป็นหน้าของหนูและหนูอยากอยู่ที่นั่นที่ที่ หน้าเธออยู่และหนูอยากมองหน้าเธออยู่อย่างจั้นด้วย สิ่งที่รุ่มร้อน</p> <p>ทุกอย่างคือเดี๋ยวนี้ เดี๋ยวนี้เสมอ จะไม่มีตอนไหนที่หนูไม่ได้ หมอบหรือมองคนอื่นที่กำลังหมอบอยู่เหมือนกัน หนูหมอบลงไปเสมอ ผู้ชายบนหน้าหนูเค้าตายแล้ว หน้าเค้าเปล่าไร้ซของหนู กลืนปากเค้าอ้อม หอมแต่ดวงตาเค้าแข็งทื่อ บางคนกินน้ำเกลียด หนูไม่กิน ผู้ชายไม่มี ผิวหนังเขาน้ำตอนเข้าของมันมาให้กิน เราไม่มีซ้กกะอย่าง กลางคืนหนู มองไม่เห็นผู้ชายที่ตายแล้วบนหน้าของหนู แสงแดดทะลุมาตามรอยแยก และหนูมองเห็นดวงตาแข็งทื่อของเค้า ตัวหนูไม่โต ฝูงหนูตัวกะเปี้ยกไม่ ยอมรอให้เรานอนก่อน บางคนกำลังจะเขยิบแต่มันไม่มีที่ ถ้ามีน้ำให้ พวกเรากินเยอะกว่านี้ก็จะมึ้น้ำตาให้ไหล เราไม่มีทั้งเหงื่อไม่มีทั้งน้ำตอนเข้า พวกผู้ชายไม่มีผิวหนังเลยเขาน้ำของพวกมันมาให้ ที่นึ่งมันเคยเอาก่อนหินรด หวานมาให้เราดูด พวกเราพยายามทิ้งร่างกายไว้เบื้องหลัง</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>you sleep short and then return in the beginning we could vomit now we do not now we cannot his teeth are pretty white points someone is trembling I can feel it over here he is fighting hard to leave his body which is a small bird trembling there is no room to tremble so he is not able to die my own dead man is pulled away from my face I miss his pretty white points</p>	<p>ผู้ชายบนหน้าหนูเค้าทำได้แล้ว เธอจะตายไปเลยนะยาก เธอแค่หลับแป๊บ เดียวเดี๋ยวก็ตื่น แรกๆ เราแทบอ้วกออกมา ตอนนี้อะไรแล้ว ตอนนี้อะไรไม่ได้ แล้ว ฟันเค้าเป็นจุดสีขาวๆ บางคนตัวสั่น หนูรู้สึกได้มาถึงนี้ เค้าดิ้นรนจะทิ้งชีวิตตัวเองที่เป็นนกน้อยตัวสั่นไปให้ได้ ไม่มีที่พอให้สั่นแล้วเค้า เลยยังไม่ตาย ผู้ชายของหนูที่ตายแล้วถูกดึงออกไปจากหน้าของหนู หนู คิดถึงจุดสีขาวๆ ของเค้า</p>
<p>We are not crouching now we are standing but my legs are like my dead man's eyes I cannot fall because there is no room to the men without skin are making loud noises I am not dead the bread is sea-colored I am too hungry to eat it the sun closes my eyes those able to die are in a pile I cannot find my man the one whose teeth I have loved a hot thing the little hill of dead people a hot thing the men without skin push them through with poles the woman is there with the face I want the face that is mine they fall into the sea which is the color of the bread she has nothing in her ears if I had the teeth of the man who died on my face I would bite the circle around her neck bite it away I know she does not like it now there is room to crouch and to watch the crouching others it is the</p>	<p>ตอนนี้เราไม่ได้หมอบอยู่ เรายืนแต่ขาหนูมันเหมือนลูกกะตาผู้ชาย ของหนูที่ตายแล้ว หนูล้มไม่ได้เพราะไม่มีที่ ผู้ชายไม่มีผิวหนังทำเสียง ดัง หนูยังไม่ตาย ขนผมบังสีน้ำตาล หนูหิว จนกินไม่ลงแล้ว พระอาทิตย์ทำเอาลืมตาไม่ขึ้น พวกที่ สามารถตายได้นอนทับกันอยู่เป็นกอง หนูหาผู้ชายของหนูไม่เจอ ผู้ชายคนที่หนูชอบฟันของเค้า สิ่งที่รุ่มร้อน เนินเล็กๆ ของคนตาย แล้ว สิ่งที่รุ่มร้อน ผู้ชายไม่มีผิวหนังหีบไม้ยาวมาดันพวกนั้นออกไป ผู้หญิงคนนั้นอยู่บนกับใบหน้าที่หนูอยากได้ หน้าของหนู พวกเค้าตกลงไป ในทะเลสีเดียวกับขนมปัง ไม่มีอะไรในหูเธอ ถ้าหนูได้ฟันของผู้ชายที่ตาย แล้วบนใบหน้าที่หนูมาหนูจะใช้ก็ดวงรอบคอของเธอนั้น กัดให้ขาดออก หนูรู้ว่าเธอไม่ชอบเจ้าวงนั้น ตอนนี้ไม่มีที่ให้หมอบละแถมดูคนอื่นหมอบได้ด้วย หมอบลงไปนี่แหละที่เป็นเดี๋ยวนี้ เดี่ยวนี้เสมอ ข้างใน ผู้หญิงที่มีหน้า ของหนูอยู่ในทะเล สิ่งที่รุ่มร้อน</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>crouching that is now always now inside the woman with my face</p> <p>is in the sea a hot thing</p> <p>In the beginning I could see her I could not help her because</p> <p>the clouds were in the way in the beginning I could see her the</p> <p>shining in her ears she does not like the circle around her neck I know</p> <p>this I look hard at her so she will know that the clouds are in the way</p> <p>I am sure she saw me I am looking at her see me she empties out</p> <p>her eyes I am there in the place where her face is and telling her the noisy</p> <p>clouds were in my way she wants her earrings she wants her</p> <p>round basket I want her face a hot thing in the beginning the</p> <p>women are away from the men and the men are away from the women</p> <p>storms rock us and mix the men into the women and the women into the men</p> <p>that is when I begin to be on the back of the man for a long time I see</p> <p>only his neck and his wide shoulders above me I am small I love</p> <p>him because he has a song when he turned around to die I see the teeth</p> <p>he sang through his singing was soft his singing is of the place</p> <p>where a woman takes flowers away from their leaves and puts them in a round</p> <p>basket before the clouds she is crouching near us but I</p> <p>do not see her until he locks his eyes and dies on my face we are that</p> <p>way there is no breath coming from his mouth and the place where</p>	<p>ที่แรกหนูเห็นเธอ หนูช่วยเธอไม่ได้เพราะมีเมฆเข้ามาขวาง</p> <p>ที่แรกหนูเห็นเธอ ประกายวาวที่ใบหู เธอไม่ชอบวงกลมๆ ที่พันคอ</p> <p>หนูรู้ หนูจ้องเธอเขม็งเธอจะรู้ว่าเรามีเมฆเข้ามาขวาง หนูแน่ใจ</p> <p>เธอเห็นหนูแหง หนูมองดูเธอดูหนู เธอทำไม่มอง</p> <p>หนูอยู่ตรงที่นั่นที่เดียวกับหน้าเธอและบอกเธอว่ามีเมฆเสียงดังเข้ามาขวางทางหนู</p> <p>เธออยากได้ต่างหู เธออยากได้ตะกร้าใบกลมของเธอ หนู</p> <p>อยากได้หน้าเธอ สิ่งที่นุ่มร้อน ที่แรกผู้หญิงแยกจากผู้ชาย</p> <p>ผู้ชายแยกจากผู้หญิง พายุโหมกระหน่ำ พัดผู้ชายปนกับผู้หญิงแล้ว</p> <p>ผู้หญิงก็ปนกับผู้ชาย นั่นคือเมื่อตอนที่หนูขึ้นขี่หลังผู้ชายคนนั้น</p> <p>นานทีเดียวที่หนูเห็นแต่คอและปากกว้างอยู่เหนือหนู ตัวหนูเล็ก หนู</p> <p>รักเค้าเพราะเค้ามีเสียงเพลง พอเค้าหันกลับมาตายลงหนูก็ให้เห็นฟันที่</p> <p>เสียงเพลงลอดออกมา เสียงร้องเค้าเป็นเสียงเบาๆ เสียงร้อง</p> <p>ของเค้าเป็นเสียงประจำที่ผู้หญิงคนนึงปลิดดอกไม้แยกจากใบและวางไว้ในตะกร้า</p> <p>ใบกลม หน้าหมู่เมฆ เธอหมอบลงใกล้ๆ เรา แต่หนูไม่</p> <p>เห็นเธอหรือจนเค้าปิดตาลงและตายไปบนใบหน้าของหนู เราอยู่ใน</p> <p>สภาพนั้น ไม่มีลมหายใจเข้าออกจากปากของเค้า ส่วนที่</p> <p>ควรมีลมก็มีกลิ่นหอมชื่นใจออกมาแทน คนอื่นไม่รู้หรือว่าเค้าตายแล้ว</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>breath should be is sweet-smelling the others do not know he is dead I know his song is gone now I love his pretty little teeth instead</p> <p>I cannot lose her again my dead man was in the way like the noisy clouds when he dies on my face I can see hers she is going to smile at me she is going to her sharp earrings are gone the men without skin are making loud noises they push my own man through they do not push the woman with my face through she goes in they do not push her she goes in the little hill is gone she was going to smile at me she was going to a hot thing</p> <p>They are not crouching now we are they are floating on the water they break up the little hill and push it through I cannot find my pretty teeth I see the dark face that is going to smile at me it is my dark face that is going to smile at me the iron circle is around our neck she does not have sharp earrings in her ears or a round basket she goes in the water with my face</p>	<p>หนูรู้ เสียงเพลงของเค้าไม่อยู่แล้ว ตอนนี้หนูรักฟันซี่เล็กๆ น่ารัก ของเค้าเข้าแล้วสิ</p> <p>หนูเสียเธอไปไม่ได้อีก ผู้ชายของหนูที่ตายแล้วเข้ามาขวาง เหมือนก้อนเมฆเสียงดัง ตอนเค้าตายบนใบหน้าของหนูหนูเห็นหน้าเธอ เธอกำลังจะยิ้มให้หนู เธอกำลังจะ ต่างหูแวววาวของเธอหายไปแล้ว ผู้ชายไม่มีผิวหนังทำเสียงดัง พวกมันผลักผู้ชายของหนูไป พวกมันไม่ผลักผู้หญิงที่มีใบหน้าของหนูไปด้วย เธอเข้ามา พวกมันไม่ผลักเธอออกไป เธอเข้ามา เนินเล็กๆ นั้นไม่อยู่แล้ว เธอกำลังจะยิ้มให้หนู เธอกำลังจะ สิ่งที่น่าร้อน</p> <p>พวกมันไม่ได้หมอบแล้ว แต่เรายังหมอบอยู่ พวกมันกำลังลอยกันไปบนผิวน้ำ พวกมันทลายเนินเล็กๆ นั้นแล้วดันทิ้ง ไป หนูหาฟันซี่เล็กๆ น่ารักของหนูไม่เจอ หนูเจอหน้าดำๆ ที่ กำลังจะยิ้มให้หนู เป็นหน้าดำๆ ของหนูที่กำลังจะยิ้มให้หนู วงเหล็กกลมๆ ฟันอยู่รอบคอเรา เธอไม่มีต่างหูคู่วาวอยู่ที่หูไม่มีทั้งตะกร้าใบ กลม เธอลงน้ำไป พร้อมกับหน้าของหนู</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>I am standing in the rain falling the others are taken I am not taken I am falling like the rain is I watch him eat inside I am crouching to keep from falling with the rain I am going to be in pieces he hurts where I sleep he puts his finger there I drop the food and break into pieces she took my face away there is no one to want me to say me my name I wait on the bridge because she is under it there is night and there is day again again night day night day I am waiting no iron circle is around my neck no boats go on this water no men without skin my dead man is not floating here his teeth are down there where the blue is and the grass so is the face I want the face that is going to smile at me it is going to in the day diamonds are in the water where she is and turtles in the night I hear chewing and swallowing and laughter it belongs to me she is the laugh I am the laugher I see her face which is mine it is the face that was going to smile at me in the place where we crouched now she is going to her face comes through the water a hot thing her face is mine she is not smiling she is chewing and swallowing I have to have my face I go in the grass opens she opens it I am in the water and she is coming there is no round basket no iron circle around her neck</p>	<p>หนูยืนอยู่กลางสายฝน คนอื่นโดนเอาตัวไป แต่ หนูไม่โดน หนูร่วงลงไปเหมือนกับสายฝน หนูดูเค้ากิน ช้างโน้นนั้น หนูกำลังหมอบเพื่อจะได้ไม่ร่วงลงไปกับเม็ดฝน หนูจะแตกเป็นชิ้นๆ เค้าเจ็บตรงที่หนูนอน เค้าวางนิ้วไว้ตรงนั้น หนูทิ้งอาหารแล้วแตกเป็น ชิ้นๆ เธอเอาหน้าหนูไป ไม่มีใครต้องการหนู หรือ เรียกชื่อหนู หนูรออยู่บนสะพานเพราะเธออยู่ใต้นั้น มี มีแล้ว มีเล่า คืน วัน คืน วัน หนูกำลังรออยู่ ที่คอหนูไม่มีวงเหล็กพันรอบ ไม่มีเรือแล่นไปในน้ำ ไม่มีผู้ชายไม่มีผิวหนัง ผู้ชายที่ ตายแล้วของหนูก็ไม่ลอยมาแถวนี้ ฟันของเค้าอยู่ใต้นั้น ที่เดียวกับน้ำสี ครามและต้นหญ้า ที่เดียวกับใบหน้าที่หนูอยากได้ หน้าที กำลังจะส่งยิ้มมาให้หนู กำลังจะ ตอนกลางวันเพชรอยู่ในน้ำที่ มีเธอกับเต่าอีกหลายตัวอยู่ ตอนกลางคืนหนูได้ยินเสียงเคี้ยวและเสียง กลืนและเสียงหัวเราะ เสียงที่เป็นของหนู เธอเป็นเสียงหัวเราะ หนูเป็นคนหัวเราะ หนูเห็นหน้าเธอที่เป็นของหนู หน้าทีเกือบจะยิ้ม ให้หนูในที่ที่เรามาหมอบลง เธอจะยิ้มให้หนูเดี๋ยวนี้แหละ หน้าของเธอ โผล่ขึ้นมาจากน้ำ สิ่งที่รุ่มร้อน หน้าเธอเป็นของหนู เธอไม่ยิ้ม เธอยังเคี้ยวกับกลืนอยู่ หนูต้องมีหน้าตัวเองไว้ หนูเข้าไป หญ้าแหวกออก เธอแหวกหญ้าออก หนูอยู่ในน้ำและเธอกำลังจะมา ไม่มีตะกร้าใบกลม ไม่มีวงเหล็กพันรอบคอของเธอ</p>

ต้นฉบับ				บทแปล			
she goes up where the diamonds are	I follow her	we are in		เธอโผล่ขึ้นไปตรงที่มีเพชร	หนูตามเธอไป	เราอยู่ด้วยกันในเม็ด	
the diamonds which are her earrings now	my face is coming	I		เพชรที่เป็นตุ้มหูของเธออยู่ตอนนี้	หน้าของหนูใกล้เข้ามา	หนูต้องมีหน้าของ	
have to have it	I am looking for the join	I am loving my face		ตัวเอง	หนูมองหาทางที่จะตามไปอยู่ด้วย	หนูรักหน้าตัวเอง	
so much	my dark face is close to me	I want to join		มากเหลือเกิน	หน้าดำๆ ของหนูอยู่ใกล้หนูแล้ว	หนูอยากไปอยู่ด้วย	
she whispers to me	she whispers	I reach for her	chewing and	เธอกระซิบหนู	เธอกระซิบ	หนูเอื้อมจะคว้าเธอ	เคี้ยว
swallowing she touches me	she knows I want to join	she chews		และกลืน	เธอแตะที่ตัวหนู	เธอก็รู้หนูอยากไปอยู่ด้วย	เธอเคี้ยว
and swallows me	I am gone	now I am her face	my own	แล้วกลืนหนูเข้าไป	หนูไม่อยู่แล้ว	ตอนนี้หนูเป็นหน้าเธอ	
face has left me	I see me swim away	a hot thing	I see	หน้าหนูเองไปจากหนูแล้ว	หนูเห็นตัวเองว่ายน้ำไป	สิ่งที่รุ่มร้อน	
the bottoms of my feet	I am alone	I want to be the two of us		หนูเห็นฝ่าเท้าตัวเอง	หนูอยู่คนเดียว	หนูอยากเป็นเราสองคน	
I want the join	I come out of blue water	after the bottoms of my feet		หนูอยากตามไปอยู่ด้วย	หนูขึ้นมาจากน้ำสีคราม	หลังจากที่ฝ่า	
swim away from me I come up	I need to find a place to be			เท้าทั้งสองข้างว่ายน้ำหนีหนู หนูก็รีบโผล่ขึ้นมา	หนูต้องหาที่อยู่		
the air is heavy	I am not dead	I am not	there is a house	อากาศน่าอึดอัด	หนูยังไม่ตาย	ยังไม่	มีบ้านหนึ่ง
there is what she whispered to me	I am where she told me	I am		หลัง	มีสิ่งที่เธอกระซิบให้หนูฟัง	หนูอยู่ที่ที่เธอบอกให้อยู่	
not dead	I sit	the sun closes my eyes	when I open them I	หนูยังไม่ตาย	หนูนั่ง	แสงแดดปิดตาหนู	พอลืมตา
see the face I lost	Sethe's is the face that left me	Sethe sees me		ขึ้นมาได้ก็เห็นหน้าที่หนูทำลาย	หน้าของเซธคือหน้าที่จากหนูไป	เซธ	
see her and I see the smile	her smiling face is the place for me			เห็นหนูมองเธอและหนูเองก็เห็นรอยยิ้ม	ใบหน้าที่ยิ้มแย้มของเธอคือที่ของ		
it is the face I lost	she is my face smiling at me	doing it at last		หนู	หน้าที่หนูทำลาย	เธอเป็นหน้าของหนูที่ยืมให้หนู	
a hot thing	now we can join	a hot thing		ในที่สุดก็ทำได้	สิ่งที่รุ่มร้อน	เราอยู่ด้วยกันได้	สิ่งที่รุ่มร้อน

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>I AM BELOVED and she is mine. Sethe is the one that picked flowers, yellow flowers in the place before the crouching. Took them away from their green leaves. They are on the quilt now where we sleep. She was about to smile at me when the men without skin came and took us up into the sunlight with the dead and shoved them into the sea. Sethe went into the sea. She went there. They did not push her. She went there. She was getting ready to smile at me and when she saw the dead people pushed into the sea she went also and left me there with no face or hers. Sethe is the face I found and lost in the water under the bridge. When I went in, I saw her face coming to me and it was my face too. I wanted to join. I tried to join, but she went up into the pieces of light at the top of the water. I lost her again, but I found the house she whispered to me and there she was, smiling at last. It's good, but I cannot lose her again. All I want to know is why did she go in the water in the place where we crouched? Why did she do that when she was just about to smile at me? I wanted to join her in the sea but I could not move; I wanted to help her when she was picking the flowers, but the clouds of gunsmoke blinded me and I lost her. Three times I lost her: once with the flowers because of the noisy clouds of smoke; once when she went into the sea instead of smiling at me; once under the bridge when I went in to join her and she came toward me but did not smile. She whispered to me, chewed me, and swam away. Now I have found her in this house. She smiles at me and it is my own face smiling. I will not lose her again. She is mine.</p>	<p>หนูชื่อปีเลิฟเว็ดและแม่เป็นของหนู เซ็ธคือคนที่เด็ดดอกไม้ ดอกสีเหลืองที่มีก่อนหมอบลงเด็ดดอกไม้ออกจากใบสีเขียว ดอกไม้อยู่บนผ้านวมที่เจนอนอนอยู่ตอนนี้ แม่กำลังจะยิ้มให้หนูตอนที่ผู้ชายไม่มีผิวหนังเข้ามาพาเราออกแดดไปพร้อมคนตายและผลักพวกนั้นลงทะเล เซ็ธลงไปในทะเล แม่ลงไปที่นั่น พวกมันไม่ได้ผลักแม่ลงไป แม่ลงไปที่นั่น แม่กำลังเตรียมจะยิ้มให้หนูอยู่แล้ว แต่พอเห็นคนตายถูกผลักลงทะเลแม่ก็ตามลงไปด้วยแล้วทิ้งหนูไว้อย่างนั้นโดยไม่เหลือซากหน้า หน้าของแม่ก็ไม่มี เซ็ธคือหน้าคนที่หนูเจอและทำลายไปในสายน้ำได้สะพาน ตอนเข้ามาหนูได้เห็นหน้าแม่ใกล้เข้ามาหาหนูแล้วใบหน้านั้นเป็นใบหน้าของหนูด้วย หนูอยากไปอยู่ด้วย หนูพยายามไปอยู่ด้วย แต่แม่กลับกลายเป็นแสงเล็กแสงน้อยเหนือน้ำ หนูเสียแม่ไปอีกแล้วแต่หนูก็หาบ้านหลังที่แม่กระซิบบอกเจอ แม่อยู่นั่นไง ที่สุดก็ยิ้ม ก็ดีแหละแต่หนูจะเสียแม่ไปอีกไม่ได้ หนูอยากรู้แค่ทำไมแม่ลงไปในสายน้ำตรงที่เราหมอบไป แม่ทำอย่างนั้นทำไมทั้งๆ ที่จวนจะยิ้มให้หนูอยู่แล้ว หนูอยากไปอยู่กับแม่ในทะเล แต่หนูขยับไม่ได้ หนูอยากช่วยแม่เมื่อแม่เด็ดดอกไม้แต่คว้านปืนเข้าตาหนูจนมองไม่เห็น แล้วหนูก็เสียแม่ไปสามหนที่หนูเสียแม่ไป หนหนึ่งพร้อมดอกไม้เพราะมีกลุ่มควันเสียงดัง หนหนึ่งตอนแม่ลงทะเลแทนที่จะยิ้มให้หนู อีกหนได้สะพานตอนหนูจะไปอยู่ด้วยแม่ก้าวมาทางหนูแล้วแต่ไม่ยิ้ม แม่กระซิบใส่หนู เคี้ยวหนูแล้วว้ายหนี เดี่ยวนี้หนูเจอแม่ในบ้านหลังนี้แล้ว แม่ยิ้มให้หนู แล้วก็ป็นหน้าของหนูเองที่ยิ้ม หนูจะไม่ยอมเสียแม่ไปอีก แม่เป็นของหนู</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
Tell me the truth. Didn't you come from the other side?	บอกความจริงกับแม่ดิ หนูมาจากฝั่งโน้นไฉ่มัย
Yes. I was on the other side.	จ๊ะแม่ หนูเคยอยู่ฝั่งโน้น
You came back because of me?	หนูกลับมาเพราะแม่ไฉ่มัย
Yes.	จ๊ะแม่
You rememory me?	หนูจำแม่ได้ไฉ่มัย
Yes. I remember you.	จ๊ะแม่ หนูจำแม่ได้
You never forgot me?	หนูไม่เคยลืมแม่เลยไฉ่มัย
Your face is mine.	ใบหน้าแม่เป็นของหนูจ๊ะ
Do you forgive me? Will you stay? You safe here now.	หนูยกโทษให้แม่ไฉ่มัย หนูจะอยู่ที่นี้ไฉ่มัย ณ ที่นี้ ตอนนีหนูปลอดภัยแล้ว
Where are the men without skin?	ว่าแต่ชายไม่มีผิวหนังไปอยู่ไหน
Out there. Way off.	ข้างนอกโน้น ห่างออกไป
Can they get in here?	พวกมันเข้ามานี้ได้มัย
No. They tried that once, but I stopped them. They won't ever come back.	ไม่ลูก ครั้งนี้พวกมันเคยจะเข้ามาแต่แม่ห้ามเอาไว้ แล้วก็จะไม่กลับมาอีก
One of them was in the house I was in. He hurt me.	พวกมันคนนึงอยู่ในบ้านที่หนูอยู่ มันทำร้ายหนูด้วยแม่
They can't hurt us no more.	พวกมันทำร้ายเราไม่ได้อีกแล้วลูก
Where are your earrings?	ต่างหูของแม่อยู่ที่ไหน
They took them from me.	พวกมันเอาไปจากแม่แล้วลูก
The men without skin took them?	พวกชายไม่มีผิวหนังเอาไปหรือ
Yes.	จ๊ะลูก

ต้นฉบับ	บทแปล
<p>I was going to help you but the clouds got in the way. There're no clouds here. If they put an iron circle around your neck I will bite it away. Beloved. I will make you a round basket. You're back. You're back. Will we smile at me? Can't you see I'm smiling? I love your face.</p>	<p>หนูอยากมาช่วยแม่แต่มีเมฆเข้ามาขวาง ที่นี่ไม่มีเมฆหรือลูก ถ้าพวกมันพันเหล็กรอบคอแม่หนูจะกัดทิ้งซะ บีเลิฟเว็ด หนูจะสานตะกร้ากลมให้แม่ถือ ลูกกลับมาแล้ว ลูกกลับมาแล้ว พวกเราจะยิ้มให้หนูใช่ไหม หนูไม่เห็นแม่ยิ้มอยู่หรือลูก หนูรักใบหน้าแม่จ๊ะ</p>
<p>We played by the creek. I was there in the water. In the quiet time, we played. The clouds were noisy and in the way. When I needed you, you came to be with me, I needed her face to smile. I could only hear breathing. The breathing is gone; only the teeth are left. She said you wouldn't hurt me.</p>	<p>เราเล่นด้วยกันข้างลำธาร พี่อยู่ที่นี่ในสายน้ำ เวลาเงียบเราเล่นกัน ก่อนเมฆส่งเสียงดังและขวางทาง เมื่อหนูต้องการพี่ก็มาอยู่กับหนู พี่อยากได้หน้าแม่มาไว้ม หนูได้ยินแต่เสียงลมหายใจ ลมหายใจไม่อยู่แล้ว แค่ฟันเท่านั้นที่เหลือ ยายบอกหนูว่าพี่จะไม่ทำร้ายหนู</p>

ต้นฉบับ	บทแปล
She hurt me.	แม่ทำร้ายพี่
I will protect you.	หนูจะปกป้องพี่
I want her face.	พี่อยากได้ใบหน้าของแม่
Don't love her too much.	อย่ารักแม่มากจนเกินไปนะ
I am loving her too much.	พี่รักแม่มากจนเกินไป
Watch out for her; she can give you dreams.	ระวังแม่ไว้ แม่ทำให้พี่ฝันหวานได้นะ
She chews and swallows.	แม่เคี้ยวแล้วก็กลืน
Don't fall asleep when she braids your hair.	ตอนแม่ถักเปียให้อย่าเผลอหลับไปล่ะ
She is the laugh; I am the laughter.	แม่เป็นเสียงหัวเราะ พี่เป็นคนหัวเราะ
I watch the house; I watch the yard.	หนูเฝ้าบ้าน หนูเฝ้าสนาม
She left me.	แม่ทิ้งพี่ไป
Daddy is coming for us.	พ่อสิกำลังมาหาเรา
A hot thing.	สิ่งที่รุ่มร้อน
Beloved	บีเลิฟเว็ด
You are my sister	พี่เป็นพี่สาวของหนู
You are my daughter	หนูเป็นลูกสาวของแม่
You are my face; you are me	แม่เป็นใบหน้าของหนู แม่คือหนู
I have found you again; you have come back to me	แม่เจอหนูอีกจนได้ หนูกลับมาหาแม่จนได้

ต้นฉบับ	บทแปล
You are my Beloved	บีเลิฟเว็ดที่รัก
You are mine	พี่เป็นของหนู
You are mine	แม่เป็นของหนู
You are mine	หนูเป็นของแม่
I have your milk	หนูกินนมของแม่
I have your smile	หนูมียิ้มของแม่
I will take care of you	หนูจะดูแลแม่
You are my face; I am you. Why did you leave me who am you?	แม่เป็นใบหน้าของหนู หนูคือแม่ แล้วทำไมแม่ทิ้งหนู หนูก็คือแม่
I will never leave you again	แม่จะไม่ทิ้งหนูไปไหนอีก
Don't ever leave me again	อย่าทิ้งหนูไปไหนอีก
You will never leave me again	หนูอย่าทิ้งแม่ไปไหนอีก
You went in the water	แม่ลงไปในน้ำ
I drank your blood	หนูดื่มเลือดในอกของแม่
I brought your milk	แม่ให้นมหนู
You forgot to smile	แม่ลืมยิ้มไป
I loved you	แม่รักหนู
You hurt me	แม่ทำร้ายหนู

ต้นฉบับ	บทแปล
You came back to me	หนูกลับมาหาแม่แล้ว
You left me	แม่ทิ้งหนู
I waited for you	แม่รอหนู
You are mine	พี่เป็นของหนู
You are mine	แม่เป็นของหนู
You are mine	หนูเป็นของแม่

บทที่ 6 บทสรุป

6.1 ทบทวนสมมติฐานและสรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาวิจัยและแปลนวนิยายเรื่อง *Beloved* ที่เสร็จสิ้นลง ผู้วิจัยจึงได้ข้อสรุปว่า สารนิพนธ์ฉบับนี้บรรลุวัตถุประสงค์การศึกษาและสามารถพิสูจน์สมมติฐานที่ตั้งไว้ในเบื้องต้น โดยนำเอาแนวทางการแปลวรรณกรรมของฟอร์ตนาโต อีสราเอล ซึ่งชี้ว่านอกจากตัวบทประเภทวรรณกรรมจะให้ความสำคัญกับความหมายที่สามารถนำทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมายมาใช้กับการแปลวรรณกรรมได้แล้ว ยังให้ความสำคัญกับรูปแบบในฐานะที่เกิดจากการระดมทรัพยากรทางภาษามาใช้แสดงเจตนารมณ์ของผู้เขียน โดยเป็นพื้นฐานของวรรณศิลป์ที่ใช้สื่อทั้งความหมายรวมและอารมณ์สุนทรีย์ มาประยุกต์ใช้ควบคู่กับทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคม ซึ่งให้ความสำคัญกับการแปรของภาษาในสังคม ทั้งจากปัจจัยทางสังคมของตัวผู้พูดและสถานการณ์การสื่อสารมาใช้ในการแปลนวนิยายเรื่อง *Beloved* ซึ่งมีรูปแบบการนำเสนอเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดสารในต้นฉบับ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้แปลยังได้นำทฤษฎีการแปลอื่นๆ มาประยุกต์ร่วมด้วยใช้เพื่อให้ได้บทแปลที่มีคุณภาพ ไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีวาทกรรมวิเคราะห์เพื่อศึกษาองค์ประกอบต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกของตัวบทอย่างรอบด้านให้เกิดความเข้าใจตัวบทอย่างถ่องแท้ ทฤษฎีการแปลแบบยึดความหมาย ที่ช่วยให้ผู้แปลสกัดเอาความหมายที่แท้จริงตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อออกจากตัวบท รับทอดความหมายนั้นจากตัวบทและนำมาถ่ายทอดเป็นบทแปลด้วยภาษาตามแบบแผนที่ผู้อ่านในภาษาปลายทางคุ้นเคย ทฤษฎีการแปลวรรณกรรมของวัลยา วิวัฒน์ศร ซึ่งให้ความสำคัญและแนวทางการแปลที่รวบรวมขึ้นเพื่อการแปลตัวบทจากภาษาตะวันตกเป็นภาษาตะวันออกโดยเฉพาะ เนื่องจากตระหนักถึงความแตกต่างทางภาษาและวัฒนธรรมในสองสังคมเป็นอย่างดี และทฤษฎีวิจ্ঞกรรมที่มุ่งเน้นการส่งสารที่ถูกต้องตามเจตนาของผู้ส่งสาร

6.2 ปัญหาอื่นๆ ที่พบ

เมื่อลงมือแปลผู้วิจัยพบปัญหาต่างๆ และได้เลือกนำประเด็นปัญหาการถ่ายทอดวัฒนธรรมในแง่กลวิธีการเล่าเรื่องและการถ่ายทอดกระแสสำนึกของตัวละคร การถ่ายทอดกระแสสำนึกของตัวละครต่างวัยและต่างสถานะ ปัญหาการถ่ายทอดการแลกเปลี่ยนกระแสสำนึกระหว่างตัวละคร ซึ่งนำเสนอในรูปแบบเสียงประสาน (Chorus) ปัญหาการถ่ายทอดภาษาข่อย ปัญหาการอ้างถึงตัวบทภายนอกและปัญหาความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม มาศึกษาวิเคราะห์ในรายละเอียดและแสวงหาวิธีการแก้ปัญหาที่เหมาะสม โดยได้นำแนวคิดทฤษฎีการแปลมาช่วยแก้ไขปัญหาที่พบได้เป็นอย่างดี เว้นเฉพาะปัญหา

การถ่ายทอดกระแสสำนึกของตัวละครต่างสถานะเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยยังไม่สามารถหาแนวทางการแก้ปัญหาที่เหมาะสมได้

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบปัญหาในการแปลเพิ่มเติมจากที่ได้วิเคราะห์ไว้ในเบื้องต้น คือ ปัญหาการใช้คำสรรพนามแทนตัวผู้พูดและผู้ฟังในการถ่ายทอดบทสนทนาระหว่างกระแสสำนึกของตัวละครในบทที่ 23 ของนวนิยาย จากการวิเคราะห์ต้นฉบับพบว่า การแลกเปลี่ยนกระแสสำนึกของตัวละครในบทดังกล่าว ผู้เขียนไม่ต้องการระบุตัวผู้พูดที่ชัดเจน แต่ต้องการให้ตัวบทมีความคลุมเครือ เพื่อให้ผู้อ่านเป็นฝ่ายตีความตัวผู้พูดได้หลายทางเลือก ซึ่งระบบไวยากรณ์และธรรมชาติของภาษาต้นฉบับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบสรรพนาม ที่อาศัยบริบทการสื่อสารแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวผู้พูดกับผู้ฟัง และไม่มีคำสรรพนามให้เลือกใช้อย่างหลากหลาย ได้เอื้อให้ผู้เขียนถ่ายทอดเจตนาดังกล่าวในตัวบทต้นฉบับ ในขณะที่ภาษาปลายทาง มีระบบการเลือกใช้สรรพนามที่ซับซ้อน หลากหลาย และเหมาะสมกับบริบท ดังนั้น เพื่อให้ได้บทแปลที่เป็นธรรมชาติของภาษาปลายทาง ผู้วิจัยจึงไม่สามารถสะท้อนเจตนาของผู้เขียนที่ต้องการแสดงความคลุมเครือ ให้ผู้อ่านตีความได้เท่าเทียมกับภาษาต้นฉบับ หากแต่ต้องใช้การวิเคราะห์เนื้อหาและบริบทในแต่ละช่วงตอนอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง เพื่อให้สามารถเลือกใช้สรรพนามได้อย่างเหมาะสมที่สุด ทั้งนี้ วิธีการแก้ปัญหาการแปลโดยใช้คำสรรพนามตามธรรมชาติของระบบภาษาปลายทาง แทนที่จะใช้เพียงสรรพนามว่า ฉัน หรือ เธอ เท่านั้น ก็ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถรักษาความเชื่อมโยง (Cohesion) ระหว่างบทแปลแต่ละส่วนให้เป็นเนื้อเดียวกันได้เป็นอย่างดี แต่ก็ยังคงมีบางบทสนทนาที่เมื่อพิจารณาจากบริบทแล้วก็ยังไม่สามารถระบุได้ว่าตัวละครใดเป็นเจ้าของบทสนทนาดังกล่าว ซึ่งก็คือ

You are my Beloved

โดยผู้วิจัย แปลประโยคนี้ว่า *บีเลิฟเว็ดที่รัก* โดยไม่ระบุบุรุษสรรพนาม หนึ่ง ในบทสนทนาดังกล่าวยังมีประโยคในลักษณะเดียวกันนี้ คือ

You are mine

You are mine

You are mine

พี่เป็นของหนู
แม่เป็นของหนู
หนูเป็นของแม่

โดยวิธีแก้ปัญหาคือผู้วิจัยเลือกใช้ในส่วนนี้ เป็นการเสนอทางเลือกความน่าจะเป็นที่ตัวละครจะเป็นผู้พูดประโยคดังกล่าว โดยใช้สรรพนามที่แตกต่างกัน ซึ่งเพียงพอที่จะเป็นทางเลือกให้ผู้อ่านเลือกตีความว่า ตัวละครใดบ้างที่อาจแสดงบทเป็นผู้พูดบทสนทนา นั้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยพิจารณาจากลำดับการกล่าวบทสนทนาในข้อความที่มีมาก่อนหน้าประกอบการตัดสินใจว่า ประโยคใดน่าจะเป็นบทพูดของตัวละครตัวใดและควรแปลเป็นภาษาปลายทางโดยใช้คำสรรพนามคำใด

6.3 ข้อเสนอแนะ

-

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า แนวทางการแปลและการแก้ไขปัญหาที่ผ่านการศึกษาคีระหวิชัยมาอย่างถี่ถ้วนแล้วในสารนิพนธ์ฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการแปลนวนิยายประเภทเดียวกันสำหรับผู้ที่สนใจต่อไปในอนาคต โดยผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า แนวทางดังกล่าวจะได้รับการนำไปประยุกต์ใช้และต่อยอดความคิดเพื่อพัฒนาคุณภาพงานแปลในสังคมไทยให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

บรรณานุกรม

- โกษฐ์ อามระดิษ. คำกริยานุเคราะห์. ใน เอกสารประกอบการสอนวิชาทักษะภาษาไทยสำหรับ
นักแปลและล่าม ภาคต้น ปีการศึกษา 2548.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ดวงตา สุพล. ทฤษฎีและกลวิธีการแปล. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.
- ปริศนา แห่งรัศมี. ความแปลกแยกของคนผิวดำในนวนิยายของโทนี่ มอร์ริสัน. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทมหาบัณฑิต, คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.
- ปีเตอร์ ทรัตทิลล์. ภาษาศาสตร์เชิงสังคม. แปลโดย สุวิไล เปรมศรีรัตน์ และคณะ. กรุงเทพฯ:
สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, 2531.
- เพียรศิริ วงศ์วิธานนท์. การแปลแบบต่างๆ. ใน เอกสารประกอบการสอนวิชาวาทกรรมวิเคราะห์
และการแปล ภาคต้น ปีการศึกษา 2548.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมศัพท์วรรณกรรม อังกฤษ-ไทย ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ:
ราชบัณฑิตยสถาน, 2545.
- มารีอานน์ เลเดแรร์ และคนอื่นๆ. ศาสตร์การแปล: รวมบทความเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ. แปลโดย
จิระพรพร บุนนเกียรติ และคนอื่นๆ. กรุงเทพมหานคร: โครงการศูนย์การแปล คณะศิลป-
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.
- วรรณภา แสงอร่ามเรือง. ทฤษฎีและหลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงาน
วิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- วัลยา วิวัฒน์ศร. การแปลวรรณกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- ศูนย์การล่ามและการแปล คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. พจนานุกรมออกซฟอร์ด-
ริเวอร์ บুক อังกฤษ-ไทย. กรุงเทพมหานคร: River Books Co., Ltd., 2547.
- สัญญาวิ สายบัว. หลักการแปล. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. ภาษาศาสตร์สังคม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- อภิรักษ์ แกมแก้ว. หนังสือกลอนเปล่าที่ตีพิมพ์ในประเทศไทยระหว่างปี พ.ศ. 2526 – 2529.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.
- Arp, T., and Johnson, G. Perrine's Story and Structure. 11th ed. Boston: Thomson Higher
Education, 2006.
- Baker, M. ed. Routledge Encyclopedia of Translation Studies. London: Routledge, 1998.
- Bassnett, S. Translation Studies. London: Routledge, 2002.

- Bell, R.T. Translation and Translating: Theory and Practice. London: Longman, 1991.
- Cambridge UP. Cambridge Advanced Learner's Dictionary. CD-Rom. Cambridge: Cambridge UP, 2003.
- Catford, J.C. A Linguistics Theory of Translation. Oxford: OUP, 1965.
- Clayton, J. The Heath Introduction to Fiction. 6th ed. Boston: Houghton Mifflin, 2000.
- Delisle, J. Translation: An Interpretive Approach. Trans. Patricia Logan and Monica Creery. Ottawa: U of Ottawa P, 1988.
- Hatim, B. and Mason, I. Discourse and Translator. London: Longman, 1990.
- Landers, C. E. Literary Translation: A Practical Guide. Clevedon: Multilingual Matters, 2001.
- Lefevere, A. Translation Literature: Practice and Theory in A Comparative Literature Context. New York: Modern Language Association of America, 1992.
- Lothe, J. Narrative in Fiction and Film: An Introduction. Oxford: Oxford UP, 2000.
- Morrison, T. Beloved. London: Vintage, 1997.
- . Playing in the Dark: Whiteness and the Literary Imagination. Cambridge: Harvard UP, 1992.
- Moses, C. The Blues Aesthetic in Toni Morrison's The Bluest Eye [Online]. Available from: http://www.findarticles.com/p/articles/mi_m2838/is_4_33/ai_59024884/print [2006 November 12]
- Munday, J. Introducing Translation Studies. London: Routledge, 2001.
- Newmark, P. A Textbook of Translation. Hertfordshire: Prentice Hall, 1998.
- . Approach to Translation. Hertfordshire: Prentice Hall, 1998.
- O'Donnell, P. Modern Fiction Studies: Toni Morrison Double Issue. West Lafayette: Johns Hopkins UP, 1993.
- One Hundred Years of Solitude - Magic Realism [Online]. Available from: <http://www.123helpme.com/assets/4358.html> [2006 November 10]
- Oxford. Oxford Advanced Learner's Dictionary. Oxford: Oxford UP, 2000.
- Renkema, J. Discourse Studies: An Introductory Textbook. Amsterdam: John Benjamins B.V., 1993.
- Simpson, P. Language, Ideology and Point of View. London: Routledge, 1993.
- . Stylistics : A Resource Book for Students. London: Routledge, 2004.

Stubbs, M. Discourse Analysis: The Sociolinguistic Analysis of Natural Language.

Oxford: Basil Blackwell, 1983.

Taylor-Guthuis, D. ed. Conversation with Toni Morrison. Jackson: UP of Mississippi, 1994.

Toni Morrison Biography [Online]. Available from: http://www.math.buffalo.edu/~sww/morrison/morrison_toni-bio.html [2006 November 8]

Verdonk, P. Stylistics. Oxford: Oxford UP, 2002.

Werner, S. Neither Black nor White Yet Both: Thematic Explorations of Interracial Literature. Cambridge, Mass. and London: Harvard UP, 1999.